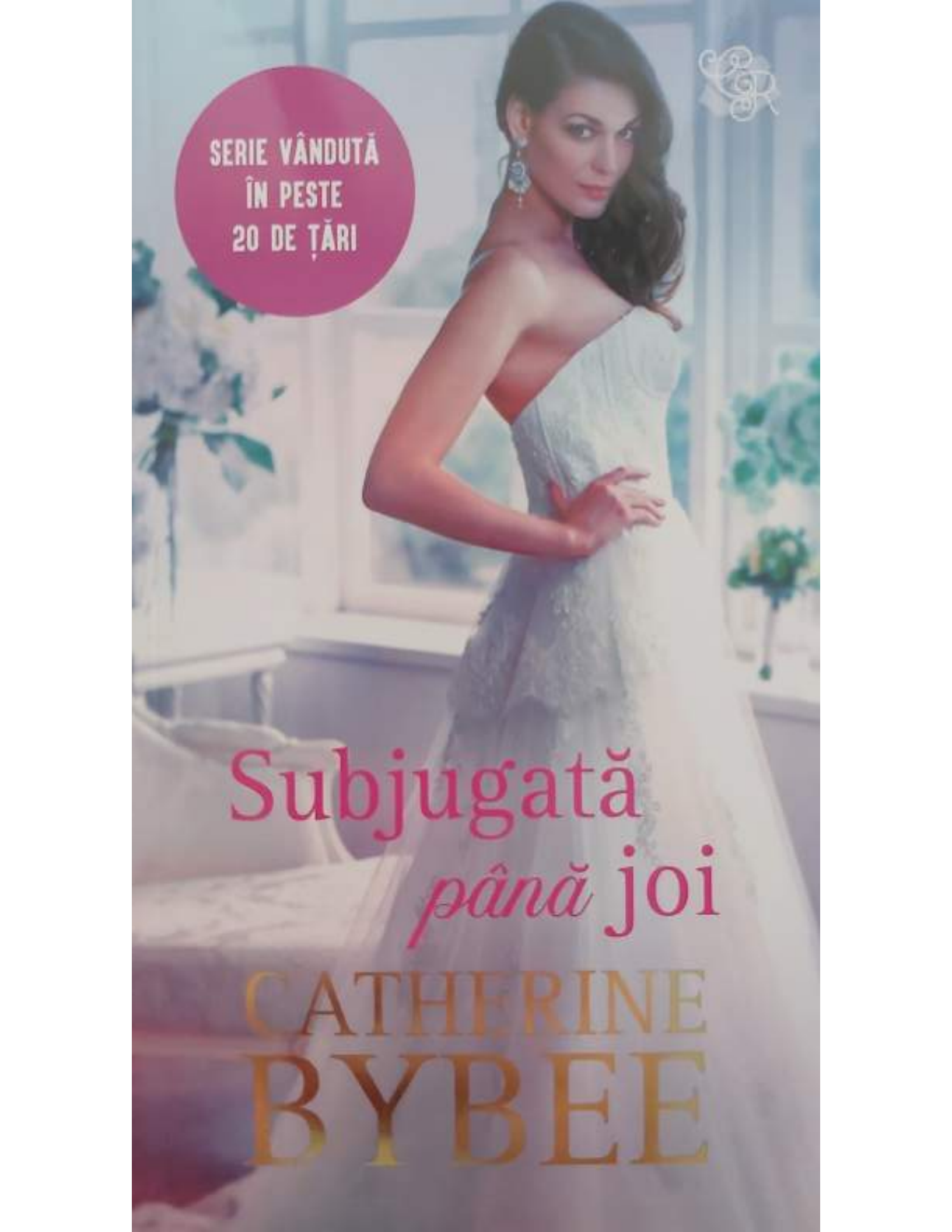

A woman with dark hair, wearing a white strapless wedding dress and large earrings, is posing in a room. She is looking over her shoulder towards the camera. In the background, there is a window with white frames and some greenery. A pink circular badge is in the top left corner.

SERIE VÂNDUTĂ
ÎN PESTE
20 DE ȚĂRI

Subjugată
până joi

CATHERINE
BYBEE

CATHERINE BYBEE

Subjugată până joi

Traducere din limba engleză

Oana Barbu

Carmen Habără

LITERA

București

capitolul 1

Hunter Blackwell era cu ochii fixați asupra țintei sale și își făcea loc prin mulțime, întorcând capetele câtorva femei în calea sa. Trecuse ceva timp. Și deși obișnuia rar să ceară favoruri vechilor prieteni, acum se îndrepta către unul fără o umbră de regret. Dacă zvonurile erau adevărate, jumătate din problemele sale puteau să fie rezolvate în câteva zile.

Fără a-și face griji cu privire la discuția pe care ar fi întrerupt-o, Hunter se duse în spatele vechiului său prieten, se asigură că era văzut de ceilalți și își ridică bărbia.

Conversația se opri în momentul în care bărbatul din fața sa se întoarse și își înclină capul.

Un zâmbet apăru pe fața lui Blake Harrison.

- Blackwell.

- Excelență.

Blake râse și-i întinse mâna.

Hunter acceptă strângerea de mână, și o urmă de satisfacție îi apăru pe chip, în timp ce Blake Harrison își cerea scuze celor prezenți pentru întrerupere, pentru a-i oferi apoi lui Hunter toată atenția sa.

- Doamne, omule, cât timp a trecut? Să tot fie opt sau nouă ani?

- Texas, îi reaminti Hunter prietenului său. Dacă îmi amintesc eu bine, cred că te recăsătoreai cu soția ta pentru a treia oară.

Blake privi puțin în gol în timp ce-i reveneau amintirile.

- Cred că e cea mai nebună nuntă la care am fost.

Să se căsătorească cu aceeași femeie în mod repetat era de-a dreptul ridicol. Însă Blake și soția sa nu divorțaseră, de fapt, niciodată, iar asta însemna ca recăsătorirea lor

în fiecare an putea să fie o recunoaștere oficială. În unele cercuri, exista o teorie cu privire la trecutul lui Blake de cuceritor și suspiciunea că acesta nu s-ar fi schimbat niciodată, iar asta însemna că, de fapt, trebuia să-și reînnoiască jurămintele de căsătorie în fiecare an pentru a avea o soție fericită.

Cei care îl cunoșteau pe duce însă știau că nimic nu era mai departe de adevăr. Blake și Samantha Harrison aveau un mariaj de zile mari, genul de relație pe care și-o doreau tinerele fete cu ardoare și totodată cea de care burlacii fericiți ar fi fugit.

- Căsnicia îți priește, îi spuse Hunter și, deși putea părea că face doar conversație, vechiul său prieten chiar părea că are o strălucire în ochi și câteva kilograme sănătoase în plus având o viață așezată.

- O să-i spun și lui Sam părerea ta.

Apoi râse. Erau mari șanse ca Sam să nu-și amintească de Hunter. Se întâlniseră la nunta cu pricina, dar ea era cam ocupată să-și reînnoiască jurămintele - din nou.

Hunter arată către capătul holului imens, unde mulțimea care sărbătorea retragerea din activitate a unui antreprenor devenit filantrop se rărea.

- Ai un minut?

Blake făcu un semn din sprâncenele negre, îndemnându-l pe Hunter să-i arate drumul.

Trecură printre zeci de colegi, vechi prieteni, chiar și vechi dușmani până să găsească un colț liniștit unde să fie destul de evident că purtau o conversație privată. Cu puțin noroc, n-aveau să fie întrerupți.

- E evident că ai o misiune, îi spuse Blake fără să-l judece.

- Nu așa e mereu?

Hunter își petrecuse ultimii zece ani din viață având un singur țel. Câștigul. Nu conta ce făcea, cu ce afaceri se ocupa, ce investiții făcea, țelul său era să câștige.

- Deja ți-am oferit sfaturile mele în ceea ce privește investițiile.

- Nu e vorba de o investiție. „Ei bine, nu chiar.” De-
test ocolișurile.

Blake rânji.

- Atunci spune direct, știi bine că nu e cazul să mă
iei pe ocolite.

Era una dintre calitățile pe care le aprecia Hunter la
prietenul său.

- Unele cercuri spun că soția ta are propria afacere.

Blake își păstră zâmbetul, însă modul în care își miji
ochii era un semn că Hunter depășise limita.

- Are, într-adevăr.

- Cred că ar putea să mă ajute și pe mine.

- Încerci să îți schimbi statutul de eligibil, Blackwell?

O oarecare greutate îi fu luată de pe umeri. Se pare că
sursele sale aveau dreptate.

- Lista Forbes mi-a făcut viața mai grea decât îți poți
imagina.

- Nu știu ce să spun, am o imaginație destul de
bogată.

Hunter cam știa cum stă treaba cu imaginația lui
Blake.

- Poate cumva să mă ajute?

Blake își băgă mâna în buzunarul interior al jachetei
și scoase o singură carte de vizită din spatele propriilor
cărți de vizită. Se bătu cu cartonașul pe marginea mâinii
și dădu din cap.

- Trebuie să înțelegi... nu am nimic de-a face cu
Alliance. Nu-ți pot garanta că Sam și fetele vor accepta
să le fii client.

- Să mă accepte?

Blake afișă din nou același zâmbet.

- Soția mea este foarte meticuloasă când își alege
clienții. Dacă vreuna din femeile cu care lucrează găsește
vreun motiv să nu te accepte, va trebui să înțelegi că nu
e cazul să mai insiști.

Hunter se gândi la obiectivele sale și afișă un zâmbet
inocent.

- Femeile mă adoră.

- Da, asta dacă încerci să faci rost de o întâlnire; nu e același lucru când îți cauți o soție. Un avertisment onest, Blackwell: dacă nu te vor, nu prea am ce să fac.

Blake îi oferi cartea de vizită a Samantha.

Hunter o luă fără grabă și o puse bine fără să se uite la ea.

- Nu îmi fac griji.

Blake chicoti.

- Te cunosc, Blackwell... și-mi cunosc și soția. Nu numai că ar cam trebui să-ți faci griji, dar ar fi bine să ai și un plan de rezervă pentru orice problemă ai avea.

- Nu mai sunt același copil de pe vremuri.

- Nici unul dintre noi nu mai e. Sper doar că ai învățat să accepți să fii respins ceva mai bine ca în anii trecuți. Îmi amintesc câteva ocazii în care ți-ai folosit și pumnul pentru a-ți impune punctul de vedere.

- Cred că amândoi am făcut asta.

Blake îi luă în considerare observația.

- Tu ai fost cel prins.

- Tu erai fiul unui duce. Mai greu de atins, dacă-mi aduc bine aminte.

- Adevărat. Sam detestă orice tip de violență.

- E uimitor cum se rezolvă lucrurile cu diplomație și cu bani. Crești și încetezi să te mai lupți.

Blake dădu din cap.

- Încă ne mai luptăm, doar că nu cu pumnii.

Hunter își flexă degetele și le îndreptă către bar.

- Ce zici de o băutură?

- Îmi este atât de rușine!

- E normal.

Gabi Masini îi aruncă o privire prietenei sale britanice și apoi către spatele distrus al mașinii sale Lexus. Putea să jure că persoana care ieșise din parcare îi făcuse semn să treacă. După ce bărbatul din cealaltă mașină intrase în ea, sau poate ea intrase în el, ieșiseră amândoi din mașini. Doar că domnul de cincizeci și ceva de ani,

genul „am mâncat prea multe gogoși“, își arăta pumnii și țipa la ea într-o limbă pe care nu o cunoștea. Deși Gabi vorbea fluent trei limbi și o învăța pe a patra, tot nu îl înțelegea pe bărbat. Totuși, nu era nevoie de nici o limbă pentru a înțelege că era mânios.

Nu dură mult ca senzorii mașinii să avertizeze echipa de securitate. Întâmplător, echipa era prin apropiere, iar rușinea lui Gabi fu sesizată de Gwen și de soțul său, Neil. Acesta din urmă trecu pe lângă mașini și se postă între șoferul nervos și Gabi și le vorbi pe un ton scăzut.

- Se mai întâmplă și accidente, spuse Gwen, în timp ce își petrecu un braț în jurul ei.

- Acesta este deja al doilea în ultima lună.

Gabi nu voia să le ia în considerare și pe celelalte două care îi crescuseră asigurarea mașinii la scurt timp după ce se mutase în sudul Californiei.

- Ai locuit ani buni pe o insulă unde erau numai mașinuțe de golf.

- Locuiesc în California de un an și jumătate.

Gwen trase adânc aer în piept și nu mai comentă.

- Sunt un șofer groaznic.

- Hai nu fi absurdă! Sigur mai sunt unii mai răi decât tine.

„Unde sunt?“

Neil se îndreptă către ele cu fața la fel de aspră precum atitudinea lui veșnic stăpână pe sine. Ridică o mână cu palma în sus.

Gabi știa instinctiv ce vrea. Cheile zăngăniră între degetele ei în timp ce i le înmână.

- Îmi pare rău.

Neil își ridică o sprânceană înainte de a-și întoarce privirea către soția sa.

- Du-o acasă! O să vin și eu în scurt timp.

Gwen se răsuci pe picioarele cu pedichiură perfectă și începu să se îndepărteze. Gabi nu avu de ales decât să o urmeze.

- Așteaptă! Se duse către spatele mașinii și trase de două ori de portiera din spate până când metalul se îndură

să o lase înăuntru. Luă corespondența și cumpărăturile pe care le făcuse în centrul comercial și le îndesă în mașina lui Gwen care aștepta. Timp de câțiva kilometri, Gabi își susținu cauza, iar Gwen o ascultă fără să comenteze.

- Conduc groaznic, se lamentă Gabi într-un final.

Gwen făcu o manevră precaută și ieși de pe autostradă către cunoscuta stradă Tarzana unde locuia Gabi.

- Sunt de acord cu tine în privința asta. Patru accidente în mai puțin de doi ani înseamnă peste medie.

- Poate ar trebui să mă mut înapoi în New York. Nimeni nu are mașină în New York.

- Și când ai locuit ultima oară în acel oraș? o întrebă Gwen.

- Când eram adolescentă. Abia absolvisem când Val ne-a târât pe mama și pe mine din oraș pe insulă.

Fratele ei, Valentino Masini, deținea și conducea un complex pe o insulă privată din Keys, unde oaspeții mergeau cu mașinuțe de golf. Gabi locuise pe insulă, ocrotită, fără griji, până în urmă cu vreun an și jumătate înainte de cel de-al patrulea accident de mașină. Atunci când Val își văzuse de viața lui, cu o soție și o insulă de care să se ocupe, Gabi își văzuse și ea de a ei și se mutase în celălalt capăt al țării, unde să nu conduci o mașină adevărată nu prea mai era o opțiune.

Transportul public în sudul Californiei era îngreunat la ore normale și imposibil la ore de vârf. Nervii lui Gabi atinseseră cote maxime de încordare în primele ei luni în noul stat. Apoi părea că se descurcă mai bine. Doar că în ultima lună părea că îi e cam greu să nu se ciocnească de mașinile de pe drum... sau de prin parcuri.

- E posibil doar să înlocuiești o grijă cu o alta dacă te muți în New York.

Mda... Gwen avea dreptate. Fără să mai adauge că în California lucra și își regăsise echilibrul. Nu putea să părăsească statul doar pentru că nu reușea să stea mereu pe partea ei de drum.

- Poate ar trebui să mai iau niște ore.

Gwen intră pe stradă.

- Sau poate ar trebui să-ți angajăm un șofer.

- Ei, ce prostie!

Gwen răsuflă ușurată și oprește motorul înainte să se întoarcă către ea.

Gabi se așază pe scaunul din dreapta.

- Toți puștii de 16 ani plini de coșuri învață să conducă. Cred că pot mai mult de atât.

Gwen ieși în tăcere din mașină gândindu-se la soțul ei, care de multe ori spunea așa multe fără să rostească vreun cuvânt și o luă pe scurtătură spre ușa din față.

După tastarea câtorva numere, intră. De acolo se îndreptă către alt monitor care anunță echipa că rezidentul casei a ajuns. Gabi își puse bagajele pe blatul de la bucătărie și aruncă corespondența pe masă, iar apoi puse cumpărăturile la locul lor.

- Ți-a fost greu să te obișnuiești să conduci pe partea dreaptă când te-ai mutat aici?

Gwen îi povestește despre ajustările pe care trebuise să le facă ca să poată să conducă atunci când se mutase în State, dar se pare că nu fuseseră nici pe departe atât de greu de făcut precum în cazul lui Gabi.

Până să ajungă și Neil, Gabi epuizase deja toate scuzele pentru lipsurile sale în calitate de șofer și trăsese concluzia că ceva trebuia făcut înainte să fie cineva rănit.

Apoi Neil le aduse la cunoștință o serie de lucruri care o scoaseră din circuit... cel puțin pentru un timp.

- Mașina ta e la reparații, iar firma de asigurări ți-a suspendat contractul până la finalizarea investigației.

- Chiar pot face asta? întrebă Gabi.

- Pot și chiar au făcut-o. Nu poți închiria o mașină fără asigurare.

- Pare puțin exagerat, spuse Gwen.

Neil rămase tăcut un moment.

- Bărbatul cu care s-a ciocnit de data asta este avocat și a dat un telefon la compania de asigurări a Gabriellei până să aibă loc remorcarea.

- Oh, nu!

- Oh, da. Neil își scoase portofelul și găsi o carte de vizită. Asta este firma pe care o folosește Blake. Am vorbit deja cu cineva de acolo, au nevoie să fie anunțați cu trei zeci de minute înainte și te vor conduce unde ai nevoie.

Gabi își trase peste umăr o șuviță lungă din părul șaten-închis și privi cartea de vizită.

- Cred că e îngrozitor de scump.

- Ai de ales între asta și un posibil proces. Ar mai fi și varianta unui taxi, dar având în vedere natura jobului tău, un șofer privat ar fi mai de folos, o încurajă Neil.

- Cum pot convinge compania de asigurări să mă acopere din nou?

Gabi știa că, odată reparată mașina, tot nu ar fi putut să o folosească fără asigurare.

- Am dat un telefon în privința asta. Între timp, folosește serviciul recomandat.

Gwen o sărută pe Gabi pe ambii obraji înainte să-și urmeze soțul spre ieșire. Înainte ca Neil și Gwen să ajungă la colțul străzii liniștite, telefonul lui Gabi deja suna. Numele de pe ecran o surprinse. Veștile circulau repede. Ridică telefonul, închise ochii și apăsă pe butonul de răspuns.

- Nu a fost vina mea.

- Ce?

Samantha Harrison, cunoscută drept șefa lui Gabi și noua prietenă, nu râdea și nici nu dădea vina pe ea.

- Am crezut că mi-a făcut semn să dau cu spatele. Mă descurc mult mai bine decât la început.

- Ce tot vorbești?

Gabi își mușcă buza de jos.

- Ah... nu știi?

- Dacă știam nu mă mai prefăceam că nu știu. Ce nu a fost vina ta?

- O mică bușitură în parcare. Nimeni nu a fost rănit.

Lui Gabi i se păru că o aude pe Sam mormăind.

- Și nu a fost vina ta?

Gabi își flutură mâna prin aer, de parcă Sam ar fi putut să o vadă.

- Nu, desigur că nu. Deci, dacă nu suni în legătură cu accidentul, cu ce te pot ajuta?

Încercarea ei de a schimba subiectul cât mai repede fu întâmpinată cu un râset ușor.

- Am un client și vreau să analizezi niște numere.

Numere... putea face asta. Gabi era expertă în numere.

- Dă-mi un nume și codul de acces către dosar și mă ocup de asta.

Gabi notă numele și codul. Hunter Blackwell. J836AY9

- Ai nevoie doar de numere?

- Nu. De fapt... am nevoie de ceva mai mult decât un raport de portofoliu obișnuit. Domnul Blackwell este un prieten vechi de-al lui Blake, așa că îi dau o șansă în plus. Bazându-mă pe ceea ce știu deja, l-aș fi încurajat să o caute în altă parte pe viitoarea doamnă Blackwell.

Dacă era un lucru pe care îl știa Gabi despre șefa sa, acela era că această femeie analiza orice client, bărbat sau femeie, cu puterea unui microscop performant. Nu lua în seamă cancanurile din tabloide sau bârfele pentru a afla care este adevărul despre o anumită persoană. Aproape orice client care își căuta o soție avea un oarecare motiv să facă asta, iar uneori nu erau sinceri în ceea ce privea trecutul lor. Sam găsea mereu scheletul din dulap, pe care îl dezvăluia clienților, iar apoi stabilea cât de valoroși erau pe baza reacțiilor acestora când erau puși în fața faptelor. Bărbaților pregătiți să se despartă de o sumă cu șapte cifre pentru o mireasă nu le plăcea să-și spele rufele murdare în public și în nici un caz nu voiau vreo femeie care să facă asta.

Dacă în timpul unei prime întâlniri cu Sam sau Gabi, vreuna dintre ele se simțea cât de puțin amenințată, întâlnirea se încheia și cădea orice viitoare înțelegere.

- De ce îl respingi așa de repede?

- Printre puținele informații disponibile despre bărbatul acesta apare și o acuzație de agresiune. Acuzațiile au fost retrase cu mult înainte să se ajungă în fața vreunui judecător. Apoi a mai fost o acuzație cum că domnul Blackwell a fost găsit împreună cu trei femei în spatele limuzinei sale după o petrecere caritabilă în Dallas.

- De când ne luăm după bârfele din reviste?

- Nu o facem, se apără Sam. Însă una dintre fete avea 17 ani. Acum sap să aflu adevărul. Dar dacă tipului ăstuia îi plac minorele, nu voi face nimic pentru el.

În capul lui Gabi parcă se aprindeau niște beculțe de alarmă.

- Cât de curând putem ști sigur asta?

- Am câțiva oameni care se ocupă de asta acum. Între timp, am nevoie de numerele acelea analizate.

Încă un beculț de alarmă se aprinse.

- Sună riscant.

- Este. Dar nu-mi stă capul la asta acum cu Jordan în spital. În acest moment sunt distrasă și nu vreau ca viața mea personală să se amestece cu cea profesională.

- Of, Sam... Îmi pare rău. Nu știam.

Sora Samanthei, Jordan, își pierduse abilitatea de a trăi cu adevărat cu mulți ani în urmă. Când era tânără, încercase să își ia viața și sfârșise prin a avea un atac cerebral, care îi lăsase leziuni grave. Gabi nu știa toate detaliile, însă știa că Samantha și Blake aveau grijă de femeia aceasta, care acum avea 30 de ani, din afara casei. Chiar și cu o asistentă medicală privată 24 de ore din 24 nu reușeau să acopere toate greutățile care se iveau la o persoană blocată într-un scaun cu rotile.

De când se mutase Gabi în California, Jordan fusese internată în spital de câteva ori.

- Deci te ocupi de Blackwell?

- E ca și rezolvat. Vrei să mă întâlnesc cu el?

- Ai putea?

- Nu fi prostuță! Odată ce fișierele de la contactele tale vor fi încărcate în sistem, voi lua legătura cu domnul Blackwell pentru o întâlnire.

Sam răsuflă ușurată.

- Perfect. Și dacă ceva nu-ți convine... orice... ești liberă să renunți la el în calitate de client. Am încredere în judecata ta.

Gabi ezită puțin.

- Dar e prietenul lui Blake.

- Blake îi știa pe el și pe fratele lui din liceu. Au rămas în legătură în primii ani de facultate, dar nu au fost niciodată prea apropiați. Blake i-a mai oferit sfaturi de-a lungul anilor, dar cam atât. A fost destul de clar când mi-a spus că decizia noastră nu va interveni în relația lor.

Lui Gabi parcă i se luă o povară de pe umeri.

- Vrei să-ți spun decizia mea înainte să i-o zic clientului?

- Nu-i nevoie. Am prea multe pe cap. Cardiologul lui Jordan este pe linia cealaltă. Trebuie să închid.

- Fugi! Sună-mă dacă ai nevoie de ceva.

- Bine.

Și fără să mai adauge ceva, Sam închise.

Gabi își pregăti o cană de ceai tare și se mută în biroul ei de acasă. Se așază la masa de lucru care avea trei ecrane imense. Deschise computerul principal, apoi interfața care o conecta la cel al lui Sam. În câteva minute deschidea dosarul lui Hunter Blackwell. Trecu peste informațiile de contact și profilul personal. Lui Gabi nu-i păsa dacă bărbatul era înalt sau scund, cum de altfel nu-i păsa nici dacă fusese căsătorit înainte sau dacă avea copii. Gabi se uita doar la numere. Și erau numere cu adevărat mari

Hunter Blackwell tocmai ajunsese pe lista Forbes a milionarilor și se făcea deja referire că avea mari șanse să ajungă pe lista „Milionari și marile lor scandaluri”, listă pe care Forbes urma să o publice la finalul anului. Înainte să se apuce de numere, Gabi trecu și peste referințele din media pentru a determina de ce Blackwell era în vizorul Forbes. Câteva ore mai târziu, cu capul învârtindu-i-se de la cofeina din ceai, Gabi auzi pendula sunând o dată. O farfurie cu firimituri stătea

pe biroul ei curat, alături de trei pliculețe de ceai uscate lângă o cană goală. Imprimă foile de care avea nevoie și notă schimbarea automată a codului dosarului lui Blackwell înainte de a închide computerul. Gabi aranjă toate hârtiile laolaltă și se întinse în scaunul ei. Corpul îi era înțepenit de la atâtea ore de stat la computer, așa că ieși din birou.

„Ei bine, domnule Blackwell, ar fi bine să fii un om excepțional sau va trebui să te rogi de ultima Bambi din viața ta să se căsătorească cu tine și nu să te ia pentru cât valorezi.“

capitolul 2

Gabi își calmă nervii și se gândi la Samantha în timp ce stătea în cafenea. Locul întâlnirilor cu clienții nu se schimba niciodată. Cafeneaua Starbucks se găsea în centrul orașului și era destul de frecventată. Locația era sigură și ușor de găsit. Alliance nu avea un birou în afara celui din reședința lui Gabi din Tarzana. Existau cinci computere împrăștiate prin State, însă cel din Tarzana era cel principal. Invitarea clienților într-un birou oficial nu făcea parte din program. Deși Gabi acceptase câteva întâlniri cu clienții în ultimul an și jumătate, încă nu întâlnise nici unul atât de bogat și aparent atât de dificil ca acela pe care îl întâlnea în acea zi. Știind că 70% din decizia sa era deja luată, Gabi simți furnicătură în palme. Oricât ar fi vrut să creadă că teama sa de bărbați necunoscuți era controlată, ei bine, nu era. Zile ca aceasta o făceau să realizeze magnitudinea vieții ei frauduloase. Ca lucrurile să fie și mai rele, Gabi uitase să descarce o poză a lui Hunter Blackwell înainte de a pleca de acasă. Trebuise să se limiteze la a căuta poze pe internet, iar acestea erau foarte puține. Foarte puține, foarte ascunse sau foarte vechi. Cum reușise să rămână atât de incognito în timp ce urca pe lista Forbes era

impresionant. Dacă Sam nu ar fi fost în acel moment cu sora sa la spital, Gabi ar fi sunat-o ca să o ajute cu o descriere fizică în linii mari a lui Hunter Blackwell.

Renunță să mai caute și se uită pentru a zecea oară la telefon înainte să-l bage în geantă. Zece minute. Inima îi era în alertă. Trase ușor aer în piept și apoi expiră meditativ, făcându-i pulsul să încetinească. Îi privea pe cei care intrau în cafenea. O familie cu doi băieți mici care vocifereau despre ceva cu ciocolată și se agățau de picioarele mamei lor. Câțiva studenți se îngrămădeau la o masă mare cu laptopuri și mobile puse la încărcat în toate prizele disponibile. Unii lucrau pe tablete, în timp ce alții stăteau liniștiți cu căștile la urechi ascultând muzică sau lecții sau cine știe ce altceva. Gabi sorbea din ceai și se uita la ușa de fiecare dată când se deschidea. Un cuplu asiatic... nu Blackwell. Două adolescente. Un bărbat de vreo 60 de ani în pantaloni scurți și papuci... sigur nu era Blackwell.

Apoi intrară doi bărbați în costume, unul cu mult mai înalt decât celălalt. Vorbeau cu voce joasă și mergeau către coadă. Nici nu se uitară prin încăpere. Gabi se uită la ceas. Cinci minute. Atingându-și degetele, mai trase o dată adânc aer în piept. Apoi se deschise ușa, iar cineva din spatele panoului de sticlă ținu ușa deschisă pentru o femeie care împingea un cărucior de copii.

- Mulțumesc, spuse femeia către bărbatul din spatele ei.

Pentru scurt timp, Gabi trecu peste familia respectivă. Însă apoi femeia cu copilul înaintă și-l lăsă pe bărbat în urmă. Inima lui Gabi începu să bată mai tare.

Viguros și bine îngrijit, apăru și Hunter Blackwell. Părea să aibă cam 1,90... poate chiar mai mult. Costumul său îi făcea pe ceilalți bărbați din încăpere să pară că poartă flanel. Avea pe maxilar o cicatrice dreaptă ce pornea de sub urechea stângă. Însă nu îi știrbea din farmec. „Periculos de chipeș“ fusese sintagma folosită în câteva tabloide pe care apucase să le citească, și chiar

aveau dreptate. De sub părul castaniu-deschis, ochii săi gri scanau încăperea.

Gabi simți cum își mușcă buza de jos și încercă din răspuț să-și ascundă ticul nervos. Își ținea mâna strânsă în poală și îl urmărea cum se apropie ușor. Instrucțiunile Samanthei se derulau ca de pe o casetă. Încă o mantra, una mai ușor de reținut, îi apărură acum în minte, de data aceasta de la cumnata sa, Meg... „Prefă-te până reușești”. Gabi avea viitorul domnului Blackwell în mâinile ei. Ea avea ceva ce el își dorea, și asta îi dădea putere. Sau cel puțin trebuia să îi dea senzația de putere.

- Domnule Blackwell. Gabi nu se obosi să se ridice... o tactică de intimidare pe care o învățase de la Samantha.

- Domnișoară Masini.

Vocea sa caldă era cu o octavă mai jos decât a majorității bărbaților. Își simți inima gonind pentru cu totul alte motive.

- Te rog, ia loc!

Gabi îi indică scaunul de lângă ea și încercă să zâmbească forțat.

Hunter Blackwell își desfăcu nasturii hainei și se așeză.

- Mi-am permis să îți comand o cafea, îi spuse ea.

Gabi aruncă o privire către barmanița din spatele tejghelei și apoi își îndreptă privirea spre bărbatul din fața ei.

- Și dacă nu mă dau în vânt după cafea?

Deci așa aveau de gând să stea lucrurile. Gabi simți cum pulsul îi scade... ușor.

- O angajată temporară - cred că numele ei era Natalie - spunea că bei trei cani de cafea neagră, înainte de a primi primul apel în fiecare dimineață. Pari a fi genul care spune lucrurile pe nume, domnule Blackwell.

Acesta zâmbi, arătând o gropiță în bărbie.

- Cafea să fie atunci.

Gabi făcu un semn către barmaniță. Pentru câteva momente vorbiră de trafic și de vreme. Odată

ce ospătarul lăsa cafeaua pe masă, domnul Blackwell luă gura de cafea obligatorie și se așeză mai bine în scaun.

- Deci cum vom proceda?

Gabi își privi ceasul și își setă mental timpul.

- Lucrez în domeniul aranjamentelor de cuplu, domnule Blackwell. Nimeni nu se sustrage de la sistemul nostru deja dovedit eficient.

Ochiul său stâng clipi involuntar.

- Ascult.

Indiferent dacă Hunter Blackwell o știa sau nu... acesta era singurul său avertisment.

- Ai fost vreodată arestat?

- Da, răspunse el fără să ezite.

- Poți să detaliezi?

Dădu din cap în semn că nu.

- Presupun că soția lui Blake a găsit tot ce era de găsit în acel dosar.

Găsise. Bărbatul fusese arestat, eliberat, iar acuzațiile retrase de cel puțin patru ori. De două ori în ultimii ani și de încă două ori până să împlinească vârsta de 18 ani. Bărbatul știa că Gabi își făcuse temele, așa că trecură mai departe.

- Ai lovit vreodată o femeie?

- Nu. Răspunsul său fu rapid și dificil de contrazis.

- Ai vrut vreodată?

Făcu o pauză.

- Am văzut o dată o femeie care și-a lăsat copilul în mașină în soare... mi-a trecut prin cap. În afară de asta, nu.

Gabi nu putea nici să confirme, dar nici să infirme asta.

- Ai făcut vreodată rău vreunei femei?

Această întrebare îi aparținea. Gabi mai avea un rând de întrebări personale care nu se regăseau pe lista lui Sam.

- Potrivit multora... am făcut-o. Dar dacă te referi la rău fizic... nu. Nu am nici o responsabilitate față de femeile care pretind că iubesc ceea ce nu cunosc.

Deci tabloidele nu se înșelau cu privire la jucătorul miliardar. Bărbatului arogant părea că nici măcar nu îi păsa de inimile frânte în încercarea sa de a se simți bine. Gabi se întreba oare câte femei căzuseră pradă acestui zâmbet fermecător și acestui șarm natural.

Lăsând la o parte atracția, era timpul pentru Gabi să pună întrebări.

- Cum se numește cel mai apropiat prieten?

Acesta ridică din umeri.

- Nu am un prieten apropiat.

Nu era răspunsul la care se aștepta. Pulsul crescut al lui Gabi amenința să pună în pericol întrevederea.

- Toată lumea are un prieten.

- Eu am dușmani, domnișoară Masini... oameni care vor să se lupte cu mine. Nu mă gândesc la cineva ca la un prieten apropiat. Nu cineva în care să am încredere.

O umbră trecu peste ochii lui cenușii. Gabi tresări la sentimentul unui déjà-vu și continuă:

- Cine este cel mai mare dușman al tău?

Acesta râse. Își lăsă capul pe spate și captă atenția clienților cafenelei.

- Încă de când eram copil mi s-a spus că eu voi fi cel mai mare dușman al meu.

- Deci acesta este răspunsul tău?

Maxilarul lui Hunter Blackwell zvâcni.

- Am prea mulți dușmani ca să îi pot număra. Sunt sigur că ai aflat și asta în căutările tale.

Aflase, iar asta îi confirma lui Gabi că viitoarea soție a lui Blackwell ar fi în pericol indiferent de dispozițiile soțului ei.

- De ce îți cauți o soție, domnule Blackwell?

Își ridică bărbia și își îngustă privirea către ea.

- Așa cum i-am spus și domnului Harrison, lista Forbes a burlacilor mi-a făcut viața un iad. Am nevoie de un an să scap de haos și să mă concentrez din nou. Dacă mă șterg de pe listă o să-mi limpezesc capul și o să-mi iau o pauză de la întâlniri și de la relații de scurtă durată.

Poate suna banal, însă numărul femeilor care pretind că m-am culcat cu ele și căroră le-aș fi promis un inel s-a triplat în ultimul an. E obositor, domnișoară Masini.

Chiar părea ușor obosit, însă acesta nu era răspunsul pe care îl căuta.

- Ești sigur că nu mai ai nici un motiv?

El clătină din cap.

„Păcat!”

Gabi împinse ceaiul deoparte și își adună geanta de pe jos. Se uită la ceas... trecuseră patru minute de când se așezase Hunter Blackwell. Era cu un minut sub limită.

- Mulțumim că v-ați gândit la Alliance, domnule Blackwell, dar în acest moment nu putem lua în considerare o viitoare relație contractuală.

Gabi se ridică în picioare.

Hunter se ridică și el în fața ei într-o secundă.

- Poftim?

- Nu merge.

Acesta clătină din cap.

- De ce?

În loc să-și joace toate cărțile, ea începu cu cea care se afla mai la îndemână.

- Ți-am cerut un nume... cineva pe care să îl consideri prieten... nimic. Ți-am cerut un dușman... din nou nici un răspuns. Am stat alături de politicieni mult mai deschiși ca tine. Onestitatea este ceva sfânt pentru Alliance. Fără ea, două părți care intră într-un mariaj pot avea rezultate devastatoare. Nu i-aș permite surorii mele să se căsătorească cu tine, domnule Blackwell, nici unei cliente.

Se îndreptă spre ieșire, dar simți o mână pe umăr. Fără să se gândească, se feri, se trase înapoi și își plasă un picior între ei. Domnul Blackwell îi lăsă brațul imediat.

- Pot să vă trimit o listă cu potențiali dușmani într-o oră. În ceea ce privește prietenii... Îl pot numi pe Blake Harrison o veche cunoștință, dar nu pot spune că am mai petrecut timp împreună în ultimii zece ani.

- Îmi pare rău.

Se puse în fața ei.

- Am nevoie de o soție, spuse dintr-o răsuflare.

Gabi își învinse teama și făcu un pas mai aproape.

- Atunci îți sugerez să-i ceri ultimei tale cuceriri acest privilegiu. Alliance nu te va ajuta.

Gabi se strecură pe lângă el și se îndreptă către ușa.

- Asta nu se termină așa.

Privi peste umăr și observă că mulți erau cu ochii pe ei.

- Ba din păcate, da.

Cu o ultimă privire la bărbatul care aparent era visul femeilor, se strecură pe ușa rotativă din sticlă și ieși din clădire. Se urcă în spatele mașinii care o aștepta și observă privirea întunecată a unui milionar scos din sărite care o urmărea în timp ce se îndepărta.

„Oh Doamne!”

Ochii lui Hunter alunecară pe posteriorul ferm și pe picioarele lungi de sub fusta mulată a Gabriellei Masini în timp ce aceasta traversa spre o mașină ce o aștepta. Un șofer ieși și îi deschise ușa. Fără să conștientizeze ce făcea, urmări mașina cu privirea de parcă viitorul său îi scăpa printre degete.

„Asta nu s-a întâmplat.”

Venise având cu totul alte așteptări. Dacă era un lucru cu care Hunter nu era obișnuit, acela era să piardă. Ceva îl împinse către mașină. Spre deosebire de domnișoara Masini, lui îi plăcea să conducă. Ei bine, când era în L.A., cu orice ocazie. Odată ce se instală pe patru roți, apăsă butonul de comandă al telefonului. În loc să sune la birou, telefonul său contactă un detectiv particular.

- Măi, măi, e chiar domnul Blackwell, spuse persoana de la capătul liniei cu un aer de superioritate.

- Am nevoie să verifici pe cineva pentru mine.

- Pari supărat.

- Nu am sunat să stau la discuții, Remington. Ai ceva de scris la îndemână?

- Spune!

- Gabriella Masini. Tot ce găsești, spuse Hunter.

- Cineva vrea sânge.

Hunter îl suna pe Remington când voia să sape adânc. Să deții toate informațiile posibile într-o luptă era cheia succesului și asta era ceea ce făcea el cu toate persoanele cu care făcea afaceri. Nu simțise nevoia aceasta cu angajata Samanthei Harrison. Greșeala pe care o făcuse cu domnișoara Masini nu avea să se mai repete. Hunter știa că nu soția lui Blake conducea jocul, așa că nu simți remușcări să sape după informații despre o angajată de-a ducesei. O femeie cu tenul perfect, voce îmbietoare și picioare de doi metri trebuia să ascundă ceva. Nimeni nu îi întorsese vreodată spatele după cinci minute de conversație. Clar nu știa cu cine avea de-a face.

- Vreau să știu absolut totul despre ea, Remington, și asta până mâine-dimineață.

Remington trase aer în piept.

- Nu am prea mult timp la dispoziție, Generosule.

- Vreau ceva până mâine-dimineață. Te plătesc atât timp cât informațiile continuă să vină.

- Tu ești șeful.

„În sfârșit, cineva recunoaște asta.“

capitolul 3

Poate că nu era așa de rău să nu ai mașină. Yoga în fața televizorului era la fel de bine... nu? Gabi era în postura luptătorului, se întindea spre tavan și spera că cei care îi monitorizau casa nu se uitau cum se contorsiona. Nu era ca și cum arăta rău în hainele de sală. Era în cea mai bună formă a vieții sale. Ciudat cum tragediile și obstacolele din viață îți dau două opțiuni:

fie te omoară, fie te fac mai puternic. Își reaminti că viața fără mașină nu era decât un mic blocaj, unul care nu avea să o doboare.

Își dădu seama într-un târziu că instructorul de pe DVD deja trecuse la următoarea poziție, iar Gabi trase adânc aer în piept și încercă să se gândească la altceva decât la faptul că nu mai avea o mașină pe alee. Dar dacă avea urgent nevoie de înghețată? Era femeie, iar uneori înghețata putea fi o urgență. Gabi ieși din postura de yoga și apucă un pix de pe măsuta de cafea. Fără să aibă hârtie la îndemână, își scris pe mână „înghețată” în efortul de a-și aminti să mai pună o cutie în coș la următoarele cumpărături de la magazin. Când se auzi soneria, își pierdu concentrarea cu totul și renunță la yoga. Închise programul și se întinse să își ia un prosop. Soneria se auzi din nou, iar Gabi deschise ușa în grabă. Tot ce văzu era un buchet imens de flori tropicale ce îi aminteau de Florida. Bărbatul care privea din spatele florilor se opri când o văzu. Privirea lui alunecă pe silueta ei și reveni încet sus. Avea în jur de 40 de ani... mult mai în vârstă decât un curier care livrează flori - cel puțin din experiența ei.

- Vă pot ajuta cu ceva?

- E...eu o caut pe Gabriella Masini.

Vocea groasă a bărbatului sugera obiceiuri de fumător înrăit.

- Eu sunt.

- Ei bine, spuse acesta privind-o din nou, florile sunt pentru dumneavoastră.

Dintr-odată, Gabi se simți prea sumar îmbrăcată ca să-l poftască în casă. Mai ales având în vedere privirile sugestive.

- Așteaptă aici, spuse ea în timp ce închise ușa și scotoci după o bancnotă de cinci dolari prin geantă. Reveni și îi dădu bărbatului banii. Scuze, trebuia să caut o mică atenție.

Bărbatul zâmbi și trăsăturile i se îmblânziră.

- Nici o problemă. Îi înmână florile și apoi scoase un mic carnetel din buzunarul de la spate. Trebuie doar să semnați.

- OK.

Trecu imensul buchet în mâna stângă și semnă cu dreapta.

- O zi bună, domnișoară Masini.

- Mulțumesc.

Bărbatul mai aruncă o ultimă privire înainte să se întoarcă în parcare. Gabi închise ușa de la intrare cu o mișcare a șoldului și se duse către masa din hol. Explozia de culori și de miresme ale bobocilor aducea o notă încântătoare camerei. Ar fi trebuit să-și decoreze casa cu flori proaspete mai des. Apoi găsi o carte de vizită printre flori. Pentru câteva clipe crezu că erau de la frațele ei... poate de la Meg. Doar că florile nu erau de la familia sa. Cartonașul spunea simplu: *Nu ai o soră*. Și era semnat *HB*. Gabi citi de trei ori până să își dea seama de la cine erau florile. Apoi își aminti că îi spusese lui Hunter Blackwell cuvintele: „Nu i-aș permite surorii mele să se căsătorească cu tine, domnule Blackwell, nici unei cliente”.

Zâmbi și mirosi florile. „Florile nu vor schimba nimic, domnule Blackwell.”

Bărbatul nu avea etică, nu era de încredere, însă avea un gust grozav în ceea ce privește florile.

- Ai găsit o vulpiță focoasă, Blackwell.

Discuțiile cu Remington erau lipsite de delicatețe.

- Spune ce ai aflat.

Hunter apropie telefonul de ureche, în timp ce stătea cu fața spre geamul biroului său care îi oferea o priveliște clară asupra orașului Los Angeles.

- Locuiește la adresa pe care o găsisem.

Să trimiți flori era modalitatea perfectă pentru a ți se confirma adresa cuiva.

- Grozav, ce altceva?

- Cum ți-am spus și mai devreme, șoferul e de la o firmă. Vulpița nu are o mașină pe alee și nici ferestre la garaj. Oricât aș fi vrut eu să-mi bag nasul, casa e mai ceva ca Fort Knox.

- Monitorizată?

- Camere peste tot. Un sistem de alarmă sofisticat la intrare. Impresionant chiar.

Hunter se sprijini de imensul perete de sticlă ce îl despărțea de o cădere de la etajul 40.

- De ce îi este frică domnișoarei Masini?

- Asta voiam și eu să știu. Apoi am aflat ceva...

Maxilarul lui Hunter tresări. Remington se opri pentru suspans.

- Aștept.

- Domnișoara Masini nu e de fapt domnișoara Masini. Este doamna Picano.

- E căsătorită?

Hunter nu se aștepta la asta. La fel de enervant, își simți stomacul strângându-i-se.

- Văduvă. Hunter analizează asta puțin. Lasă-mă să ghicesc, s-a măritat cu un boșorog care a murit?

Femeia care se căsătorea cu un bătrânel bogat pentru avere, așa cum pretindea și Alliance, avea mai mult sens acum.

- Nu chiar. Un tinerel, și din ce am găsit eu în tabloide, au fost destul de amorezați porumbeii.

Remington adăugă și câteva sunete sugestive.

- Ai idee cum a murit?

- Aici chiar devine interesant. Stai jos?

- Mă calci pe nervi Remington. Termină odată!

- Răni prin împușcare... și chiar multe.

- Lucra în domeniul ordinii publice? Militar?

- Nu. Lucra în domeniul vinului din ce am aflat. Detaliile legate de moartea sa sunt foarte greu de găsit. S-ar putea să mai duc niște muncă de convingere pentru a mai afla câte ceva.

Trei ore mai târziu și cu portofelul ceva mai ușor, Hunter avea deja informația necesară pentru a o face pe domnișoara Masini să facă ce voia el. Dar în cazul că nu era suficient, îl trimitea pe Remington în Florida. Lipitoarea trebuia să se întoarcă cu ceva valoros. Telefonul de pe biroul lui sună și se făcu legătura cu secretara sa.

- Da, Tiffany?

- Am planificarea weekendului și mementourile importante.

Hunter își privi ceasul. Era trecut de ora cinci.

- Intră!

Tiffany Stone era o roșcată cu forme generoase, în jur de douăzeci și ceva de ani. Era atrăgătoare, dar, sincer, nu era genul lui Hunter. Nu-i păsa că unii de la birou credeau că are o aventură cu ea, el știa că nu avea. Scria precum Clark Kent, era meticuloasă, nu-l lăsa să rateze nici o întâlnire importantă. Să se culce cu secretara era un clișeu pe care nu-l agrea. Avea suficiente alte relații complicate cu femei care îi făceau viața grea și care nu știau nimic despre el. O secretară bună știa prea multe.

Aceasta se așază pe scaunul din fața biroului lui și tasta pe o tabletă.

- Măine iei prânzul cu senatorul Fillmore la Providence la ora 13.00. La ora 19.00 este evenimentul caritabil al lui Ricker la Patina.

Secretara privi pe tableta care era conectată la telefonul lui în timp ce vorbeau.

- Patina este la Disney Concert Hall.

- Știu unde este Patina.

Apoi aceasta continuă fără pauză:

- Fracul este gata la curățătorie și au confirmat livrarea acasă astăzi la 14.00. Vrei să comand o mașină?

Hunter clătină din cap.

- Duminica e liniștită, însă nu uita că vinerea
itoare ești la New York pentru întâlnirea cu consili
de conducere.

Ca și cum ar fi putut uita asta.

- Nimic în seara asta?

Putea să jure că era ceva în plan.

Tiffany ridică o sprânceană și zâmbi.

- Doar dacă e vorba de vreo întâlnire și nu știu eu.
O întâlnire... o întâlnire?

„La naiba!”

Tiffany își dădu ochii peste cap înainte să-și pună ta
bleta în poală.

- Cui trebuie să-i trimit flori?

Era un nemernic.

- Am recepționat, zise ea.

Dădu să plece când Hunter o opri.

- Tiffany!

Se întoarse.

- Vreau să notezi numele acesta.

Hunter așteptă ca ea să-și ridice tableta.

- Gabriella Masini. Apoi făcu o pauză și continuă:
Până nu-ți spun altceva, lasă-i apelurile să treacă indife
rent cu cine sunt.

Aceasta își ridică privirea.

- Indiferent de persoană?

- Indiferent.

Nu se ferise. Trebuia să se ferească. „Ce zi de rahat!”
Hunter oprise cea de-a doua lovitură a lui Shannon
lăsându-se spre dreapta, pe cea de-a treia prinzându-i
pumnul care venea din stânga lui. Fusesse focoasă în pat,
dacă nu chiar puțin prea pretențioasă, dar adevărata cear
tă începu când îi spusese că s-a terminat. Era mult mai
ușor să trimită flori și să spună „A fost amuzant”. Sau
ceva de genul.

Încerca să fie un bărbat mai bun... la naiba. Doar că nu știa cum. Să se despartă de cineva spunându-i personal asta îl făcea un bărbat mai bun... nu?

Hunter își lăsa cheile pe masa din hol, își aruncă și telefonul, și portofelul în același bol unde se adunau toate.

- Domnule Blackwell.

Hunter își dădu haina jos și i-o înmână valetului său în vârstă. Bărbatul luă haina și se holbă la ceea ce arăta ca o viitoare vânătaie pe bărbia lui Hunter.

- Nici nu întreba.

- Desigur că nu.

Bărbatul ardea de nerăbdare să întrebe, dar nu întrebă.

- Am nevoie de whisky.

- În biroul dumneavoastră?

- Da.

Andrew fusese angajatul lui Hunter vreme de cinci ani. Avea în jur de 65 de ani, se ocupa de casa lui și-l servea pe Hunter atunci când era în L.A. Ajutorul său avea și păreri personale și era enervant uneori, însă Hunter avea încredere în el. Și erau foarte puțini aceia care intrau în această categorie.

Lumina din biroul său se aprinse, în timp ce el păși înăuntru. Merse pe lângă biroul cu blat de sticlă și își porni computerul. Cu telecomanda ridică storurile, oferindu-și o priveliște uimitoare din penthouse-ul lui din Westwood. Într-o zi senină putea vedea oceanul, însă în seara aceasta luminile orașului erau cele care îi captivau gândurile. Nu era la fel de spectaculos ca New Yorkul, însă mergea.

Pașii ușori ai lui Andrew îi anunțau sosirea. Aducea în paharul de cristal o porție generoasă de lichid arămiu.

- Fără gheață?

Andrew întinse cealaltă mână. Într-o pungă se afla și gheața.

Hunter chicoti, luă gheața, și scoase un mormăit când își atinse fața. Cum bărbatul în vârstă nu plecă imediat, îi spuse:

- Nu mai aștept vizite de la domnișoara Shannon.

Andrew își ridică bărbia în semn de înțelegere.

- O lovitură bună?

- Cred că merita o încercare.

- Să iau legătura cu recepția?

Ah, unul dintre multele lucruri pe care le aprecia la acest om.

- Te rog. Și dacă tot faci asta, adaugă și numele Gabriella Masini.

Acum Andrew privi în podea și dădu ușor din cap.

- Nu e ceea ce crezi.

- Nu îmi permit să cred nimic.

Hunter scoase un râset scurt.

- Da, sigur.

Andrew începu să se întoarcă.

- Altceva?

Hunter ezită.

- Am primit vreun telefon azi?

Zâmbetul lui Andrew păli.

- Nu, îmi pare rău.

Hunter își întoarse privirea către fereastră și puse punga de gheață pe birou. Paharul de whisky îi încălzi plăcut gâtul. Când ajunse pe la jumătatea paharului se așază la computer și îl porni. Notificările pentru săptămâna viitoare clipeau în calendar, un cadou de la Tiffany ca să nu uite. Se întinse după telefon să sune la recepție să îi cheme un șofer și se opri. Scoase un mic carnețel din buzunar și găsi informațiile despre firma pe care o angajase domnișoara Masini. Telefonul sună de două ori înainte să i se răspundă.

- First Class Services. Cu ce vă putem ajuta?

- Aș dori să programez o cursă.

- Sunt sigură că vă putem ajuta, domnule...?

- Blackwell.

Vocea plăcută a bărbatului de la telefon puse o serie de întrebări rapide.

- Ați mai folosit serviciile noastre până acum?

- Nu. Am primit o recomandare.

- Ne bucurăm să auzim asta. Când și unde aveți nevoie de o mașină?

- Sâmbăta aceasta, la ora 18.00, de la Wilshire la Disney Concert Hall.

Auzi sunetul degetelor pe tastatură și așteaptă o secundă înainte să continue.

- Domnișoara Masini a comandat mașina în acest weekend?

Miza pe faptul că și ea avea planuri în weekend. După conversația pe care o avusese Hunter cu Blake, angajata soției lui petrecea destul de mult timp fraternizând cu cei bogați și faimoși în weekenduri. Din moment ce evenimentul pe care îl avea programat urma să fie înțesat de oameni bogați și faimoși, ținea pumnii să fie și frumoasa italiancă acolo.

- Cred că a comandat deja... să verific în rezervare dacă tot în acest sistem?

Un zâmbet de satisfacție se ivi în colțurile buzelor lui Hunter.

- Vă rog.

- Un moment.

Sorbi puțin din whisky și așteaptă.

- Mașina sa standard este programată tot pentru ora 18.00, domnule Blackwell. Din moment ce destinația este aceeași, doriți să vă trimit amândurora același șofer?

„Bingo!”

- Da, vă rog. Trebuia să mă întâlnesc cu ea acolo, însă haideți să facem o schimbare și să mă ia pe mine primul.

- Nici o problemă, domnule Blackwell. Plata va fi cu cardul?

- Desigur.

Hunter dădu toate informațiile necesare și închise. Măcar ceva se mișca în direcția bună în ziua aceea.

capitolul 4

Gabi își luă poșeta, se asigură că biletul la eveniment era înăuntru și stinse lumina din dormitor înainte să coboare scările. Nici nu ajunsese bine la parter, că se și auzi soneria. Se uită prin vizor, îl văzu pe șofer și începu să seteze alarma.

- La fix, spuse ea în timp ce ieșea din casă.

- Cum vă simțiți astă-seară, domnișoară Masini?

- Mă simt bine, Charles. Tu?

Gabi nu crezuse că va ajunge să-i spună pe nume unui șofer personal vreodată, însă iată că o făcuse în timp ce se îndrepta spre limuzină...

- Nu am cerut o limuzină.

Ezită, iar Charles deschise ușa din spate cu un zâmbet.

- Este totul aranjat, domnișoară Masini.

Gabi zâmbi, presupunând că Sam avusese grijă să ajungă la evenimentul caritabil al lui Ricker cu stil. Ar fi trebuit să meargă împreună, dar asta fusese înainte ca sora lui Sam să se îmbolnăvească. Se strecură în spate, își ridică rochia pentru a nu călca pe tiv și pentru a nu se prinde în ușă. Doar când se închise ușa observă că nu era singură. Încercă să-și controleze gâfâitul și accelerarea rapidă a bătăilor inimii. Nu reuși.

El se afla în partea opusă a limuzinei. Un braț se rezema pe bancheta din spate, iar în mâna cealaltă ținea un pahar cu băutură. Fața îi era ascunsă în umbră, dar ea știa cine este. Nevoia de a fugi și torentul de amintiri nedorite o paralizară.

- Domnișoară Masini.

Rămăsese fără glas. Ce căuta Hunter Blackwell în spațiile mașinii sale?

- Sau să spun mai bine doamna Picano?

Sângele îi năvăli în obraji, și mâinile îi tremurau. Foarte puțini oameni știau de scurta sa căsnicie. Faptul că milionarul din fața ei știa nu trebuia să fie o surpriză. Mașina se puse în mișcare, iar ea se întinse către ușă.

- Să sari dintr-o mașină în mișcare e cam riscant, doamnă Picano, spuse el.

Ea închise ochii, trăgând o gură mică de aer.

- Ce faci aici, domnule Blackwell?

- Încerc să port o discuție privată cu tine, doamnă Picano.

- Nu-mi spune așa! Simți cum îți revine puțin puterea.

Hunter se aplecă, iar ea reuși să-i vadă fața. Proaspăt ras, periculos de chipeș.

- Arăți de parcă ai avea nevoie de o băutură.

Își puse paharul jos și se întinse după sticla de pe partea sa.

- Nu, mulțumesc.

Cuvintele ei nu avură nici un efect. Bine, lasă omul să toarne o băutură... În stilul ăsta, o s-o dea pe el înainte să coboare din mașină.

Lichidul arămiu și gheața umplură paharul de cristal. Luă paharul pentru a evita ca el să se mai apropie de ea, apoi îl puse pe locul de pe partea ei. El ridică o sprâncenă și se lăsă pe spate.

- Am o propunere pentru tine, domnișoară Masini.

- Nu.

Ce cuvânt puternic, și totuși bărbatul zâmbi.

- Nici nu ai auzit-o încă.

- Orice bărbat care crede că florile și vizitele inoportune în limuzină îmi vor schimba părerea în mod clar nu îmi ascultă cuvintele. Nu, domnule Blackwell. Orice ai dori, răspunsul este nu.

- Poate te vei răzgândi până ajungem la Disney Hall. Vezi tu, eu nu accept refuzuri. Am nevoie de o soție și te-am ales pe tine.

Gabi simți cum se eliberează de tensiune când râse.

- Delirezi.

Zâmbetul ei dispăru când al lui apăru și se lăsă pe spătar ca și cum abia semnase o afacere de un milion de dolari.

- Fostul tău soț avea o asigurare de viață bunicică.

Gabi înghiți în sec. De fiecare dată când îi pomenea numele lui Alonzo... sau făcea aluzii la el i se strângea stomacul și o mâncau palmele. Decise că cel mai bine nu zicea nimic. Gabi ascultă.

- Asigurarea de viață te-a făcut o femeie relativ bogată. Multe mai știa... tot ce apăruse după moartea lui Alonzo fusese donat.

- Companiile de asigurări urăsc să plătească. Clauzele pe care le pun în polițe sunt făcute să îi lase pe beneficiari fără nici un ban. Doar că cea a domnului Picano a plătit. Ai idee ce se întâmplă când compania de asigurări află că a plătit peste un milion de dolari pe o poliță obținută fraudulos?

Ce tot vorbeai? O provoca... încercând să obțină o reacție, își zise ea. Gabi nu răspunse și se concentră să-și țină mâinile în poală.

- Ești o femeie frumoasă, dar nu cred că vei supraviețui prea mult purtând portocaliu.

- Nu am făcut nimic ilegal.

- Ai încasat cecul după ce ai încălcat termenii poliței. Era imposibil să mai stea liniștită. Gabi se aplecă în față.

- Habar nu ai despre ce vorbești.

- Îmi pare rău să te dezamănesc, dar știu. Ai semnat actele și ai întrerupt aparatele soțului tău. O încălcare directă a termenilor din polița de asigurare. Unii ar putea zice că ai vrut să-ți omori soțul pentru bani.

- Nu ai habar... te înșeli.

Doar că știa că mai tot ce spusese era adevărat. Despre polița de asigurare nu era așa sigură. Atât de multe se întâmplaseră în perioada aceea a vieții sale, încât nu acordase mare atenție hârtiilor pe care le semnase și nu putea verifica nimic din ceea ce spunea Blackwell. Nu că ar mai fi contat, ar fi luptat împotriva unei acuzații de fraudă. Ar fi găsit mijloace să plătească companiei de asigurări dacă ar fi trebuit.

- Apoi mai este și contul din străinătate.

Îi captă toată atenția cu asta. Dorința să îi plesnească rânjetul de pe față devenea din ce în ce mai intensă.

- Ce cont?

- Al tău.

- Eu nu am...

- Doamna Picano sigur are un cont.

Își băgă mâna în buzunar și scoase o hârtie împăturită înainte să i-o dea.

Nu putea citi în limba respectivă, nu în totalitate, dar înțelese câteva cuvinte-cheie. Banii erau în euro, erau câteva zerouri și numele ei era acolo. În loc să îi spună bărbatului că nu știa nimic despre cont, memoră numele băncii și numărul contului și returnă hârtia.

- Ți-am captat atenția acum, Gabriella?

- Ești un nemernic.

- Adevărat. Dar nu eu sunt cel care va ajunge la închisoare pentru fraudă sau evaziune fiscală.

Cifrele din capul ei erau demne de câțiva ani într-un penitenciar de stat. Putea să lupte... chiar să câștige... în cele din urmă. Dar nu era mai ușor să rezolve așa-zisele infracțiuni fiind în libertate?

- Ce dorești?

- O soție... pe tine.

- De ce pe mine?

De data aceasta nu mai zâmbea.

- Pentru că tu și cu mine avem multe în comun.

- Nu avem nimic în comun, se răsti ea.

- Eu am nevoie de o soție, iar tu ai nevoie de un soț care să îți repare trecutul financiar cu ilegalități.

- Chiar de aş avea un trecut cu ilegalități, n-aş avea nevoie de un soț ca să mi-l repare.

Hunter rânji.

- Ca să devii doamna Blackwell, va trebui să începi să te distanțezi de numele Picano. Avocații mei înțeleg nevoia de a rezolva problemele în liniște. După estimările mele, va dura în jur de un an și jumătate pentru a scăpa de amenințarea cu închisoarea.

- Lasă-mă să ghicesc, spuse ea. Ai nevoie de o soție pentru fix un an și jumătate.
 - Frumoasă și deșteaptă.
 - Condescent și nemernic.
- El râse, își ridică paharul și bău.
- Touché.

Hunter își aminti de prima vizită în Vegas... luminile, femeile, băutura... jocurile. Se dusesse la o masă exclusivă de poker, pusese 50 000 de dolari jos și începuse cacealma. Strânsese peste 400 000 de dolari dintr-un joc pe premiza intimidării. Afișând o mină imperturbabilă, începuse din nou cacealma. Bine că spatele limuzinei era întunecat, altfel domnișoara Masini i-ar fi văzut reacția când se uitase la ea atunci când îl menționase pe fostul soț. Era mai mult în povestea asta decât ceea ce știa el și, chiar dacă ea pleca și își dădea seama de cacealma, el tot avea să găsească răspunsurile acelea. Din fericire, Gabriela nu se lăsă intimidată de amenințări. Se luptă, spre deliciul lui. Puțini oameni îi vorbiseră vreodată așa cum îi vorbise ea. Era un nemernic. Unul care câștiga mereu... în cele din urmă.

- Cât timp am la dispoziție să mă gândesc? întrebă ea.
- Petrecerea caritabilă va dura câteva ore.
- Nu poți vorbi serios. Era furioasă din nou.

Hunter adăugă ușor:

- Aștept contractele pe biroul meu mâine-dimineață.
- Imposibil, scutură ea din cap.
- Nimic nu e imposibil.

Mașina începu să încetinească, semn că ajungeau la destinație.

- Șantajul e o practică murdară.

Limuzina se opri, iar ea se întinse spre ușă. El se mișcă cu repeziciune și îi prinse mâna rece ca gheața.

- La fel și închisoarea.

Ochii lor se blocau, amândoi aveau maxilarele încheștate. Charles deschise ușa și întinse o mână. Hunter o urmă repede și-i ignoră gestul de a o lăsa în

pace când puse o mână pe spatele ei pentru a o conduce înăuntru. Nici nu se întoarse, deși după modul în care își ținea geanta părea să vrea. Camerele foto pozau în timp ce păseau pe covorul roșu. Câteva celebrități le blocaseră intrarea, iar Gabriela fu obligată să se întoarcă spre camere. Hunter se apropie și fu răsplătit cu mireasma florală a pielii ei.

- Zâmbește, dragă, îi șopti el.

Ea se întoarse spre el, iar el fu recunoscător că privirea nu poate ucide. Gabi mormăi ceva într-o limbă pe care el nu o înțelese și afișă un zâmbet de debutantă. Expresia nu i se potrivea cu ochii, dar se întoarse spre bliț și se abținu să nu ofteze.

De ce Hunter era așa de atent la fiecare mișcare pe care o făcea ea era un mister. Ea era o achiziție... nimic mai mult. Cu toate acestea, era mulțumit să vadă mai multă culoare în obraji ei. Hunter stătea aproape de ea, astfel încât să nu fie dubii că veniseră împreună. Cu cât stabilea mai repede un contact între viața lui personală și public, cu atât mai bine. Își auzi numele prin mulțimea de jurnaliști și începu să se dea mai aproape de Gabriella.

- Mergi mai departe, îi sugeră el.

- Și unde anume sugerezi să fug?

Vorbele ei erau pline de venin, iar zâmbetul, rezervat pentru camere. Doamne, arăta uimitor. Părul ei lung și drept era prins sus, cu câteva șuvițe ce îi alunecau pe gât. Maxilarul ei puternic cu dinții încleștați parcă îi spuneau că îl va mușca dacă se mai apropie. Pielea măslinie vorbea despre moștenirea italiană, iar ochii precauți și expresivi ascundeau atât de multe față de cei din jur. Cu toate astea, el simțea pumnalele pe care i le arunca, le simțea de fiecare dată când se uita către el. Mulțimea se mișcă, iar el își puse mâna pe spatele ei. De data aceasta, tresărira abia se simți. Își zise că va trebui să țină mâna pe materialul rochiei cât mai mult cu putință... toată seara.

Ochii lui alunecau pe linia soldurilor ei. Materialul plin al rochiei îl împiedica să vadă ce purta pe dedesubt.

Atracția în acest joc ar fi letală, să nu mai zicem inutilă. Femeia îl ura și pe bună dreptate. El era un nemernic. Dintre cei mai răi. Și cu toate astea, el mergea înainte cu țelul său.

Mulțimea se împrăștie și ajunseră și ei în holul celebrului restaurant. Hunter dădu numele amândurora la intrare, ținându-și în continuare prada.

- Eu nu sunt aici cu tine, îi spuse ea printre dinți.

El rânji și-i spuse:

- Acum ești.

Să scape de Hunter Blackwell era precum încercarea de a fugi de ploaie în timpul unui uragan. Nu conta unde mergea, ce-i spunea... el era mereu acolo. Acceptase niște apă gazoasă cu lămâie, sorbise din băutura și-i permisesse domnului Blackwell să o prezinte unor oameni preț de o oră până când nu mai rezistă. Se scuză să meargă la baie, știind că el este în apropiere, dar făcu o manevră și ieși pe ieșirea personalului. După un scurt flirt cu un chelner atractiv și tânăr, acesta o ajută să ajungă înapoi în holul mare prin intermediul altei uși și ieși din clădire. Nu după mult timp era deja în limuzină în drum spre casă.

În momentul în care ajunse la ușa de la intrare, porni toate alarmele, stinse toate luminile de la parter și se retrase în birou.

Informațiile despre telefonul lui Hunter Blackwell erau în dosarul lui. În loc să-l facă să o urmărească, ceea ce știa că va face, îi trimise un mesaj înainte să ajungă să sune la ușa sa.

Contractele au nevoie de timp pentru a fi consultate. Te voi contacta dimineată.

În mai puțin de două minute veni și răspunsul lui:

Pe dimineată.

Îi luă ceva timp, însă reuși să găsească contul din străinătate despre care îi spusese Blackwell. Ce stupid că Alonzo pusese parola asociată cu ziua lui de naștere. Toată lumea știa că nu trebuie să facă asta. Însă până la urmă bărbatul era mort... stupiditatea lui îl omorâse până la urmă. Erau peste cinci milioane de euro în cont. Mai rău, cineva depunea și retrăgea bani din cont câte o mie o dată.

Domnul Alonzo Picano și doamna Gabriella Picano... contul avea un nume pe care simțea cu greu că îi aparținuse.

Nu dorea să aibă nimic de-a face cu banii pătați de sânge, dar știa că, dacă îi donează unei organizații caritabile, oricare ar fi fost ea, ar putea sugera că era speriată și că voia să scape. Poate asta dovedea că folosea contul și făcea evaziune fiscală în propria țară. Ca de fiecare dată când umbla la un cont online, Gabi modifică secvența numerelor și schimbă parolele. Se mută la alt computer și începu o căutare internațională a numelui său. Și anume, Gabriella Picano. Un nume pe care nu îl folosisese public.

Tasta încet, își simțea mâinile tremurând în timp ce îl tasta pe „o” din Picano și făcu o pauză. O transpirație rece începu de la baza gâtului și coborî în jos pe sub rochia de seară... o rochie pe care încă o mai avea pe ea la câteva ore de la eveniment.

Când apăsă pe tasta *enter*, oftă adânc ca după o lungă suferință.

„E mort, Gabi”, își spuse ea. „Nu-ți mai poate face rău acum.”

capitolul 5

O încurcase. Înainte să adoarmă iepurește, găsisese un al doilea cont sub numele de Gabi Picano, pierdut printre conturile din Columbia. Acesta avea un flux stabil

de bani care intrau și ieșeau. Infuzia de fonduri era corată cu retragerile dintr-un cont mai mare, din străinătate, care o făcuse să creadă că erau conectate. Oricine gestiona un cont îl gestiona și pe celălalt.

Gabi se trezi cu intenția de a îi spune Samanthei despre problemele ei, dar găsi un mesaj pe telefon prin care i se spunea să se ocupe de orice avea nevoie Alliance. Jordan fusese transferată la Terapie intensivă, iar Alliance trebuia să mai aștepte.

Când ridică telefonul pentru a-și suna fratele, se opri. Val o mai lăsase încurcată odată. Greșise încrezându-se în persoana nepotrivită. Dacă numai ea avea să ajungă în închisoare ca urmare a demascării lui Blackwell, s-ar gândi să riște. Dar nu era așa.

Alonzo o învățase că orice ar fi făcut, avea să-i afecteze și pe alții. Încrederea în el aproape că o omorâse pe cumnata ei.

În loc să apeleze la alții pentru a o scăpa de trecut, Gabi decise că era timpul să se descurce singură.

Aduse contractele-șablon folosite de Alliance și începu să le modifice.

Două ore mai târziu îl contactă pe avocatul Alliance și-i trimise un e-mail. Înainte ca Gabi să poată face duș, Lori Cumberland sună.

- Ce naiba este asta? întrebă ea uluită.

- Este un contract.

- Un contract pe care cineva îl va semna?

- Am adăugat ceva ilegal?

Gabi era convinsă că fiecare clauză care fusese introdusă vreodată în vreun contract al Alliance fusese legal. Decisese că trebuiau adăugate alte câteva condiții.

- Nu ilegal... numai... uau! Citesc bine? Este între tine și Hunter Blackwell?

Gândul căsătoriei o făcu să se înfioare.

- Corect.

- Multimiliardarul Hunter Blackwell?

- Nu sunt convinsă că sunt chiar miliarde... dar da. Trebuie să știu dacă condițiile pe care le-am adăugat vor fi luate în considerație într-un proces.

Pe Gabi o făcu să zâmbească faptul că lăsase fără cuvinte un avocat.

- Ar fi prost să semneze asta.

- Sau disperat.

Lori tăcu.

- Sam știe despre asta?

- Sora ei este foarte bolnavă, Lori. Mi-a cerut să mă ocup de contul Blackwell.

- Nu cred că asta presupune să te măriți cu acest individ. Din câte am auzit, este un nemernic.

Gabi zâmbi pentru prima dată în ultimele ore.

- Un individ pe care-l voi avea la mână dacă va încălca contractul. Este legal?

- Trebuie să modific câteva cuvinte, dar da. Uau!

- Mă bucur că ești de acord.

Lori oftă.

- De acord? Sunt impresionată. Nu te-am considerat niciodată vicleană. Să faci bine să mă inviți la nuntă!

Gabi se îndoia că va avea loc o ceremonie.

- Trebuie să-i duc astea lui Blackwell înainte de prânz. Poți să le modifici și să mi le trimiți înapoi?

- Sper că știi ce faci.

- Și eu, bolborosi ea înainte să închidă.

Rochia neagră, strâmtă era peste genunchi, iar ciorapii negri aveau la spate mărgeluțe ce întorceau capetele când trecea. Gabi mereu fusese înaltă și subțire, iar acum mai adăuga alți câțiva centimetri purtând pantofii ei stiletto. Părul ei era prins într-o coadă simplă.

Cu spatele drept, Gabi se îndreptă spre agentul de securitate de la parter, așteptând să fie amânată. Când își spuse numele, o lăsară să intre și o însoțiră până la lift. Ea intră și ignoră privirile îndreptate asupra ei.

Compania Blackwell deținea în totalitate ultimul etaj al clădirii, spațiul alocat recepției fiind mai mare decât parterul casei lui Gabi.

Atrase atenția în timp ce se îndrepta spre birou. Receptionera îi zâmbi larg.

- Domnișoara Masini pentru domnul Blackwell.

Zâmbetul persista, iar femeia de douăzeci și ceva de ani, arătând ca un model perfect, tresări.

- Imediat, domnișoară Masini. O voi suna pe Tiffany.

Gabi ignoră tensiunea care îi urca pe șira spinării. Fusese prea ușor să ajungă la birou.

Se îndepărtă de birou, sperând să-și ascundă emoțiile. Pe tot drumul spre oraș, își pusese sub semnul întrebării decizia. Oricum, Blackwell probabil va rupe contractul.

Sunetul rapid, ferm al tocurilor se mai estompă în timp ce se apropiau.

- Domnișoară Masini?

Gabi se întoarce și nu se putu abține să nu zâmbească.

- Sunt Tiffany, asistenta personală a domnului Blackwell.

Prezentarea o făcu imediat pe Gabi să-și imagineze o relație foarte personală între Hunter și femeia încântătoare de lângă ea. Era atrăgătoare, frumoasă și părea prea inocentă pentru a se încurca cu indivizi de teapa lui Hunter. Gabi simți o dorință bruscă de a o apăra pe tânără de bărbatul acela malefic.

- Bună, Tiffany! spuse Gabi.

- Domnul Blackwell vă așteaptă.

Tiffany se întoarce spre centrul biroului și o conduse.

Gabi ridică bărbia și ignoră privirile în timp ce trecea. Atenția însemnată pe care prezența ei o atrăsese când coti îi confirmă faptul că Hunter nu avea prea multe vizite personale la locul de muncă.

Cumva, asta o încânta.

Tiffany trecu prin niște uși care se deschideau spre un spațiu larg de primire, amenajat cu canapele și reviste...

și un birou care l-ar fi înghițit pe cel pe care îl avea Gabi acasă.

Tiffany se apropie de o ușă glisantă și bătut. Fără să aștepte, deschise și o lăsă să intre.

Gabi știa că zâmbetul ei exersat o părăsi o clipă... apoi își îndreptă umerii și intră.

Hunter se afla în spatele unui birou negru pe care se aflau un calculator, un telefon și un stilou. În spatele său se afla un perete din ferestre care dădeau spre oraș. Spațiul era foarte masculin, având în vedere canapelele din piele, obiectele simple de artă... barul din capătul îndepărtat al biroului.

Ochii li se întâlniră... se fixară, iar el o țintui cu privirea.

Era o scânteie în spatele ochilor lui gri care exprimau victoria lui pentru faptul că ea îi trecuse pragul.

Câștigase și știa asta.

- Asta-i tot, Tiffany. Anunță-mă când ajunge Ben.

- Da, domnule Blackwell.

Tiffany închise ușa în urma ei.

El înconjură biroul.

- Presupun că nu ai avut probleme să treci de agenții de securitate pentru a urca.

Gabi se apropie și își puse geanta pe unul dintre scaunele goale.

- Intrarea mea fără probleme denotă aroganță.

- Și totuși, iată-te!

Oare putea să-l urască și mai mult pe individ?

„Păstrează-ți dușmanii aproape!”

În loc să-l contrazică, scoase contractele din geantă și le puse pe birou.

- Mi-am luat libertatea de a adăuga câteva condiții... în lumina situației noastre *personale*.

El nu se deranjă să arunce o privire documentelor.

- Sunt sigur că putem rezolva orice ai introdus acolo.

„Ce arogant!”

- Vei constata că sunt o greșeală cuvintele tale condescendente, domnule Blackwell.

- Hunter, Gabi... numele meu este Hunter.

Nu știa ce o șoca mai mult, faptul că trecuse imediat la un nivel personal prin folosirea prenumelui sau faptul că folosise diminutivul numelui ei.

- Te disprețuiesc, șopti ea.

El îi indică printr-un gest cu mâna scaunul de lângă ea.

- Ceva ce o să recunoaștem amândoi și despre care o să vorbim liber... când vom fi singuri. În public, mă aștept la o soție rezervată care acceptă o atingere naturală și chiar un zâmbet.

- Ce fel de atingere? Detesta să întrebe asta.

- Nu te voi pipăi.

Ea stătea în fața lui, simțindu-se confortabil datorită biroului care îi despărțea.

Bărbatul acesta mârșav era ciudat... își descheie sacoul înainte să își tragă scaunul mai aproape de birou. Încă nu se uitase la contracte.

- De ce ești aici cu adevărat?

- Deja ți-am spus...

- *Beggianate!*

- Poftim?

Gabi se bucură de abilitatea ei de a vorbi o limbă pe care el nu o cunoștea.

- Nu te cred. Explicația ta este cel puțin comună. Este unul dintre motivele pentru care Alliance ți-a refuzat candidatura.

El păru mirat.

- Și totuși ești aici... cu un contract în mână.

Gabi închise ochii, inspiră adânc și își calmă nervii. Când îi deschise, îl observă privind-o.

Un val de ceva care semăna cu îngrijorare îi trecu prin privire înainte să spună:

- Imediat ce contractele vor fi semnate și vom fi căsătoriți, am o echipă de avocați și de anchetatori gata să se ocupe de cazul tău.

- Și dacă mă găsesc vinovată? întrebă ea.

Asta îl făcu să zâmbească afectat.

- Vor găsi o modalitate să te exonereze.

Ce nemernic!

- Nu te deranjează să crezi că te însori cu o femeie despre care se spune că și-a ucis soțul bogat și i-a luat averea după moarte?

El zâmbi pentru prima dată de când ea intrase în biroul lui.

- Ești uluitoare în negru! Își trecu privirea peste trupul ei înainte să revină asupra chipului. Dar nu cred că ești văduva neagră.

Fu rândul ei să zâmbească.

- Nu este necesar să te împerechezi înainte să ucizi.

El râse, când de fapt ea sperase să-l intimideze.

„Trebuie să mai muncesc la asta.”

Înainte ca el să poată comenta, telefonul de pe birou sună.

Hunter ridică receptorul și ascultă.

- Lasă-l să intre!

Gabi rămase așezată, în timp ce Hunter i-l prezentă pe unul dintre avocații lui.

Ben Lipton era un avocat privat care primise suficient de multe informații pentru a ști că Gabi nu se afla în viața lui Hunter ca urmare a unei relații romantice.

Dădură mâna și luă contractele în celălalt capăt al încăperii pentru a le citi.

- Vrei ceva de băut, Gabi?

Nu se putea obișnui să-și audă numele din gura lui Hunter.

- Ceai.

El o sună pe Tiffany pentru a-i satisface cererea.

Liniștea din birou fu risipită de ușa care se deschise și de ceaiul care era așezat pe masă.

Tiffany se uită la cei trei și plecă în liniște.

Domnul Lipton mai ridica din când în când o sprânceană, privind spre Gabi, apoi revenind asupra contractului.

Când în cele din urmă bărbatul termină, el aranjează paginile și le așează pe masă.

- L-ai citit? îl întreabă pe Hunter.

- De asta te am pe tine.

Domnul Lipton avea în jur de 50 de ani... iar părul grizonant și costumul apretat dădeau impresia că era sofisticat. Avea niște ochi albaștri blânzi, dar dacă făcea afaceri cu Hunter, Gabi credea că nu putea avea încredere în el.

- Atunci permite-mi să-ți prezint condițiile domnișoarei Masini.

- Ascult.

Gabi se lăsă pe spate și își ascultă propriile cuvinte rostite de avocatul lui Hunter.

- Contractul are o durată de 18 luni. După această perioadă vor începe demersurile pentru divorț, care nu vor fi contestate de nici una dintre părți. În caz contrar, contractul devine nul și transferul de bani nu va mai avea loc.

Toate acestea erau standard.

- Înțelegerea este pentru 24 de milioane, un milion pentru fiecare lună de căsnicie și un milion pentru fiecare lună estimată până la declararea divorțului.

Gabi întâlni privirea lui Hunter. Suma fusese triplată față de contractul normal.

El nu clipi.

- Continuă.

- Ca soție a ta, insistă să aibă o *nouă* reședință, una care să țină pasul cu noul *tău* stil de viață, fără ca altă femeie să fi locuit acolo.

Apăru un zâmbet afectat... poate chiar și ceva admirație în ochii lui.

- Continuă!

- Dacă mariajul durează 18 luni, dorește să petreacă cinci ani în casa pe care ai achiziționat-o, înainte de vânzarea și împărțirea profitului. Dacă locuința se devalorizează, tu vei plăti diferența.

Fără îndoială... acum zâmbea.

- Continuă!

Ben dădu din cap.

- Orice relație extraconjugală care se află... admisă sau dovedită, te va costa un milion pentru fiecare dintre ele.

Asta îl ului.

- Serios, Gabi?

- Detest să fiu luată de proastă.

El dădu din cap și gesticulă cu degetele în aer.

- Continuă!

- În cazul în care domnișoara Masini va fi acuzată de vreun delict, mariajul vostru va continua până când toate acuzațiile vor fi retrase, perioadă în care sumele vor continua să fie achitate. Toate cheltuielile legale pentru a o exonera pe domnișoara Masini vor fi suportate de tine.

Hunter își lăsă capul într-o parte.

- *Touché!*

Ea zâmbi, simțindu-se mai încrezătoare cu fiecare cuvânt rostit de avocat.

Ben dădu pagina și continuă:

- În situația vreunui caz de violență domestică, domnișoara Masini are dreptul de a încheia mariajul și de a obține 100 de milioane de dolari. Acea sumă va fi depusă într-un cont în prima zi de căsnicie și va fi păstrată acolo drept garanție până la încheierea contractului.

Zâmbetul lui Hunter dispăru și, pentru prima dată de când intrase în birou, Gabi se simți expusă.

- Nu te voi răni niciodată, spuse el candid.

„Am mai auzit asta!”

Privindu-l direct pe Hunter, ea spuse:

- Vă rog, continuați, domnule Lipton!

- În situația în care domnișoara Masini va rămâne însărcinată cu copilul dumneavoastră, jumătate din venitul net va fi depus într-un cont pe numele copilului. Mariajul poate fi încheiat în orice moment după ce sarcina va fi dusă la bun sfârșit, iar casa achiziționată

va fi pusă la dispoziție până fiul sau fiica dumneavoastră va împlini vârsta de 18 ani sau va absolvi liceul.

Hunter se încruntă.

- Cam scump copilul ăsta!

Ea se aplecă în față, asigurându-se că el îi va înțelege bine cuvintele.

- Singura modalitate în care vom concepe un copil va fi dacă mă vei forța. Îmi asigur protecția, Hunter.

Fu rândul lui s-o țintuiască cu privirea.

- Altceva, Ben?

- Lucruri standard... dacă amândoi veți fi de acord cu un divorț timpuriu, plata inițială se va impune.

Hunter întoarse telefonul spre ea.

- Sună-ți avocatul... Am și eu câteva condiții.

Două ore mai târziu, Gabi acceptă că, în cazul în care va avea o relație, înțelegerea se va aplica la jumătatea sumei de 24 de milioane. Casa va fi vândută la un an după divorț și orice copil care nu va fi al lui va lua numele ei de familie și va avea dreptul la jumătate din înțelegerea finală.

Se făcuse ora trei când domnul Lipton părăsi biroul lui Hunter.

Pe Gabi o durea spatele din cauza scaunului de la birou, iar priveliștea de la biroul lui Hunter avea să fie întipărită pentru totdeauna în mintea ei.

Discutaseră despre mariaj în termeni pe care nu-i considerase niciodată posibili.

Cândva, dragostea și devotamentul făcuseră parte din „până când moartea ne va despărți”. Acum își învățase lecția.

Existau multe exemple de „mariaje fericite” în jurul ei... dar nu se putea abține să nu își pună semne de întrebare. Ce știa ea... despre ceea ce se întâmpla în privat și despre care nimeni nu vorbea?

Îi provocau greață... întrebările... dubiile.
„Amintirile.”

- Am ratat prânzul, spuse Hunter când rămaseră singuri.

Înțelegerea fusese făcută... contractele stăteau în fața lor, așteptând semnăturile lor.

- Nu cred că pot mânca, bolborosi ea.

El rămase tăcut până îi întâlni privirea.

Pentru prima dată de când se întâlniseră, umerii lui Hunter Blackwell căzură... iar ochii lui se îmblânziră: Rosti în șoaptă următoarele cuvinte:

- Nu am lovit niciodată o femeie, Gabi. Nu vei fi tu prima!

Imaginea lui Alonzo zâmbind în timp ce acul se înfigea în vena ei apăru de nicăieri. Nici el nu o forțase cu nimic.

- Nu mă consolează prea tare.

Hunter se ridică și se apropie ca de un animal speriat.

Nu depășise ea momentul acesta? Nu trecuse ea peste teamă și era gata de luptă?

Înainte ca el să poată să spună ceva, ea luă contractul de pe birou, apucă un pix și semnă.

Mâine va începe misiunea de a-și curăța numele de orice avea legătură cu Alonzo Picano.

Astăzi... sau cel puțin până când va semna numele pe contractul de căsătorie, va fi pur și simplu Gabriella Masini.

Viitoarea soție a lui Hunter Blackwell.

Soția șantajată a unui miliardar ticălos, văduva unui suflet care ardea în iad.

capitolul 6

La 24 de ore după semnarea înțelegerii, o sună să o întrebe de mărimea inelului.

Contractul fu semnat și înregistrat a treia zi... iar în a patra zi, într-o joi, stăteau amândoi în salonul privat al stării civile, schimbând jurăminte lipsite de sens.

Hunter nu se obosi să încerce să o sărute, iar ofițerul de stare civilă nici nu le-o ceru.

O făcuse.

Căsătoria în decurs de două săptămâni de la apariția problemei lui nerezolvate.

Se întoarse spre străinul palid de lângă el în timp ce ieșea de la starea civilă și își simți fiecare celulă ticăloasă din trupul său.

- Mi-aș fi dorit sincer să nu se întâmple astfel, spuse el aproape în sinea lui.

- Poftim? întrebă Gabi.

- Nimic.

O conduse spre limuzina care aștepta și o duse spre casa din Tarzana.

Până când Gabi nu se va hotărî la o casă, nu vor locui împreună.

Neavând de ales, Hunter mergea în spatele lui Gabi în timp ce se apropia de ușa de la intrare.

Așa cum spusese Remington, casa avea un sistem de supraveghere avansat, pe care Gabi îl dezactivă în momentul în care intră în casă.

Mobilierul deschis la culoare contrasta cu tot ce deținea Hunter. Canapeaua de un verde pal și pernele cu model floral erau subtile și liniștitoare.

Privi fascinat cum Gabi își lăsă geanta pe masa de la intrare. Pe masă se aflau florile pe care el i le trimisese. Probabil că expresia chipului său trăda mirarea.

- Nu este vina florilor că ești tu un nemernic, îi explică Gabi.

Ea înaintă în casă, lăsându-l să închidă ușa în urma lui.

El remarcă imediat că o lumină a panoului de supraveghere se aprinse. Atunci observă camera de lângă ușa de la intrare. Mai existau și alte camere și senzori de mișcare.

- De ce este atât de supravegheată casa? întrebă el în timp ce o urma în bucătărie.

Gabi se mișca prin încăpere, umplu un ibric și-l puse pe aragaz. Dintr-un oarecare motiv, Hunter nu și-o

imaginase ca pe o femeie de casă, și totuși, plimbându-se prin bucătărie, părea mai relaxată decât în timpul călătoriei spre și dinspre starea civilă.

- Casa aparține Samanthei, îi explică Gabi. De când s-a măritat cu Blake, casa a fost ocupată de personalul ei.

- Femei?

Gabi încuviință.

Blake era un bărbat bun, își spuse el. Și totuși, sistemul de supraveghere părea mai mult decât o măsură de siguranță pentru o femeie care locuia singură. Nu se putu abține să nu se întrebe dacă nu cumva sistemul de supraveghere nu avea ceva de-a face cu trecutul lui Gabi.

El se îndreptă spre masa mică și privi pe fereastra din spate spre curtea micuță. Chiar și acolo observă camere la streășina casei.

- Cine monitorizează sistemul? întrebă el.

- Ce-ți pasă?

Lăsă perdeaua geamului care dădea spre curtea din spate să cadă și se întoarse spre Gabi, care îl privea cu mâinile în sân.

- Nu trebuie să fii ostilă, Gabi. Este o simplă întrebare.

Ea dădu înapoi, se îndepărtă de blat și deschise unul dintre dulapuri.

- Blake are o echipă de securitate.

- Desigur.

Puse un plic de ceai în cană, rămânând cu spatele la el. Costumul negru, simplu, cu pantaloni, era modern și era departe de ceea ce se așteptase Hunter să poarte la întâlnirea de la starea civilă. Nu că s-ar fi așteptat să poarte ceva care să semene cu o rochie de mireasă, dar negru?

Era potrivit, se gândi el. Părul ei era prins iar în coadă, făcându-l să se întrebe cât de lung era și când va avea ocazia să-l vadă desprins.

- Când îmi vei spune adevăratul motiv pentru care ai vrut să te căsătorești atât de în grabă?

Ea luă ibricul de pe aragaz și începu să toarne.

El nu se așteptase la întrebare și nu avea nici o intenție să răspundă. Va afla ea în cele din urmă, dar el nu era pregătit să-i spună acum.

- Când îmi vei spune tu motivele din spatele tuturor condițiilor tale din contract.

Ea se opri din turnat și rămase nemișcată.

- Asta nu se va întâmpla niciodată, îi spuse ea.

- Atunci va trebui să aflu singur.

Gabi îl privi peste umăr încruntată.

- De ce-ți bați capul? Ai ce ți-ai dorit. Suntem căsătoriți și vom rămâne astfel pe perioada contractului.

El ridică bărbia.

- Optsprezece luni reprezintă o perioadă prea lungă pentru a păstra secrete.

Gabi puse ibricul jos și își sprijini mâinile de blat.

- De aici, ce facem? întrebă ea, schimbând subiectul.

Hunter se uită la ceas și scoase o hârtie îndoită din buzunarul interior al sacoului.

- Am o întâlnire la New York mâine. Voi pleca în câteva ore.

Ea oftă, ca și cum ar fi fost ușurată, și se întoarse cu fața spre el.

- Mă aștept să începi să cauți de astăzi o casă. Dacă nu vei găsi ceva potrivit într-o săptămână, voi găsi eu una.

- De ce te grăbești?

- Suntem căsătoriți, Gabi. Nimeni nu va crede că este real dacă tu locuiești aici și eu în altă parte, în același oraș. Îi dădu hârtia, privind-o cum o desface. Numere de telefon, adrese. Ar trebui să putem păstra secretul căsătoriei noastre până mă întorc. Dacă se află, sună-mă!

- Nu sunt unul dintre angajații tăi, spuse ea.

El vru să o contrazică, dar se răzgândi.

- Te rog!

Ea întinse hârtia spre el, indicând un număr.

- Ce e asta?

- Codul pentru parcare clădirii mele. Bătu cu degetele în blat. Ce mașină ai? o întrebă.

Ea scutură din cap.
- Mașina este în service.
- Voi cere să ți se aducă una dintre ale mele.
„Să fie oare o grimasă?”
- Asigurarea mea a fost anulată.
- Ce...? întrebă el.
- Asigurarea mea auto. Este o poveste lungă.
Hunter se uită la ceas.
- Atunci povestea lungă va trebui să mai aștepte. O
voi rezolva, îți voi aduce o mașină.
Gabi își dădu ochii peste cap.
- Tu rezolvi totul cu bani?
Da, o făcea.
- Și neveste. „Să fie oare un zâmbet?” Trebuie să plec.
Ea se întoarce și își luă cana.
- Îți doresc călătorie plăcută, dar dacă avionul tău se
prăbușește, toate grijile mele iau sfârșit.
Fu rândul lui să zâmbească.

- Judy?
Rick îi strigă numele din ușa deschisă a biroului său.
- Mda!
- Poți veni aici?
Ea se ridică de la biroul la care muncea, dar și de la proiectul la care lucra în afara serviciului. Dorința de a urca pe scara arhitecturii o impulsiona.

Zidul familiar de monitoare și echipamente pe care le supraveghea Rick umplea un perete întreg. Erau zeci de case, mulți oameni intrând și ieșind... multe conversații pe care cel mai adesea nu le asculta.

Judy își lăsă mâinile să alunece pe umerii lați ai soțului ei. El se întinse și îi sărută degetele înainte să se întoarcă la calculator și să aducă în prim-plan una dintre case. Imaginea lui Gabi care stătea lângă chiuveta din bucătăria casei din Tarzana părea destul de inocentă, dar Judy realiză că umerii ei vibrau. Plângea, iar Judy fu afectată de ceea ce vedea.

- O, nu! Am crezut că se simțea mai bine.

Judy își feri privirea, simțindu-se de parcă invadea spațiul personal al altei femei.

- Și eu la fel. Russell mi-a spus că a avut un musafir, așa că am căutat prin material.

Rick analizează imaginile, măbind volumul.

- Cine este ăsta? întrebă Judy când un bărbat înalt apărură în spatele lui Gabi.

Costumul lui de om de afaceri îi dădea de înțeles că avea bani. Privea direct într-una dintre camere și se încrunta.

- Nu sunt sigur. Rick indică spre imaginea din bucătărie. Uite cum îl ignoră Gabi!

- Este supărată.

- Enervată, ascultă-i vocea.

„Ce-ți pasă?”

- Uau! Aruncă cu venin în individ, spuse Judy.

- Continuă să ascuți, îi spuse Rick.

Judy înțelese în scurt timp că individul era un client al Alliance, apoi Gabi îi spuse: „Ai ce ți-ai dorit. Suntem căsătoriți și vom rămâne astfel pe durata contractului.”

Bărbatul necunoscut se uita la ea și-i spunea: „Optsprezece luni este o perioadă lungă să ții secrete”.

- O, Doamne! Judy rămase fără aer. Tocmai a spus ce cred eu că a spus?

Rick își întoarse scaunul și își ridică sprâncenele.

- Sigur!

Arată înapoi spre materialul video și mări imaginea.

Acolo, pe inelarul stâng al lui Gabi, se afla o piatră de dimensiunea unghiei de la degetul mare al lui Judy.

- Nu cred!

- Ba cred că da! spuse Rick.

Judy se întoarse de la monitoare și se îndreptă spre biroul ei să-și ia geanta.

- Unde mergi? întrebă Rick, urmând-o.

- Să vorbesc cu ea. Este în mod evident supărată. Bănuiala mea este că nimeni nu știe ce se petrece. Dacă Meg și Val ar fi știut, Meg m-ar fi sunat.

Meg era cea mai bună prietenă a lui Judy și cumnata lui Gabi.

- Te duc eu.

Judy îl împinse pe Rick.

- Nu! Încă nu se simte confortabil în prezența bărbaților. Merg eu.

- Presupun că mă așteaptă pizza în seara asta, spuse el zâmbind.

- Oprește-mi și mie, Ochi Verzi!

O sărută și-i dădu o palmă peste fund în timp ce ea se îndrepta spre ușă.

Sonerie se auzi de câteva ori înainte ca Gabi să se îndepărteze de blatul din bucătărie și să răspundă.

Nu ar fi trebuit să fie surprinsă să vadă chipul lui Judy prin vizor, dar fu.

Ștergându-și ochii, Gabi știa că era inutil. Plângea de când plecase Hunter, căci începuse să își dea seama ceea ce făcuse.

Deschise ușa și încercă să zâmbească.

Chipul lui Judy era plin de empatie, iar cuvintele umplură din nou ochii lui Gabi cu lacrimi.

- O, draga mea... ce s-a întâmplat?

Judy intra, trânti ușa și își aruncă geanta pe podea.

Gabi acceptă îmbrățișarea femeii și plânse.

- Eu... m-am măritat.

Rămaseră în hol câteva minute, în timp ce Judy încerca să o liniștească rostind cuvinte calde.

Cine ar fi crezut că o femeie cu cinci ani mai tânără avea să fie cea care o va consola?

- Haide! Judy se îndreaptă în camera de zi unde se așezară pe canapea. Ia-o de la capăt!

Gândul de a spune tot, fiecare detaliu, era tentant. Dar ce rost ar avea? Judy era o legătură directă cu fratele ei și, dacă Val va afla că Hunter a șantajat-o pentru a se mărita cu el, va trebui să-și facă griji din cauza furiei lui, în loc să se concentreze să-și curețe numele.

- Numele lui este Hunter Blackwell, îi spuse Gabi lui Judy.

- Un client al Alliance?

- Da.

- Dacă este un client, cum de te-ai măritat tu cu el? întrebă Judy.

Gabi rosti rapid adevărul.

- Avea nevoie de o soție repede.

- De ce?

- Nu sunt foarte sigură. Nu avea cum să ocolească adevărul. Gabi știa că acest lucru o va zdruncina pe Judy. Dar este un prieten al lui Blake.

Lui Judy păru să-i placă această informație.

- Sam a fost de acord?

Gabi negă din cap.

- Jordan este foarte bolnavă. Mi-a cerut să mă ocup de Blackwell.

- Să te ocupi de el... nu să te măriți cu el.

Imaginea ofițerului de stare civilă care o întreba dacă voia să-l ia de soț îi apăru în minte.

- Mi-a făcut o ofertă pe care nu am putut-o refuza.

- Nu cred că...

- 24 de milioane.

Judy rămase cu gura căscată.

- Oh!

- Mda... oh!

Rămaseră tăcute un minut, apoi Judy o întrebă:

- Păi, dacă voiai înțelegerea, de ce ești supărată?

Rosti jumătate de adevăr.

- Amintiri.

Judy cuprinse mâinile lui Gabi și i le ținu în poală.

- Îmi pare rău!

- Și mie!

Crezuse că-l iubea pe Alonzo atunci când o convinsese să fugă împreună. Amintirea era încețoșată, în timp ce imaginea lui Hunter care îi jura credință era proaspătă în mintea ei.

Judy atinse inelul de pe degetul lui Gabi.

- Este incredibil, spuse ea.

Gabi chiar nu își dăduse seama. Roti inelul pe deget acum și... observă dimensiunea lui chiar în acel moment.

- Este, nu?

- Probabil are cel puțin cinci carate.

- Nu știu.

Lacrimile se mai uscau și, odată cu ele, amintirile despre Alonzo.

- Și acum? Te vei muta cu el?

Gabi se concentra asupra mâinii ei, ridicând-o sus pentru a admira inelul.

- Nu... am nevoie să găsesc o casă.

- Ce?

Gabi lăsă mâna jos, zâmbind.

- I-am spus că nu voi locui în casa lui și că trebuia să ne cumpere una nouă.

Judy râse.

- Serios?

- Mda! M-am gândit că ne va lua ceva timp să ne cunoaștem înainte să locuim sub același acoperiș.

- Deci, stai să văd dacă înțeleg bine, îți dă 24 de milioane... o casă... un inel al cărui loc ar trebui să fie în seif și nu pe mâna cuiva?

Gabi zâmbi, gândindu-se la celelalte clauze ridicole pe care le adăugase în contract.

- Ți-am spus că era o ofertă greu de refuzat.

- Uau! Te-ai gândit cum îi vei spune fratelui tău?

- Nu! Te rog... nu-i spune încă lui Meg. Eu... am nevoie de câteva zile pentru a-mi da seama.

- OK. Secretul tău este în siguranță cu mine.

Cineva bătu la ușă, încheindu-le conversația.

Gabi nu recunoscuse persoana, dar se simți în siguranță să deschidă ușa cu Judy stând alături de ea.

- Da?

Tânărul, abia destul de în vârstă pentru a bea în mod legal la bar, stătea în ușă, cu un set de chei în mână.

- Doamna Blackwell?

Numele nu-i spunea nimic.

- Poftim?

Tânărul privi spre Judy.

- Sunteți doamna Blackwell?

Judy o împunse pe Gabi de la spate.

- Nu, aaa... eu sunt.

Gabi arătă cu degetul spre sine.

El îi întinse setul de chei.

- Domnul Blackwell mi-a spus să vi le dau.

Gabi și Judy ieșiră pe verandă și priviră pe alee.

Judy începu să chicotească.

- Știe că nu te pricepi la șofat?

Gabi s-ar fi simțit prost dacă nu ar fi fost adevărat.

- Nu am discutat despre asta.

Tânărul se îndreptă spre o mașină de oraș și se urcă pe locul pasagerului în timp ce Gabi înconjură mașina de un alb mat, un Aston Martin. Deschise ușa și găsi pe bordul mașinii un plic cu numele ei pe el.

Înăuntru se afla o asigurare temporară pentru Gabriella Blackwell.

capitolul 7

Hunter plecă de la întâlnirea comitetului executiv cu mai multe întrebări decât răspunsuri. Cineva din compania lui - sau poate mai multe persoane - delapidă fondurile alocate cauzelor caritabile susținute de Compania Blackwell. Cifra raportată către fisc și dolarii scoși din conturile lor nu se potriveau.

Contabilii din New York lucrau peste program pentru a găsi scurgerea și a-i pune capăt. Ultimul lucru pe care și-l dorea Hunter era o acuzație din partea fiscului că raporta cu mii de euro mai mult către acte de caritate decât plătea cu adevărat.

Travis O'Riley mergea alături de el după ce părăsira întâlnirea comitetului executiv, mergând de două ori

mai repede decât în mod obișnuit, pentru a ține pasul cu Hunter.

- A fost urât, spuse Travis în timp ce mergeau pe hol.

- Urât o să fie când voi afla cine îmi fură banii.

Trecură pe lângă secretara lui din New York și intra-
ră în birou. Afacerea întinsă pe ambele coaste ale SUA
găzduia părți foarte diferite ale companiei lui. La New
York se ocupa de fuziuni internaționale și achiziții, în
timp ce în L.A. era dedicată companiilor noi și totodată
centrul celor naționale. Biroul lui mai mic din Londra
făcea fericit fiscul din Europa, dar cele mai multe dintre
investițiile lui Hunter se aflau în Statele Unite.

- Cât vei rămâne în New York? întrebă Travis, în timp
ce ușa biroului se închidea în urma lor.

- Plec duminică.

Travis, cufundat într-un scaun, se lăsă pe spetează.

- Chiar ar trebui să iei în considerare un partener.

- Lasă-mă să ghicesc... pe tine?

Travis era unul dintre cei trei directori executivi care
se ocupau de firmă când Hunter nu era prezent. Nici
unul nu avea o putere mai mare decât celălalt, nici unul
nu-i putea lua locul.

- Numai cu o creștere salarială masivă, glumi Travis.

- Hai să începem cu un bonus dacă afli cine se află în
spatele furtului din fondurile caritabile.

Dacă Hunter învățase ceva cu mult timp în urmă, era
că, odată ce oferea bani, oamenii se implicau.

Travis se lăsă pe spate, schimbând subiectul.

- Cum merge cumpărarea petrolului de la Adams?

- Fuziune... și departamentul din L.A. se ocupă
de asta.

Travis încuviință.

- Chiar crezi că este o afacere bună cea cu conductele
de petrol?

Hunter se îndreptă spre fereastra din spatele biroului
său și privi spre Manhattan. Priveliștea era într-adevăr
spectaculoasă.

- Știu că viitorul stă în conductele de petrol. Petrolul este inutil dacă rămâne într-un singur stat, și având în vedere situația din Orientul Mijlociu... suntem gata pentru o nouă goană după petrol în țara asta.

- Sper că știi ce faci.

Știa.

- Am plecat. Travis se ridică brusc și se îndreptă spre ușă. Știi unde mă găsești dacă ai nevoie de mine.

Hunter ridică mâna.

- Vorbesc serios în privința fondurilor caritabile.

Travis ridică bărbia.

- Mă ocup!

Când rămase singur, Hunter aruncă o privire ceasului. De 24 de ore era un bărbat însurat. Însurat. Decizia, ca multe altele din viața lui, fusese impulsivă. O rezolvare rapidă a unei probleme care putea apărea în viitorul apropiat. Și, ca orice decizie impulsivă pe care o luase vreodată, era și una scumpă.

Fusese de acord să plătească un milion de dolari pentru fiecare aventură extraconjugală. La ce naiba se gândise? Dorința de a fi celibatar timp de 18 luni era totuna cu tăierea bărbăției.

Ce spusese Gabi... „Nu-mi place să fiu luată de proastă.”

Ce voise să spună? Dar celelalte clauze pe care le adăugase în contract? Era evident că cineva îi făcuse rău soției lui. Întrebarea era cine... și cât de rău?

Își scoase telefonul din buzunar și decise că trebuia să îi dea un telefon lui Remington.

Sună de trei ori înainte ca bărbatul să răspundă.

- Da, șefu'!

- Unde ești?

După sunetul din fundal, la o petrecere, care includea o trupă live. Nu pentru asta îl plătea Hunter.

- Miami. Orașul ăsta vibrează.

El se înfurie.

- Nu te plătesc să petreci.

- Ba da!

Hunter vru să țipe, dar rămase calm.

- Ce ai aflat?

Următoarele cuvinte ale lui Remington fură înăbușite, evident rostite către altcineva.

- Cine ar fi zis că asistentelor medicale le place să petreacă?

- Poftim?

Sunetul telefonului se înăbuși, apoi se opri.

- Se pare că pisicuța ta a fost internată în spital în același timp în care bărbatu-său a dat ortu' popii.

- De ce?

- Nu știu. Ea nu a murit, așa că, în conformitate cu legea lui Hipocrate, dosarul a fost închis. Ce ciudat că, atunci când mori, dosarele rămân larg deschise. Nu la fel se întâmplă când ești în viață.

- Deci petreci cu asistentele.

Remington începu să râdă.

- Meseria mea e de rahat, Blackwell. Ar cam fi nevoie de o creștere de salariu.

- Ticălos nenorocit!

Remington râse.

- Te țin la curent!

Agentul imobiliar o duse la o casă în Bel Air, de șase milioane de dolari.

Gabi adăugase clauza în contract ca o tactică de a trage de timp. Vânătoria de case însă se dovedi amuzantă. Limitase bugetul la sub zece milioane, ceea ce era o provocare, având în vedere că își dorea o proprietate de jumătate de hectar.

Fiecare proprietate avea o calitate îndoielnică și ceva care nu era dezirabil. Priveliștea era drăguță... piscina? Da, îi lipsea complexul fratelui ei de pe insulă. Îi lipsea oceanul, dar imaginea o făcea uneori să transpire, din cauza unei senzații neplăcute. Alonzo îi luase asta...

iubirea pentru ocean. Îi luase mai mult, dar ea refuza să se gândească la acele lucruri.

Spațiul exterior al uneia dintre case era prea mic, iar al alteia, aproape inexistent.

Bucătăria era mare, dar nu era ceva în care se vedea gătind. Era ca și cum cei care locuiau în acele case nu găteau... sau, dacă o făceau, experiența se rezuma la cup-torul cu microunde.

Telefonul îi suna chiar când ajunsese în spatele uneia dintre case, lângă un deal abrupt. Nu recunoscuse numărul, dar răspunse.

- Alo?

- Gabi.

La telefon, vocea lui era chiar caldă.

- Blackwell.

El râse.

- Este prea mult să-ți cer să-mi spui Hunter?

- Nu m-am decis. Făcu o pauză, apoi spuse: Să înțeleg că nu ți s-a prăbușit avionul.

- N-ai atâta noroc, râse el. Pilotul meu este unul dintre cei mai buni.

- Ai propriul pilot? Ar fi trebuit să-mi dau seama.

- Da, ar fi trebuit, spuse el.

- De ce m-ai sunat?

Se îndepărtă de agentul imobiliar, care rămăsese în apropiere.

- Aș vrea să luăm cina împreună. Mă voi întoarce în oraș mâine la amiază.

Ea închise ochii și îndepărtă dorința de a-i spune nu. Nu mai acceptase să meargă la o întâlnire de pe vremea lui Alonzo. Avusese multe ocazii de când se mutase în L.A., dar nu se manifestase niciodată dorința de a fi singură cu un bărbat.

Adevărul era că nici acum nu voia, dar Hunter era soțul ei.

Cel puțin, o scurtă perioadă.

- Bine, bombăni ea. Avem multe de discutat.

- Avem, recunoscuse el.

- Vizionez case, spuse ea când el tăcu.

- Ai găsit ceva?

Ea oftă.

- Nu chiar. Am cerut să văd proprietăți care să poată fi predate repede. Nu prea am găsit mare lucru aici, așa cum am sperat.

- Cine este agentul?

Ea îi spuse și continuă:

- Beverly Hill este prea aglomerat. Hollywood este prea...

- Hollywood, îi încheie el propoziția.

Ea zâmbi.

- Mda. Caut în Bel Air.

- Aproape de autostradă... ușor de ajuns în oraș.

Gabi se încruntă.

- Nu încerc să-ți fac viața mai ușoară.

El râse.

- Sunt sigur de asta. Aș vrea să văd și eu casa înainte să faci o ofertă, îi spuse el.

- Nu ai încredere în mine? întrebă ea.

- Nu te cunosc suficient de bine cât să am încredere în tine, Gabi.

Ea îi dădu dreptate.

- Fie! Îți voi da o listă când ne vedem mâine.

- La cinci? întrebă el.

- Bine!

- Ne vedem atunci, spuse el.

- Nu și dacă pilotul tău prăbușește avionul.

Hunter râse și închise.

Gabi stătea în fața unui străin.

Purta un pulover subțire pe gât, ceva ce credea că nu ar fi fost atractiv văzut pe un manechin, dar pe Hunter îi atrăgea atenția.

Intrară în restaurantul elegant, unul în care nu mai mersese înainte, și fură îndrumați la o masă retrasă, în spate.

Patronul îl cunoștea pe Hunter, și lui Gabi îi oferi un zâmbet amabil.

O îngrozise această cină încă de când îi telefonase el, cu o zi înainte. Acum stăteau unul în fața celuilalt, fără să-și vorbească.

Habar nu avea cum va funcționa relația aceasta timp de 18 luni.

- Nu sunt o actriță foarte bună, spuse ea în cele din urmă.

- Nu înțeleg.

- Una dintre calitățile pe care le căutăm la clientela noastră de gen feminin este abilitatea de a pretinde a fi ceva ce nu este. Se aplecă spre el și șopti: Cum ar fi că are o căsnicie fericită.

- Ah!

- Bărbații par să se descurce mai bine pretinzând că iubesc pe cineva pentru a obține ceea ce vor.

- Aceasta este lecția secretă oferită în clasa a zecea în vestiar.

Gabi observă un zâmbet apărându-i pe buze.

- Cred că noi primeam pe atunci lecții de cum să scăpăm de mâinile care ne atingeau fără voia noastră.

- Din fericire pentru unii dintre noi, nu toate fetele au participat la acea lecție.

- Pun pariu că lista ta de cuceriri este lungă.

El se lăsă pe spate, plin de el.

- Dar lista ta?

Era amuzant.

- Presupui că am una.

- Foarte bine... să presupunem că nu ai. De ce nu?

Nu se așteptase la această întrebare și nu avea cum să răspundă fără să dezvăluie anumite adevăruri pe care nu era pregătită să le împărtășească acestui bărbat... acum...

- Chiar nu te privește!

- Vei afla că orice are legătură cu tine mă privește de acum.

- Vei afla că o soție nu este un angajat cu care poți face pe șeful.

Îl văzu cum scrâșnește din dinți: știa că el voia să spună ceva, dar se abținea.

- Să vorbesc cu tine este ca și cum aș păși pe un teren minat fără vestă de protecție, îi spuse el. Chiar atât de îngrozitor este să vreau să știu puțin mai mult despre soția mea decât ceea ce am aflat de la detectivul meu particular?

- Un detectiv particular? De ce nu mă surprinde?

- Deoarece ești o femeie deșteaptă.

Era pe cale să-i răspundă când ajunse chelnerul și le spuse meniul zilei. Hunter comandă un cocktail și Gabi, un ceai.

- Nu te va ajuta un pahar cu vin să te relaxezi? întrebă el.

- Sunt o femeie deșteaptă, îi spuse ea. Nu este o mișcare inteligentă să las garda jos cu tine.

- Probabil că te-a rănit rău, spuse el.

- Nu va funcționa, șopti ea și se întinse după geantă.

Hunter îi acoperi mâinile cu a lui.

- Te rog! Să o luăm de la capăt! Chiar nu sunt un bărbat îngrozitor.

- M-ai șantajat să mă mărit cu tine.

El își țuguie buzele, o mișcare aproape comică.

- Ei bine... dincolo de asta. Nu prea mi-ai dat de ales.

Ce rost avea să fi fugit? Trebuiau să depășească momentul de a se înțepa reciproc, iar Gabi avea nevoie să fie mai fermă atunci când venea vorba de trecutul ei.

Ea își îndepărtă mâna de a lui și o așeză în poală.

- Unul dintre motivele pentru care aceste mariaje funcționează este pentru că cei doi clienți se plac reciproc. Am stabilit deja că nu este valabil și pentru noi.

- Vorbește în numele tău, spuse el.

- O, te rog!

- Mi-ai întins o cursă, mi-ai oferit un contract ridicol. Îmi place femeia care își asumă riscuri.

- Serios?

El zâmbi, fără să o privească neapărat în ochi.

- Acum este rândul tău.

- Rândul meu pentru ce?

El arată cu două degete în direcția lui.

- Ceva... ceva ce nu disprețuiești la mine.

Glumea?

- Vorbești serios?

- Un singur lucru, Gabi!

Se gândi la asta, cotrobăind printre zecile de lucruri pe care le ura și găsi unul.

- Ai gusturi bune în privința florilor.

Acum el zâmbi mai larg. Când îi cuprindea și ochii, părea mai tânăr. Pentru prima dată de când se întâlniseră, ea observă că era relaxată în prezența lui.

Pentru restul serii, vorbiră despre rutina lor zilnică. Ea îi arată o listă de case și vorbe despre lucrurile care îi plăceau și care nu îi plăceau la fiecare dintre ele.

El asimilă informația, dar nu-i dădu vreun sfat. Îi ceru să-i ofere câteva zile pentru a găsi ceva potrivit. Dacă se întreba de ce ea voia o casă nouă, nu i-o adresă.

Mâncară și terminară cu o cafea.

- Va trebui să ne anunțăm căsătoria curând, îi spuse el în timp ce o ducea acasă.

- Îmi voi suna mâine familia.

- Spune-mi după ce ai făcut-o, pentru a planifica următoarea mișcare.

- Dar familia ta... cum va reacționa?

Hunter o privi înainte să-și îndrepte iar privirea spre drum.

- Familia mea nu face parte din viața mea.

Ea își aminti ceva din dosarul lui care menționa un frate... fără mamă, dar un tată care era în viață. Detaliile despre unde se aflau aceștia nu se aflau printre informațiile pe care Sam i le dăduse lui Gabi.

- Fratele meu nu va reacționa bine, îi spuse Gabi. Mama va fi furioasă.

- Știu cu ce-ți câștigi existența, nu?

- Da. Dar nu se așteaptă să cad pradă. Voi face tot ce pot pentru a-i convinge că mi-am dorit asta. Vor ști că este temporar.

- Cât timp putem avea încredere că vor păstra informația pentru ei.

- O vor face.

El trase pe aleea de lângă casa ei și ea îl opri înainte să o poată conduce la ușă.

- Este suficient de stânjenitor, îi spuse ea.

- Foarte bine. Vorbim mâine?

Ea încuviință.

- Voi continua să caut case și îți voi trimite informații despre ceea ce am găsit.

Ea deschise ușa.

- Somn ușor, Gabi!

Vru să îi spună ceva drăguț, dar alese să se despartă cu ceva mai potrivit pentru ei doi.

- Sper să te calce autobuzul!

El râse, în timp ce ea intră și închise ușa.

În dimineața următoare, la prima oră, primi un buchet de flori. Biletul spunea numai:

Autobuzele nu au cooperat. Mă voi strădui mai mult mâine.

capitolul 8

Prima dată Gabi vorbi cu Meg. Cumnata ei lucra și ea cu Sam... cunoștea detaliile muncii lor și, dacă exista cineva care îi putea transmite fratelui ei vestea, aceea era soția lui.

- Am semnat contractul, îi spuse Gabi după ce schimbă politeturi și vorbiră despre vreme.

- Ce fel de contract? întrebă Meg... apoi strigă: Nu! Nu ai făcut asta!

- Ba da. Ne-am căsătorit săptămâna trecută.

- Ce? De ce? O, Doamne, fratele tău va înnebuni! Să îi spună Meg adevărul!

- Este numai un contract, Meg. Un an și jumătate. Val nu va trebui să-și mai facă griji pentru mine. Este o sumă uriașă.

- Fratelui tău nu-i pasă deloc de bani! Nici ție, așa că nu încerca să-mi spui că acesta este motivul pentru care ai făcut-o.

- 24 de milioane.

- Oh... Meg ezită.

- Și o casă.

- Serios?

Gabi era fericită în actuala ei casă, dar se părea că Meg înțelegea situația.

- Este un an și jumătate. Nu e mare lucru.

Sub nici o formă Gabi nu avea să dezvăluie problema asigurării de viață și a conturilor din străinătate.

- Cine este?

- Cine este cine?

Meg pufni în telefon.

- Soțul... știi tu, tipul cu care te-ai măritat?

- Scuze! Hunter Blackwell. De fapt, este un prieten al lui Blake.

Ei bine, poate nu chiar prieten, dar suna bine și putea domoli furia lui Val.

- Aș fi încercat să te fac să te răzgândești dacă nu ai fi făcut-o deja, spuse Meg.

- De aceea am așteptat înainte să sun. Trebuia să merg mai departe.

- Bine... să mergi mai departe nu înseamnă să te măriți cu un străin. Ce-ai zice de o întâlnire? Măcar ai mai fost la vreo una de la...

Nu era nevoie ca Meg să spună de când. Înțelegeau amândouă întrebarea.

- Nu vreau o întâlnire. Nu vreau asta în viața mea, Meg. Așa este mai ușor. Oamenii vor crede că sunt normală, și eu pot merge mai departe.

- Îmi pare rău că nu sunt de acord cu tine, Gabi... dar este perfect normal să le spui tipilor să dispară după ceea ce ai pățit. Nu este însă ceva înțelept să te măști cu cineva în loc să ieși la o întâlnire.

- Nu este nimic romantic în relația noastră. Este numai o afacere. Crede-mă!

- Nu prea am de ales, nu?

- Este viața mea.

Gabi o auzi pe Meg șoptind în receptor:

- Ei bine, uite cine a sosit!

- Val?

- Mda.

Gabi închise ochii.

- Bine. Urează-mi noroc!

- Nici tot norocul din lume nu va ușura situația.

Valentino Masini era un bărbat care se realizase prin propriile puteri, deținea propria insulă și un complex exclusivist pe care îl construise de la zero.

Sunetul vocii lui Val îi făcu pieptul să se strângă și mai tare.

- Expresia de pe chipul lui Margaret mă face să cred că avem probleme, ce este, *tesoro*?

- Nu este o problemă...

Nu dacă nu menționezi faptele. Îi oferi treptat informația pe care trebuia să i-o transmită.

Am semnat un contract.

Căsnicia este temporară.

Da, deja ne-am căsătorit.

Nu, nu sunt nebună.

- Știu că nu ești încântat, Val. Încearcă să înțelegi că aveam nevoie de asta.

Tăcerea fratelui ei o spinteca.

- Cum se numește acest bărbat?

Întrebarea lui Val fu rece.

- Hunter Blackwell.

Vocea fratelui ei se mai împlânzi când îi spuse că o iubea. Apoi încheie brusc conversația. Meg luă receptorul și îi spuse că Val deschisese o sticlă cu whisky.

- Voi vorbi cu el, spuse Meg.

- Chiar sunt bine, îi zise Gabi.

- Suntem numai îngrijorați.

- Știu. Îmi pare rău pentru asta.

Își luară la revedere, și Gabi îi trimise un mesaj lui Hunter. „Mi-am anunțat familia.”

Mesajul lui Gabi ajunsese la ora opt dimineața, la prânz Hunter vorbi cu agentul imobiliar, iar Tiffany stătea la biroul lui pe la patru și jumătate lucrând la lista de invitați pentru un anunț special care urma să aibă loc spre sfârșitul săptămânii. Joi... la o săptămână de la căsătoria lor avea să fie perfect. Apoi avea să-și ia weekendul liber.

- Și despre ce anunț este vorba? întrebă Tiffany în timp ce nota pretențiile lui privitoare la eveniment. Nu credeam că s-a concretizat înțelegerea cu Adams.

- Nu este despre afaceri, îi spuse el. Este personal. Tiffany tresări.

- Tu nu organizezi evenimente personale.

- Acum o fac.

Telefonul mobil din mâna lui Tiffany sună, iar ea răspunse.

- Biroul domnului Blackwell. Așteptați!

Tiffany lăsă telefonul jos.

- Un anume domn Masini vrea să te vadă.

„Domn? Fratele lui Gabi.”

- Nu a durat mult. Spune-i să urce.

Tiffany anunță paza și se ridică.

- Vom avea nevoie de intimitate, Tiffany. Te rog, preia-mi apelurile.

Hunter nu avea o soră și nu-și putea imagina cum ar fi reacționat dacă ar fi aflat că aceasta ar fi acceptat o căsnicie pentru bani.

Nu prea bine, decise el.

„Destinde atmosfera și deviază de la subiect. Asigură-l că ea este în siguranță... calmează-l.”

Bărbatul care intră în biroul lui putea arunca totul în aer.

Valentino Masini nu era un bărbat mic. Purta un costum șifonat și uzat după ceea ce păruse a fi o călătorie-fulger de-a lungul țării. Ochii lui negri ascundeau o privire letală care i-ar fi intimidat pe mulți. Hunter găsi puterea să-i susțină privirea.

Tiffany ieși în liniște din încăpere, lăsându-i pe cei doi holbându-se unul la celălalt.

- Domnule Masini.

Hunter nu se oferi să-i strângă mâna.

- De ce Gabriella?

Direct la subiect, la fel ca sora lui.

Hunter dădu din mână.

- A spus da.

- Gabi nu ar face niciodată asta de bunăvoie.

Poate că fratele ei știa mai multe.

- Te asigur că a făcut-o.

- Asigurarea ta nu înseamnă nimic. Valentino mai făcu doi pași în birou, păstrând vocea letal de joasă. Nu are nevoie de banii tăi, nu are nevoie de casa ta și nu are încredere în bărbați. Nu-i stă în caracter să accepte un astfel de contract.

- Poate nu o cunoști pe sora ta atât de bine pe cât crezi.

Masini strânse pumnii.

O clipă se holbară pur și simplu unul la altul. Hunter era pe cale să-l asigure pe bărbat că Gabi era în siguranță cu el, când cumnatul lui provizoriu îl luă prin surprindere pe Hunter cu o amenințare.

- Dacă îi atingi... chiar și un fir de păr... te omor!

Să îl omoare? Nu spusese că voi veni după tine... te voi face să regreti... ci chiar te omor?

- Nu ai o soție nouă care va fi dezamăgită dacă vei sfârși în pușcărie pentru omor?

- Soția mea va prelua misiunea dacă eu voi eșua, îi spuse Masini. Și este un țintaș excelent.

Părul de pe ceafa lui Hunter începu să se ridice.

- Ai mult tupeu să vii la mine în birou să mă ameninți.

Celălalt bărbat arăta de parcă era gata să se repeadă la el.

- Poate sora mea este o pradă ușoară, dar eu nu sunt.

Hunter deschise gura să-l contrazică, dar auzi voci la ușa biroului.

Gabi dădu buzna în încăpere, privirea căzându-i asupra lui înainte să se îndrepte asupra fratelui ei. Avea mâinile ridicate și vocea aprinsă.

- Ce faci aici? strigă ea.

Tiffany rămase în spate, cu ochii mari.

- Chiar credeai că nu voi veni? strigă Masini.

- Ce e făcut e făcut și gata, Val.

Gabi aruncă o privire prin încăpere și schimbă limba atât de repede, că Hunter avu nevoie de un minut să își dea seama că făcuse asta. Spuse ceva fratelui ei pe un ton aprins. El îi răspunse răstit, la fel de aprins.

Hunter era în ceață. Nu se obosise să învețe italiana. Poate era timpul să angajeze un profesor.

Schimbă priviri cu Tiffany, care păstra distanța, dar privea.

Gabi comentă ceva și se îndreptă spre partea din încăpere în care se afla Hunter. Atunci el observă că ea avea părul desprins. Mâinile ei zburau, părul zbură... nu era fericită că fratele ei se afla acolo, dar spre deosebire de femeia furioasă, dar tăcută care fusese cu el, la fratele ei striga și țipa. Era incredibil de frumoasă astfel... dezlănțuită.

Spuse ceva care conținea numele lui Alonzo, și tonul lui Masini se schimbă brusc.

Hunter nu înțelese cuvintele, dar furia lui Masini începu să dispară.

Atunci Gabi ridică mâna și își așează dreapta pe brațul lui Hunter.

- Ai ajuns prea târziu, spuse ea în engleză. Suntem deja căsătoriți.

Masini mai rosti ceva în italiană înainte să-și treacă mâna prin păr.

Liniștea încăperii fu ruptă de Tiffany.

- Te-ai căsătorit?

S-a dus cu păstrarea secretului până joi.

- Asta-i tot, Tiffany, spuse Hunter, dând-o afară.

Gabi își strânse părul și-l dădu peste umăr.

- Du-te acasă, Val! Trăiește-ți viața și lasă-mă și pe mine să o trăiesc pe a mea!

Val făcu un gest cu mâna.

- Un fir de păr, Blackwell. Un fir de păr.

Înainte să plece, Val își luă sora într-o îmbrățișare disperată și toată furia păru să dispară. Ei bine, cel puțin între cei doi frați. Masini arunca săgeți din priviri, țintuindu-l pe Hunter pe loc.

- Și eu te iubesc, *tesoro*. Știi unde mă găsești.

Apoi plecă.

Gabi căzu pe scaunul din biroul lui și umerii îi căzură, de asemenea. Pentru câteva secunde, Hunter crezu că trebuia să liniștească o femeie care plângea - apoi realizează că ea nu suspina... ci râdea.

El se aplecă pe birou și simți nevoia să zâmbească.

- A fost foarte distractiv.

Ea începu să râdă și mai tare, și îi fu imposibil să stea acolo fără să aibă sentimentul că va exploda.

- M-a amenințat că mă omoară, îi spuse Hunter.

Gabi sughiță, ștergându-și lacrimile.

Hunter râse.

- Nu a fost amuzant.

Acum era și mai amuzată, părându-i-se amuzanți amândoi.

El merse în baia privată din biroul lui și-i aduse niște șervețele. Ea îi mulțumi, își șterse fața și continuă să râdă.

- Dacă mama... Ea începu să râdă iar. Dacă apare și mama, mai bine te ascunzi.

- Ce, va arunca în mine cu scaunul?

- Să sperăm că se va rezuma la asta.

Hunter privea în timp ce Gabi încerca să își controleze râsul. Era radioasă în blugii ei de firmă și în cămașă. Părul desprins care îi aluneca pe umeri părea ca de mătase. Nu e de mirare că fratele ei era atât de protector. Probabil că avusese mult de furcă având grijă de ea de-a lungul vieții. Probabil că bărbații făcuseră coadă, ca ratele pe lac.

- Mereu vă certați astfel?

- În italiană?

- Asta și țipetele.

Gabi ridică din umeri.

- A fost o ceartă. Nu ar fi trebuit să vină. Deși îmi topește inima faptul că i-a păsat atât de mult încât să o facă.

Hunter dădu din cap.

- Nu voi înțelege niciodată pe deplin femeile.

- Așa și sper. Unde ar mai fi misterul vieții dacă înțelegem complet sexul opus?

- Misterul ar trebui să se rezume la premiul din cutia cu cereale, nu la ce armă va folosi familia ta împotriva mea.

Asta o făcu pe Gabi să râdă iar.

- Ei bine, dacă te-ai fi aruncat în fața autobuzului, nu ne-am mai fi făcut griji din cauza asta, nu?

Ea îl făcu iar să zâmbescă, în timp ce se ridica să plece.

- L-am abandonat pe agentul imobiliar. Probabil ar trebui să mă întorc la căutări.

- Te conduc.

- Nu este nece...

- Până acum majoritatea, dacă nu chiar toți angajații mei, au auzit despre căsătoria noastră. Dacă te las să pleci singură, nu numai că vor crede că avem probleme, dar asta va sugera că zvonurile nu sunt adevărate. Suntem căsătoriți și este timpul să pui în practică ceva din talentele tale actricești.

Ea încuviință scurt și, spre meritul ei, nu tresări când el își așează mâna pe spatele ei și o conduse afară din birou.

Tiffany lăsă telefonul jos și se ridică în timp ce ei trecură.

Hunter nu se uită la ea, dar Gabi îi oferi un zâmbet și trecu liniștită alături de el.

Era aproape cinci, dar nu părea ca vreun angajat să fi plecat măcar cu un minut mai devreme. Hunter ignoră privirile și continuă drumul spre lifturi.

- Toată lumea se holbează, îi șopti Gabi la ureche.

- Încearcă toți să își dea seama cine ești. Ține capul sus!

Ea își îndreptă spatele și merse spre lift. Rămaseră tăcuți lângă ceilalți pasageri, în timp ce coborau încet spre parterul clădirii.

Ochii încă erau ațintiți asupra lor - el simțea asta, iar Gabi o știa și ea.

Își observă mașina parcată cu farurile aprinse. Mașina Aston i se potrivea... elegantă, la modă.

- Domnule Blackwell. Portarul se îndreptă spre mașină. Eram pe cale să sun la biroul dumneavoastră.

- Nu este nevoie, Benny. Presupun că v-ați cunoscut.

Hunter privi când la Gabi, când la portar.

- Nu chiar. Am alergat înăuntru, îi spuse Gabi.

Hunter se apropie de femeia de lângă el și zâmbi.

- Ei bine, Benny, aceasta este Gabriella Blackwell, soția mea.

Expresia enervată de pe chipul lui Benny fu înlocuită de mirare.

- Te rog să ai grijă ca valetul să se ocupe de mașină de acum înainte.

Benny încuviință.

- Da, domnule.

Hunter o conduse pe Gabi către locul șoferului și deschise ușa.

Când ea încercă să-l ocolească, el îi blocă drumul.

- Încearcă să nu sari, îi șopti el.

- Poftim?

Folosindu-se de mâna care se afla pe spatele ei, o trase mai aproape și o sărută. În ochii ei se văzu șocul. Nu se putea trage înapoi, mașina o împiedica, dar nu îl împinse.

El nu o ținea strâns, nevrând să o sperie.

Buzele ei pline erau moi, iar parfumul pielii și aroma florală, exotică a părului ei îi rămaseră în gânduri mult timp după ce plecă ea.

- Relaxează-te, Gabi!

Hunter îi simți efortul. Văzu cum genele ei negre se lăsară.

El îi cuprinse un obraz și îi lăsă capul pe spate. Buzele ei se depărtară suficient pentru a-i simți puțin gustul amețitor.

Frâiele strânse cu care Hunter își controla mereu emoțiile, dorințele începură să se slăbească. Se dădu înapoi, aproape la fel de brusc ca atunci când începuse să o sărute.

Privirile li se întâlniră.

Gabi își mușcă buza inferioară.

Hunter își trecu degetul mare peste bărbia ei, făcându-i buzele să se depărteze.

- Te voi suna.

Ea înghiți în sec și alunecă din brațele lui, urcând în mașină.

Hunter rămase pe trotuar și o privi cum pleacă cu mașina.

- Chiar a fost îngrozitor? o întreabă Meg la telefon.

Gabi o sunase chiar în clipa în care trăsesse mașina în parcare de la sediul agentului imobiliar.

- Sunt fericită că Hunter nu înțelege italiană. Val a amenințat să-l rănească cu artileria grea.

- Se va calma. E îngrijorat.

- Știu. Dar, de dragul meu, fă-l să vină acasă. Ultimul lucru pe care îl doresc e să stea pe capul meu.

- l-am rezervat deja zborul. Va fi aici mâine.

- Bine. Mulțumesc.

Gabi coborî parasolarul și se uită în oglindă. Rujul întins îi aminti de sărutul neașteptat al lui Hunter.

- Pot să te întreb ceva? zise Meg.

- Desigur.

- De ce acum... de ce Hunter Blackwell?

- Ți-am spus... oferta a fost...

- Prea bună ca să fie refuzată, știu. Dar au fost mulți clienți care aveau reputații de zece ori mai bune decât Blackwell.

Gabi plimbă un deget sub buză și se opri.

- Alonzo a avut o reputație mai bună decât Blackwell. Măcar cu Hunter știu că el a ales asta pentru propriul interes. El mă folosește, dar am fost pusă în gardă. Nu e nimic secret sau trecut sub tăcere în legătură cu acest om, iar acest lucru, dintr-un motiv obscur, mă liniștește.

În timp ce rosti aceste cuvinte, Gabi realizează cât de adevărate erau. La bine și la rău, știa cum stătea cu Hunter.

El o folosea, iar ea în schimb pleca bogată, dar mai important, ca o femeie liberă.

- Nu o să dureze mult ca vorba să se răspândească. Din ce am aflat despre Blackwell este unul dintre cei mai eligibili burlaci ai deceniului. O să fie o mulțime de femei enervate.

- Nu mai e eligibil.

- Asta nu va opri goana după aur. Păzește-ți spatele!

Gabi nu se gândise cu adevărat la femeile din viața lui Hunter. Nu crezuse nici o clipă că el se retrăsese din

grupul bărbaților buni de însurătoare doar ca să scape de a mai fi vânat de femeile nedorite.

- O voi face.

- Trebuie să plec. Mama ta a stat în bucătărie gătind de când ai sunat azi-dimineață. În stilul ăsta o să pun pe mine cinci kilograme până la sfârșitul săptămânii. Ce se întâmplă de își hrănește în felul ăsta emoțiile?

- E o caracteristică a italienilor.

- Grozav. O să se îngrașe. Odată ce te obișnuiești cu rolul de soție, fă bine și invit-o în vizită.

- Nu știu ce să zic...

- Vrei să-i arunce spaghetetele în cap noului tău soț în fața angajaților? Pentru că deja a început să amenințe.

Imaginea lui Hunter plin de sos marinara o făcu să rânjească.

- Lasă-ne câteva săptămâni.

- Rezerv zborurile.

Gabi bodogăni și spuse la revedere.

Două săptămâni ca să pună la punct casa și să învețe să se poarte civilizat cu Hunter stând în aceeași cameră pentru a o convinge pe mama ei că omul cu care se măritase nu avea s-o rănească.

Lângă cafeaua de dimineață, Andrew așezase un tablou peste un număr al ziarului *New York Times*. Imaginea spunea tot. *Play-boy miliardar scos de pe piața căsătoriilor*.

Era o poză neclară cu el intrând în complexul rezidențial din L.A. Cealaltă poză era cu Gabi, vorbind la telefon în fața agenției imobiliare. Singura dovadă solidă a revistei era imaginea mărită a mâinii stângi a lui Gabi. Păcat că nimeni nu reușise să facă o poză de milioane cu ei sărutându-se. Lui i-ar fi plăcut să vadă expresia feței ei cu lupa. Uluită... la fel cum fusese și el de propria reacție. Risca să fie vătămat fizic dacă o atingea, și totuși ea nu-l împinsese în fața vreunei mașini, nici nu-și înfipsese genunchiul în vreo parte mai sensibilă a corpului său. Nu putea spune că-i răspunsese

la sărut, dar ceva era acolo. Ceva foarte neașteptat pentru amândoi.

Un sunet îi readuse atenția lui Hunter în încăpere.

Andrew ținea o cafetieră și aștepta ca Hunter să se așeze pentru a putea turna.

În loc să se dea la o parte, Andrew se așeză lângă el.

- Vreo veste importantă pe care valetul tău trebuie să o afle?

Hunter sorbi din cafea și zâmbi în ceașcă.

- De fapt, da. Ne vom muta curând.

Andrew ridică din sprânceană și așteaptă.

- Într-o casă.

- Serious?

- Hm... mai sorbi o dată și lăsă tabloidul deoparte.

Am nevoie să schimb un nume în registru.

- Ce nume?

- Gabriella Blackwell.

- Un membru al familiei pe care l-ai regăsit recent? întrebă Andrew, știind foarte bine că nu era vorba despre asta.

- Un nou membru al familiei. Tabloidele au dreptate, Andrew. M-am însurat cu domnișoara Masini săptămâna trecută.

Andrew tresări și spuse:

- În filmele clasice, majordomii și menajerele știau tot ce se întâmpla în gospodărie, dar iată-mă pe mine, stând aici, fără să știu nimic.

Hunter luă cafeaua și împături ziarul sub braț.

- O vei plăcea. Impertinentă și temperamentală. Imaginea ei certându-se cu fratele ei îi aduse un zâmbet pe buze. Și frumoasă.

- Frumusețea nu face casă bună cu un bătrân.

Hunter îl bătu pe Andrew pe umăr cu marginea ziarului.

- Bine că nu sunt bătrân.

Andrew îl urmări cu privirea în timp ce ieșea din încăpere.

Hunter ca bărbat însurat era la fel de natural ca peștele în acvariu și celula sub microscop.

El ignoră majoritatea privirilor și privi încordat spre camerele din depărtare, în timp ce intra în biroul lui din L.A.

Tiffany fu singura suficient de curajoasă pentru a spune ceva.

- Telefonul a sunat încontinuu de când am ajuns. Să organizez o conferință de presă?

- Joi.

Tiffany scoase un alt mesaj din teanc.

- Travis O'Riley vrea să-l suni.

- Bine.

Tiffany îi dădu un alt mesaj din teanc.

- O anume doamnă Masini a sunat, a zis că dacă știi ce este bine pentru tine... și citez... „ai face bine să o suni pe soacra ta cât mai repede“.

Nu încăpea îndoială. Tiffany se bucura să livreze acel mesaj.

- Altceva?

- Încă ceva... te așteaptă în birou un anume Blake Harrison.

Privirea lui Hunter se îndreptă spre ușa închisă a biroului și înapoie mesajul lui Tiffany.

- Preia-mi apelurile.

- Și dacă sună soția ta?

El ridică un deget.

- Cu excepția ei.

În locul unui comentariu acid sau al unei priviri cu subînțeles, Tiffany îi oferă ceva mult mai amenințător... acordul ei.

Fără un cuvânt, Tiffany se întoarse la biroul ei, iar Hunter intră în biroul lui.

- Excelență!

Blake Harrison purta un costum care îi venea perfect, avea un zâmbet discret și ochi care trădau lipsa somnului.

- Îți vin eu de hac într-o zi, dacă îmi mai spui astfel.

- N-ai decât, dar îmi place să îmi flutur relația cu un duce.

Dădură mâna, iar Hunter se duse la birou.

- Căfea?

- Secretara ta deja s-a ocupat de asta.

În loc să pretindă că era o întâlnire prestabilită, Hunter se așeză.

- Cărui fapt îi datorez plăcerea companiei tale?

- Am venit aici pentru Sam. Este atât de preocupată, că ar fi venit chiar ea.

Își aminti că Gabi îi spusese ceva despre sora bolnavă a lui Sam.

- Ce mai face cumnata ta?

- Nu face bine. De aceea sunt aici.

Hunter se lăsă pe spate și așteptă. Blake nu era genul care să o ia pe ocolite, și, din fericire, asta nu se schimbaseră.

- Cu ce te pot ajuta?

Blake își descheie nasturii sacoului și se așeză pe scaunul din fața lui Hunter.

- Voi parafraza cuvintele lui Sam... dar stai să văd dacă pot să fiu cât mai clar. „Am învățat-o mai bine pe Gabriella. Mergi și află ce naiba a făcut bărbatul ăla pentru a o convinge să se mărite cu el.”

Când repetă cuvintele soției lui, vocea lui Blake urcă o octavă.

Ar fi trebuit să se aștepte la întrebare. În loc să dezvăluie adevărul, Hunter îi spuse vechiului său prieten ceva ce știau amândoi că era adevărat.

- Toată lumea are un preț.

Blake se încruntă în timp ce inspiră din greu.

- Nu și Gabi. A trecut prin prea multe pentru a avea un preț. Oricine o cunoaște știe asta.

Pentru prima dată de când se urcase în spatele limuzinei - momentul în care începuse să-și șantajeze nevasta - simți un gol în stomac cauzat de nesiguranță.

- I-am făcut o ofertă, Blake. Ea a acceptat.

Hunter știa, fără îndoială, că Blake nu crezuse explicația lui.

- Știi, Hunter... Sunt cu câțiva ani mai mare decât tine. Ai reușit să aduni o avere în mai puțin timp decât mine, dar având în vedere vârsta - și poate câțiva ani petrecuți alături de o femeie bună - mi-ar plăcea să-ți ofer gratis un sfat.

Hunter nu-și putea aminti ultima dată când un bărbat îl abordase astfel. Păstră tăcerea și ascultă.

- Karma, începu el. Este o nenorocită de justițiară. Dacă ai pus la cale căsătoria cu Gabi într-un mod mai puțin onorabil, se va întoarce împotriva ta. Nu numai că Gabi are o mulțime de prieteni puternici, dar este imposibil ca aceia care o cunosc să o lase să treacă prin iad a doua oară.

Hunter simți o sudoare rece, deloc familiară, pe spate.

- Tu chiar n-ai habar, așa-i? întrebă Blake.

- Știu că este văduvă.

Blake zâmbi trist.

- O, Hunter...

Se ridică și îi întinse mâna.

Salutul era nepotrivit, dar Hunter acceptă oricum.

- Data viitoare când vrei o nouă achiziție... fă-ți temele!

Transpirația începu să-i răcească pielea.

Blake se îndepărtă de scaun și dădu să plece.

- Fă-ți o favoare, spuse el. Întreabă-ți soția cine l-a împușcat pe răposatul ei soț.

O, rahat!

- Suntem în regulă? întrebă Hunter... deși nu era sigur de ce conta.

Blake se întoarse și ridică din umeri.

- Soția mea este personal responsabilă de fiecare căsătorie aranjată de compania ei. Ce este important pentru

ea este important și pentru mine. Cu Gabi, este personal. Nu numai pentru că este o angajată. Blake își coborî privirea și păstră tăcerea. Nu o răni și vom fi în regulă!

Hunter inspiră adânc, în timp ce Blake ieșea din biroul lui.

capitolul 9

Copacii bătrâni se îndeseau pe măsură ce conduceau prin Bel Air.

- Astăzi îți vom găsi casa perfectă.

La cei 63 de ani și peste 20 de ani de experiență în vânzări imobiliare pentru oameni bogați, Josie Fortier vorbea cu încredere.

- Sper că ai dreptate. Caravanele agențiilor de știri din cartierul în care locuiesc în prezent atrag priviri urâte din partea vecinilor.

Josie conduse înainte, spre zona înaltă, și continuă drumul până la prima dintre cele trei case pe care le programaseră pentru vizionare în acea dimineață.

- Vecinii de aici sunt mult mai obișnuiți să aibă de-a face cu presa. Drept dovadă, porțile înalte sunt necesare.

Gabi se mai liniște.

- Presupun că ai dreptate.

- Tot ce îți voi arăta astăzi are porți înalte. Fiecare reședință are separat o casă de oaspeți.

În timp ce Josie vorbea despre dormitoare, băi și metri pătrați, gândul lui Gabi zbură la gustul lui Hunter Blackwell. Nemernicul acela frustrant făcuse să tresalte ceva în ea, ceva ce credea că murise înlăuntrul ei.

În nici un caz Gabi n-ar fi vrut să simtă față de soțul ei altceva în afară de furie și ură. Dorința nu era pe listă.

Nu acum... sau vreodată.

Alungă amintirea buzelor lui atingându-le pe ale ei și încercă să fie atentă la descrierea făcută de Josie a casei de care se apropiau. Poarta dublă se deschise, lăsând să se vadă un drum mărginit de copaci. Terenul

îngrijit ce înconjura drumul oferea un aer de intimitate pe care celelalte case pe care le văzuseră nu îl aveau.

- Ne aflăm pe un teren de un hectar. Este foarte mult spațiu între tine și vecini. Mult mai potrivit pentru nevoile soțului tău.

- Poftim? Fusese o întorsătură ciudată să o audă pe Josie vorbind despre Hunter.

Josie parcă mașina pe aleea circulară.

- Când m-a sunat domnul Blackwell ieri, a sugerat un teren mai generos.

De ce l-a sunat el pe agentul imobiliar al lui Gabi? Nu era decizia ei?

În timp ce amândouă ieșeau din mașină, un Maserati gri, lucios, parcă în spatele lor. Gabi se întrebă pe moment dacă era actualul proprietar al casei. Apoi trupul deja familiar al lui Hunter ieși din mașina sport, cu ochelarii de soare pe nas. Maxilarul lui puternic și părul nu chiar perfect îi făcură lui Gabi pielea de găină.

Josie îi oferi un zâmbet larg și i se alătură lui Hunter.

- Doamne Blackwell! Mă bucur că ați venit!

- Mi s-a eliberat programul, le spuse Hunter.

Gabi încercă să privească în altă parte în timp ce Hunter dădea mâna cu agentul imobiliar înainte de a reduce distanța dintre ei doi. Pășea în spațiul ei personal ca și cum făcea asta frecvent și se aplecă s-o sărute pe Gabi pe obraz.

- Zâmbește! îi șopti el.

Ea o făcu, apoi se dojeni în sinea ei pentru că-i urma ordinele atât de ușor.

- Nu mi-ai spus că vei veni, spuse ea suficient de tare încât Josie s-o audă.

- Odată ce presa a dezvăluit mariajul nostru, a devenit imposibil să mai muncesc.

- Nu mi-ai spus că te-ai căsătorit cu Hunter Blackwell, spuse Josie râzând, bătând-o ușor pe braț pe Gabi.

- Noi... așteptam să facem anunțul.

Josie descuie ușa de la intrare și începu să scoată în evidență calitățile casei, în timp ce Hunter și Gabi făcuseră câțiva pași în urmă.

Gabi se apropie și vorbește în șoaptă:

- Ce faci aici?

El își scoase ochelarii de soare și îi băgă în buzunarul sacoului.

- Urgentez căutarea.

- Urgentezi? Nu a trecut nici o săptămână de când ne-am căsătorit.

- Cu cât ne mutăm mai curând împreună, cu atât mai bine, șopti el.

În loc să îi permită să bombăne șoptit, Hunter o cuprinse de mijloc și o împinse mai aproape de ghidul lor.

- Sunt cinci dormitoare, șase băi în casa principală, iar în casa de oaspeți două dormitoare o baie principală și una de serviciu.

Traversară un hol unde se afla o scară dublă către etaj. Casa nu era foarte mobilată, indicând faptul că proprietarul nu locuia acolo.

Pereții erau albi, iar marmura acoperea mare parte din suprafețele verticale și orizontale. Pășiră în bucătărie, dar același sentiment glacial o împiedica pe Gabi să vadă calitățile pe care le enumera Josie.

Camera de primire se continua cu o sufragerie formală, și Gabi realizează că se încruntase.

- Nu-ți place, spuse Hunter lângă ea.

Ea dădu din cap.

- Prea rece, prea modernă.

Deși nu era modernă în ceea ce privește liniile drepte și contrastul cromatic.

Josie o auzi.

- Cu mobilă, spațiul va deveni mai cald.

Hunter păși înainte în sufragerie și aruncă o privire pe fereastra care dădea spre curte.

- Nu prea cred.

- Îți va plăcea etajul, continuă Josie.

- Nu cred, doamnă Fortier. Să mergem la următoarea casă!

Exclamația lui Hunter fu întărită de modul în care traversă încăperea și de cum le împinse ușor de la spate. O conduse pe Gabi la mașina lui și deschise ușa dinspre locul pasagerului.

- Vă vom urma, îi spuse el lui Josie, nedându-i de ales decât să se urce la volanul mașinii ei și să pornească.

- A fost nepoliticos! sublinie Gabi când ajunseră în spatele mașinii lui Josie.

- De ce?

- Am fi putut cel puțin să aruncăm o privire la etaj.

- Pentru ce? Nu ți-a plăcut.

- Tot am fi putut să rupem puțin timp și să o lăsăm pe Josie să ne arate restul.

- Nu-mi place să-mi pierd vremea.

Gabi își întoarse privirea spre fereastră.

- Nu-mi amintesc să te fi invitat cu noi.

- Și eu voi locui în casă un an și jumătate, Gabi. Îmi place să știu pe ce îmi cheltuiesc banii.

- Serios? Nu ai menționat nevoia de a aproba achiziționarea noii case în timpul negocierilor.

- Nici nu am stabilit un preț aproximativ al noii case... dar asta nu înseamnă că nu putem ajunge la o înțelegere rapidă asupra casei noastre provizorii.

- Provizorie pentru tine, pentru mine va fi pentru ceva mai mult timp.

Privi pe sub ochelarii lui de soare de firmă și-i surprinse privirea.

- Faptul că tu alegi casa noastră nu înseamnă că-ți voi da o lună să o găsești.

Josie încetini și indică un viraj pe un alt drum mărginit de copaci. Aceasta avea porțile puțin mai în interior față de limitele proprietății.

- Nu va dura o lună.

- Ba da, dacă vei permite agentei tale să-ți arate rahaturi.

Parcară în spatele lui Josie și coborâră.

În loc să-și lase emoțiile să i se citească pe față, Gabi afișă un zâmbet pe chip și făcu comentarii în legătură cu următoarele două case pe care le vizitară. Stilul colonial nu i se potrivea, iar stilul neocolonial spaniol nu îi numerise.

Hunter merse în spatele ei în timpul vizitelor și își păstră dorințele pentru el.

Hunter decise că ea nu știa să mintă. Zâmbetul ei fals și lauda exagerată pentru fiecare proprietate îi ținuseră în fiecare casă mai mult decât era necesar.

Doamna Fortier se mai oprea din când în când și întreba:

- Deci credeți că aceasta este aleasa?

Gabi contracara atunci plângându-se că bucătăria nu era suficient de mare sau că spațiul exterior nu se potrivea cu interiorul.

Gabi trăgea de timp, iar Hunter știa asta.

În timp ce se plimbau amândoi în jurul casei de oaspeți a celei de-a patra proprietăți, Hunter își scoase telefonul și scoase o listă cu case pe care i-o trimisese Tiffany. Se uită la alte câteva case pe baza cerințelor pe care le auzise de la Gabi în timpul vizitelor lor. Apoi îi trimise doamnei Fortier două adrese printr-un mesaj pe telefon.

O observă scoțându-și telefonul din buzunar și privind în direcția lui.

Hunter își duse degetul la buze și agenta imobiliară zâmbi.

Gabi i se alătură în fața casei și ridică din umeri.

- La urma urmelor, se pare că ți-ai pierdut timpul astăzi.

- Ziua încă nu s-a încheiat.

- Josie a zis că avea patru case să-mi arate. Aceasta este a patra.

Zâmbetul increzut al lui Gabi îl făcu să vrea ca ea să-și înghită cuvintele.

Doamna Fortier încuie ușa în spatele ei.

- Se pare că a apărut o nouă oportunitate. Mai aveți timp pentru una... poate două, domnule Blackwell?

Gabi se încruntă.

Hunter zâmbi.

- Desigur!

În timp ce conduseră pe o distanță scurtă, tăcerea umplu mașina. Porțile din fier forjat erau așezate de-a lungul unui gard viu de trei metri și al arborilor seculari. Pavele interconectate îi conduseră spre o ușoară înclinare până când trotuarul se transformă într-o alee circulară cu o fântână în centru.

Oftatul discret al lui Gabi îl făcu să o privească pe sub ochelarii de soare.

Avusese o bănuială și mersese pe mâna ei. Originea italienească a lui Gabi și anii petrecuți în complexul de pe insulă al fratelui ei îi spusese câte ceva despre soția lui.

Așa cum făcuse și cu celelalte case, Hunter rămase în urmă să se uite.

Gabi își trecu mâna peste lemnul negru al ușii duble de la intrare. Intrarea cu arcadă se afla pe o verandă largă care părea să înconjoare toată casa. La capătul holului larg se afla o scară circulară. Lemnul închis la culoare și pereții în nuanțe calde de auriu și bronz arătau ca tencuiala crăpată din Roma, dar de fapt era un finisaj pentru care Hunter știa că fusese nevoie de cel puțin zece straturi pentru a fi obținut.

- Uau!

Gabi părea să fi uitat să-și ascundă sentimentele în timp ce privea la tavanul înalt de nouă metri.

Spre deosebire de alte case, aceasta avea mobilierul cu care se vindea casa. Niște canapele perfect asortate umpleau camera de zi, iar lumânări supradimensionate stăteau așezate pe vatra unui șemineu în care un copil ar fi putut sta în picioare.

Doamna Fortier citea din telefon și le spunea despre calitățile casei, dar de unde stătea Hunter putea vedea că Gabi nu asculta. Ea trecu din camera de zi în bucătărie.

- O, vai de mine! Se apropie de aragazul profesional și își trecu degetele delicate peste un robinet. Știi ce este acesta? îl întrebă ea.

- Nu gătesc.

- Este un robinet pentru a turna apă direct în oala de pe aragaz. Pentru paste.

Deschise frigiderul cu două uși. Lumina se aprinse, dezvăluind un bax cu apă îmbuteliată... încă o dovadă că acea casă nu era locuită. Din zona de luat masa a bucătăriei se continua sufrageria, o cămară și un salon formal, deschis. Câteva seturi de uși duble se deschideau spre o logie care mărea spațiul de locuit de două ori mai mult.

Gabi trecu pragul ușilor și murmură ceva despre șemineu și mobilier. Când ajunseră la etaj și în dormitorul principal, Hunter realizează că ea găsisese casa potrivită. Ca un copil în magazinul cu bomboane, râse când văzu dimensiunea căzii și a dușului. Era evident că erau pe gustul lui Gabi accentele din fier și culorile rustice. Balconul de la etaj dădea spre curte, spre piscină... spre spațiul imens de jos.

Când coborâra, doamna Fortier deschise ușile și aruncă o privire către spațiile pe care încă nu le exploraseră.

- Îți place, îi spuse Hunter la ureche.

- Este... prea mult.

El râse și se întoarse când doamna Fortier îi strigă.

- Trebuie să vedeți asta.

Gabi tresări și o urmă pe femeia care cobora undeva pe o scară îngustă. Pereții din cărămidă erau mai închiși la culoare decât în oricare alt spațiu, dar se potriveau perfect cu casa.

- Ce casă italiană este completă fără o pivniță pentru vin? spuse doamna Fortier.

Se opriră la baza scărilor, dar Gabi își pierdu zămbetul înainte să se poticnească în spate. Hunter se întinse și o prinse de cot. Era rece, rece ca gheața.

- Gabi?

Ea tremura cu ochii închiși.

- Sunt bine.

Nu, nu era. Hunter aruncă o privire locului minunat, văzu sticlele de vin și suporturile goale pentru altele.

- Hai să te ducem sus!

Faptul că nu se trăsesese atunci când el o cuprinsese de mijloc și nici când o ghidase înapoi sus sugera că pivnița îi provocase anumite amintiri neplăcute.

Era tăcută atunci când o așeză pe cea mai apropiată canapea și îi ceru doamnei Fortier să îi aducă un pahar cu apă.

- Lasă-ne un minut, îi spuse Hunter agentei imobiliare când aceasta se întoarse cu apa.

Doamna Fortier ieși, lăsându-i singuri.

El se așeză pe măsuța de cafea din lemn și așteaptă ca Gabi să se oprească din tremurat înainte să-i vorbească.

- Acum ești bine?

Ea bău apa, dar mâna încă îi tremura.

- Mda. Gabi își duse mâna la frunte. Nu mă așteptam la asta.

- La pivniță?

- Nu. La reacția mea când am văzut-o.

Nici el nu se așteptase.

- Presupun că putem tăia casa de pe lista noastră.

Ea scutură repede din cap.

- Nu. Casa este încântătoare. Chiar perfectă.

- Aproape că ai leșinat acum un minut când ai intrat în acea pivniță.

Ea încercă să zâmbescă, iar Hunter simți că ea îi strânge mâna. Atunci observă că o ținea de mână. Probabil că și Gabi realiză, căci se desprinse.

- Este o singură încăpere dintr-o casă mare. Pot să nu mă duc acolo.

El se aplecă înainte, cu coatele sprijinite pe genunchi, și întreabă:

- De ce ai avut o astfel de reacție, Gabi?

Privirea ei o întâlni pe a lui, iar zâmbetul ei forțat dispăru.

- Nu este important.

Ceea ce, în traducere liberă, însemna *nu e treaba ta*.

Hunter luă apa din mână ei și o puse alături. Avea la dispoziție un an și jumătate să-i descopere secretele. Ceva îi spunea că nu va dura atât de mult.

Gabi se clătină atunci când se ridică, prinzându-l de braț pentru a se echilibra, apoi îi dădu drumul imediat.

- Mulțumesc! spuse ea. Pentru că nu ai insistat.

- Dar aș fi vrut, îi spuse el.

- Știu.

Doamna Fortier intră în încăpere, cu îngrijorare pe față.

- Continuăm?

Gabi privi în jur, iar ochii îi căzură asupra lui.

- Cât cer pe casa aceasta?

Când vorbi, în vocea doamnei Fortier se simți șocul.

- 18,4.

Capul lui Gabi se întoarse către femeie.

- Milioane?

- Da.

- Nu am zis mai puțin de zece?

- Nu contează. Hunter păși între ele. Fă-le o ofertă!

- Hunter! strigă Gabi în spatele lui.

- Casa este perfectă, chiar tu ai spus. Voi zidi ușa pivniței. Ce crezi despre mobilier?

Devie conversația ca și cum cumpărarea casei fusese deja stabilită.

Gabi se apropie de el și-l trase de braț pentru a-i atrage atenția.

- Ești impulsiv!

- Sunt pragmatic. Ia timp să cumperi mobilier.

- Nu vorbesc despre mobilier. Vorbesc despre casă.

18,4 milioane de dolari este...

- Standardul meu de viață, spuse el, cu privirea fermă. Exact așa cum ne-am înțeles.

Gabi privi când la doamna Fortier, când la Hunter.

- Bine.

- Minunat! exclamă doamna Fortier.

Gabi se aplecă spre el.

- Încercam să-ți economisesc niște bani.

- Dacă aș fi vrut să economisesc bani, nu m-aș fi însurat.

- Vreau să-mi aleg singură mobila.

Hunter îi întâlnește privirea... și îi zâmbește discret.

- Bine!

capitolul 10

- Este imposibil să vii și să pleci fără audiență, se plânse Gabi lui Gwen la ceai. Contractul nu se va încheia decât în două săptămâni, dacă totul merge cum a plănuit Hunter.

Gabi dădu draperia la o parte și găsi o cameră a presei îndreptată spre ea. Multe furgonete ale trusturilor de presă se plictisiseră și plecaseră, dar câteva ale televiziunilor de divertisment și câțiva reporteri de la reviste se instalaseră pe termen lung.

Gwen își ridică bărbia regală și bău.

- Poți oricând să te muți cu el acum.

Ea lăsă draperia să cadă, blocând vederea reporterilor și a camerelor.

- Nu, vreau un teren comun. Dacă mă mut cu el, va avea avantaj asupra mea.

- Cum adică?

Gabi ridică din umeri.

- Pur și simplu. Mi se pare mai în siguranță să mă mut într-o casă în care nu a locuit nici unul dintre noi.

Cel puțin, în mintea ei.

Zâmbetul relaxat al lui Gwen dispăru.

- Nu te simți în siguranță cu el?

- Nu-l cunosc. Asta-i tot.

Își lăsă ceaiul cu grijă deoparte.

- Și totuși, te-ai măritat cu el. Trebuie să știi că nici unul dintre noi nu crede că ai făcut-o de bunăvoie.

- „Nici unul dintre noi?”

Gabi știa ce avea să urmeze. Primise apeluri zilnic de la fiecare dintre membrii echipei Alliance și de la alte câteva mirese care erau prietene apropiate ale lui Sam și Blake.

- Putem începe cu fratele tău și cu Meg.

- Știu ce crede Val. Face pe fratele protector.

- Este mai mult de atât. Michael a sunat-o pe Karen și a întrebat-o dacă zvonurile erau adevărate.

Michael făcea parte din regalitatea hollywoodiană și un fost „soț” pe care îl aranjase Alliance. El și Meg erau în vizită la complexul lui Val când totul devenise un iad cu Alonzo.

Gwen continuă să vorbească:

- Apoi mai este Neil și Rick. Amândoi sunt furioși la culme de când ai anunțat contractul.

Gabi se ridică de pe scaun. Ura tremurul din picioare și se strădui să se echilibreze.

- Nu cred că trebuie să-ți spun că soțul tău este suspicios de la natură. Iar Rick probabil se ia după Judy. Știu că ea și Meg au vorbit.

Gwen o urmă în bucătărie și se sprijini de blat.

- Poți să-i spui suspiciune, dar eu o numesc raționament deductiv. Deoarece ai locuit în California, nu ai prea mers în cluburi de noapte sau la cină fără compania unei femei.

Gabi vru să o contrazică, dar Gwen o opri.

- Dacă nu mă înșel, singurul eveniment caritabil la care ai încercat să participi singură a fost acela unde s-au făcut pozele cu tine și cu Hunter. Corectează-mă dacă greșesc!

- Nu am fost o pustnică.

- Dar pe aproape. Periculos de aproape, și știi asta. Căsătoria, chiar și una aranjată cu contract prenuptial, nu are sens, Gabriella. Ai prieteni... oameni care te pot ajuta dacă ai încredere în noi.

Gabi nu suporta îngrijorarea de pe chipul lui Gwen. Cu fața spre chiuvetă, continuă să spele cana din mână. Partea emotivă a ei voia să i se confeseze celeilalte fetei... dar partea rațională și inteligentă... acea parte a ei decise acum că nu era timpul pentru a discuta despre șantajul unui miliardar. Fără să o privească pe Gwen, încercă să mistifice adevărul.

- Este un bărbat atrăgător. Ceea ce nu era o minciună. Deși propunerea și oferta lui financiară au fost neobișnuite, trebuie să recunosc că nu a fost o poziție ingrată să am un bărbat la mila mea.

- Ce vrei să spui? Hunter Blackwell este terapie?

- Poate. Clăti cana și o așeză pe prosop pentru a se usca, înainte să se întoarcă. Am realizat că drumul pe care l-am urmat după Alonzo nu a fost unul sănătos. Hunter mi-a oferit ocazia să rup ceroul. Va fi o companie sigură pentru câteva luni, apoi vom putea merge pe căi separate și poate voi putea să-mi regăsesc încrederea în bărbați.

Gwen veni spre ea și așeză cana în chiuvetă.

- Vreau să te cred.

Gabi întâlnește privirea femeii.

- Atunci fă-o!

Momentul fu întrerupt de o bătaie în ușă.

Pe alee se opri o furgonetă cu flori, iar camerele presei erau gata, pe poziții.

Gabi deschise ușa și dădu ochii de un adolescent uimit.

- Doamna Blackwell?

Va mai dura ceva timp până se va obișnui cu asta.

- Da.

Îi întinse ceea ce păreau a fi zeci de trandafiri... roșii, ca de catifea.

- Puteți semna aici?

O făcu.

- Stai să îți dau bacșiș.

- S-a rezolvat deja. O zi bună!

- Ce drăguț! spuse Gwen în spatele ei.

Gabi lăasă florile lângă cele pe care Hunter i le trimisese la începutul săptămânii. Fiecare buchet era diferit... de la combinații tropicale de crini... trandafirii păreau o direcție nouă.

Pe bilet erau instrucțiuni simple.

Rochie formală, diseară la ora șapte.

H.B.

Gwen privi peste umăr.

- Florile sunt un gest frumos.

- Pentru camere, sunt sigură.

Gwen își luă geanta și o sărută pe obraz pe Gabi.

- Se pare că ai o întâlnire cu soțul tău.

- Și se pare că și ție îți sună la fel de ciudat pe cât îmi sună mie?

Gwen râse și o luă de braț.

- Ai grijă!

- Am. Și, te rog, dacă lumea începe să vorbească, amintește-le tuturor că am crezut că iubesc un bărbat care aproape m-a omorât și am reușit să supraviețuiesc. Hunter are nevoie de o soție, iar eu voi juca rolul acesta. Nu sunt sentimente la mijloc și nimeni nu încearcă să pună capăt vieții mele.

- Dacă tu chiar crezi asta, atunci fă-mi o favoare, spuse Gwen. Încearcă să te distrezi! O bătu ușor pe obraz. Ridurile de îngrijorare ce se întind în jurul ochilor tăi frumoși fac să fie greu de crezut că nu ești speriată de moarte.

Gabi își duse ambele mâini la față, forțând mușchii de sub degete să se relaxeze.

- Cu cât îți află mai devreme soțul tău temporar trecutul, cu atât mai ușor îi va fi să te liniștească. Fără această informație, va călca pe butonul de panică și o să te pună pe fugă.

Imaginea pivniței era dovada. Nu era însă o opțiune să i se destăinuie lui Hunter.

Va trebui să meargă pe vârfuri pe terenul minat lăsat de Alonzo. Pentru aproape un an și jumătate, se descurcase destul de bine.

Ce mai contau 18 luni?

Charles fu nevoit să oprească limuzina în paralel cu alte mașini în fața casei ei din Tarzana. Gabi simți pulsul accelerându-i-se atunci când șoferul o conduse la mașină.

Presa vuia.

- Doamnă Blackwell... aveți un minut?

- Este adevărat că sunteți însărcinată cu copilul lui Hunter Blackwell?

Întrebările veneau una după alta. Ea nu răspunse la nici una și se strecură pe bancheta din spate.

Hunter nu era înăuntru, ceea ce o surprinse.

În scurt timp Charles demară, dar nu suficient de rapid încât reporterii să nu se urce în mașini și să-i urmărească.

- Un an și jumătate astfel, bolborosi în sinea ei.

Pe de altă parte, limuzina lungă nu era un mod groaznic de a călători. Nu se compara cu palmele transpirate și îngrijorarea pe care o simțea gândindu-se că va intra în cineva în timp ce conducea mașina de James Bond a lui Hunter.

Poate ar trebui să-i spună că nu se descurca bine la volan.

Se gândea că va veni vorba despre asta atunci când el va vedea zgârietura mică de pe bara de protecție. O zgârietură pe care o făcuse atunci când, vrând să evite un cameraman, intrase în pubela vecinului.

Ceea ce, din nou, nu fusese neapărat vina ei. Dacă acel paparazzo nu ar fi fost acolo, nu s-ar fi întâmplat.

Gabi găsi butonul care lăsa jos geamul dintre ea și șofer.

- Încă ne mai urmăresc? întrebă ea, căci nu putea să-și dea seama din cauza geamurilor fumurii din spate.

- Mă tem că da, doamnă Blackwell.

Privi pe geamul din spate și văzu câteva lumini.

- Îl luăm și pe Hunter?

Charles luă curba cu mașina aceea mare și ieși pe autostradă.

- Mi-a cerut să vă duc la el acasă.

Ea aruncă o privire la rochia lungă, cu bretele subțiri care o țineau, și la tocurile înalte care s-ar fi potrivit mai bine pentru sala de concerte decât pentru un apartament luxos. La urma urmei, nu-i văzuse niciodată casa lui Hunter, casa în care refuzase să locuiască.

Se lăsă pe spate pentru a se bucura de drum și realizează că va rămâne singură cu Hunter odată ce vor ajunge la Melrose. Apoi, dacă actul de vânzare-cumpărare se va finaliza în două săptămâni, așa cum stabiliseră, atunci aveau să fie singuri mult mai des.

Simți furnicături pe șira spinării, apoi până în vârful degetelor cu care lovea ritmic în banchetă.

- Ați vrea niște muzică, doamnă Blackwell?

- Da... Nu, eu... Nu era un semn bun. Spune-mi, Charles, cum se întâmplă că ești mereu disponibil să fii șoferul meu?

Întâlnește privirea bărbatului în oglinda retrovizoare. Zâmbetul lui plăcut, deloc amenințător, o ajută.

- Domnul Blackwell mi-a solicitat serviciile. A zis că vrea să știe cine o plimbă pe soția lui.

- O...

Nu prea știa ce să înțeleagă din asta.

- A zis că este important pentru amândoi să aveți încredere în șoferi. Apreciez încrederea dumneavoastră.

Ea era pe cale să-i spună că nu apucase să-și dea girul, dar realizează că asta nu avea să sune bine.

- A mai spus și altceva?

- Mi-a cerut numai să am grijă de dumneavoastră.

- Să mă spionezi?

- O, nu, nimic de acest gen. Mai degrabă știe că sunteți o femeie frumoasă și căsătorită cu unul dintre cei mai bogați bărbați din State. Nu știi niciodată cine stă la pândă, nu?

Asta nu îi căzu bine. Expresia feței probabil îi trădă îngrijorarea. Charles interveni imediat și o liniști:

- Înainte să am acest loc de muncă, m-am antrenat cu arme de foc și luptă corp la corp. Sunteți în siguranță cu mine, doamnă Blackwell.

Încrederea lui era mare.

Chiar trebuia să scape de paranoia. Poate trebuia să-și vadă psihologul din nou. Trecuseră șase luni de când simțise ultima oară nevoia de a o face. De când spusese „Da”, acea nevoie reapăruse.

La șase străzi și patru semafoare de complexul în care locuia Hunter, Charles telefonă folosind sistemul hands-free.

- Două minute, spuse el.

Dacă Gabi se temea că paparazzi se vor apropia prea mult, nu era cazul. Nu numai că Hunter stătea pe trotuar atunci când Charles trase pe dreapta, dar lângă el se aflau doi bărbați de două ori cât el, cu mâinile libere, pregătiți să intervină în cazul în care presa se apropia prea mult.

Hunter deschise portiera și-i întinse mâna.

Purta un smocking. Sacou negru, cămașă albă, imaculată și o cravată care era puțin într-o parte. Părul lui era puțin deranjat în față, ca și cum și-ar fi trecut nervos mâna prin el înainte de sosirea ei.

Gabi scoase un picior afară din limuzină și simți cum ochii lui se opriră pe pielea dezvelită de crăpătura rochiei. Ea îi întinse mâna și îi permise să o ajute să iasă din mașina joasă.

Când ieși, pe tocurile de aproape zece centimetri, aproape că-i întâlni ochii gri și realizează că el nu-i dădu drumul mâinii. În schimb, i-o ridică la buze și i-o sărută. Blițurile explodară în jurul lor.

Desigur... presa era suficient de aproape pentru a face poze, dar nu suficient cât să-i atingă.

- Ești uimitoare, spuse el șoptit.

Își smuci mâna din a lui și și-o îndreptă spre cravată. Odată aranjată perfect, ea zâmbi.

- Domnule Blackwell... o poză.

- Unii dintre noi trebuie să câștige o pâine, se auzi strigând o altă voce.

Gabi observă că Charles rămase în spate și făcu semn presei, reamintindu-le să păstreze distanța.

- Am copii de hrănit, doamnă Blackwell... nu vreți să mă ajutați?

Hunter începu să o tragă de acolo, iar ea rămase fermă. Nevoia de a-și hrăni copiii era probabil numai o replică, dar Gabi nu crezu că va dăuna cuiva dacă va zâmbi la câteva poze.

Hunter arată spre clădire, iar Gabi îi trase mâna mai aproape.

Fantoma unui zâmbet apăru pe buzele lui, ceea ce ei îi provocă un gol periculos în stomac. Înțelegându-i dorința, el se apropie și o cuprinse de talie. Mișcarea periculoasă avu un alt efect. În loc să se gândească la asta, se întoarse către bărbatul cu copii și obiectiv uriaș și zâmbi.

Hunter o întoarse spre presa care se afla de cealaltă parte a bodyguarzilor și o trase și mai aproape. Ea simți trupul unui bărbat, de la umăr la coapsă, și, pentru prima dată după luni bune, nu mai tremură. Deși noaptea era răcoroasă și ea nu se deranjase să-și pună un șal pe umeri, se simțea încălzită.

Buzele lui îi șoptiră la ureche:

- Aud replica aceea despre copilul flămând o dată pe săptămână.

- Copiilor le este foame în fiecare zi.

El râse, risipindu-i tensiunea, și o scoase din lumina reflectoarelor.

Unul dintre bodyguarzi rămase în hol, în timp ce celălalt urcă cu ei în lift.

- Vrei să-mi spui ce vom face în seara asta? Mi se pare puțin cam deplasat să ne îmbrăcăm frumos pentru o seară acasă.

Gabi nu-și luă ochii de la ușa dublă, numărând etajele în timp ce liftul urca rapid spre ultimul etaj.

- O mică recepție. Asociați de afaceri în mare parte și câteva personalități-cheie din presă pentru a răspândi știrile.

Ea îl privi scurt și realizează că o privea fix.

- Ai fi putut să-mi spui.

- Nu-ți plac surprizele?

- Nu neapărat.

- Hm... zise el privind cum etajele treceau unul după altul. Voi ține minte.

Răsună clopoțelul anunțând oprirea liftului.

- Gata?

De parcă avea de ales. Îl luă de braț și afișă un zâmbet, în timp ce ușile se deschiseră.

O mică recepție?

Poate Hunter nu cunoștea definiția cuvântului mic.

Femei îmbrăcate elegant, bărbați în smoching... părea ca o recepție de nuntă, numai că ea nu purta alb. Ar fi făcut-o, dacă ar fi știut?

Nu, paielele aurii erau suficiente. În plus, însuși bărbatul era aur curat, iar unii ar fi putut-o numi pe ea vânătoare de averi, așa că de ce să contrazică speculațiile?

Realiză brusc două lucruri... nu cunoștea pe nimeni din încăperea - pe nimeni altcineva în afară de Hunter - și trandafirii. Aceiași trandafiri roșii ca de catifea pe care îi trimisese mai devreme se aflau în orice spațiu din încăperea. Nu era o pată de culoare, era un tsunami de parfum și petale.

Hunter se întoarse și îi înmână un singur fir.

- Pentru tine.

Arăta prea bine, prea masculin... prea mult. Ea privi din nou florile și nu se putu abține să nu zâmbească prosteste.

- Cine ar fi zis că ai o parte sensibilă.

Râsul lui atrase atenția tuturor din apropiere.

- Numai tu ai fi îndrăznit să spui asta.

Ea ar fi spus mai mult de atât dacă nu ar fi fost în public.

O muzică de pian umplea încăperea în timp ce pășeau la braț.

Un bărbat mai în vârstă se apropie imediat, așa cum o făcu și un chelner care purta o tavă cu băuturi.

- Doamnă Blackwell... pot să vă iau geanta?

Ea îl privi pe Hunter, care dădu din cap aprobator.

- Acesta este Andrew, Gabi. Lucrează pentru noi. Vei ajunge să-l cunoști foarte bine.

Avea un zâmbet blând, liniștitor.

- Poți avea încredere în el, îi șopti Hunter la ureche.

- Plăcerea este de partea mea, spuse Andrew dând din cap.

Ea îi dădu geanta, iar el plecă.

Hunter luă de pe tavă două pahare cu șampanie și-i dădu ei unul.

O stare de panică ciudată o cuprinse, pe care nu izbuti s-o alunge.

În loc să spună ceva, îi dădu lui paharul ei și îl luă pe al lui. Lumea ei se opri atunci când el o privi încurcat. Ea știa că el avea o mie de întrebări pentru acest gest simplu, dar, din fericire, nu era timp pentru întrebări sau explicații.

- Blackwell... ea este?

- Frank Adams... aș vrea să o cunoști pe încântătoarea mea soție, Gabriella Blackwell.

Gabi realizează că mâna ei fu trasă în mâna cărnoasă a lui Frank Adams. Accentul lui era pur texan, și faptul că-i făcu cu ochiul, flirtând, fu aproape comic într-o

încăpere plină de pretenții. Purta un smoching și o pălărie Stetson. O făcu să zâmbească.

- Melissa mea va fi teribil de dezamăgită, spuse Frank ridicând din sprânceană. Însă presupun însă că vor fi multe femei care vor plânge când vor auzi că ai fost luat, Blackwell.

Gabi rămase în spate privind cum Hunter se angajează într-o conversație cu texanul neobișnuit înainte ca acesta să se îndepărteze.

Se apropie de el.

- Nu pot să-mi dau seama dacă a fost prietenos sau nu.

Buzele lui aproape că-i atinseră urechea când îi vorbi:

- Deja ți-am spus că nu am prieteni.

Gabi mătură încăperea cu privirea.

- Atunci cine sunt toți oamenii ăștia?

- Colegi, adversari... cunoștințe.

Din partea îndepărtată a camerei, îl văzu pe Andrew stând deoparte, privindu-i.

- Și Andrew?

- Ei bine...

Deci exista cineva pe care Hunter îl considera prieten.

Nu avu timp să se gândească la asta, deoarece Hunter o prezentă următorului grup.

- Lucrează în biroul meu din New York, spuse Hunter, în timp ce aceștia se îndepărtau.

Gabi făcu un inventar al numelor în gând, apoi trecu la următorul grup.

Erau angajați, parteneri în diferite afaceri... și toți o priveau cu un amestec de speculație și invidie. Ei bine... cel puțin femeile, în orice caz.

- Ți-o amintești pe Tiffany.

- Desigur, spuse Gabi, zâmbind sub privirea prudentă a asistentei personale a lui Hunter.

- Poate acum, că domnul Blackwell are o soție, vă puteți asigura că are costumele călcate și florile comandate.

Hunter îi aruncă secretarei o privire care o făcu pe Gabi să roșească.

- Sau nu, spuse Tiffany înainte să se îndepărteze.

Hunter luă șampania neatinsă din mâinile lui Gabi și o așeză pe cea mai apropiată tavă.

- Domnule senator Fillmore... v-o prezint pe soția mea, Gabriella.

Un chip pe care îl recunoștea.

- Ne-am mai întâlnit, spuse ea, în timp ce-i întindea mâna.

- Da? spuse senatorul.

- Da, acum un an. Am fost invitata lui Carter și a Elizei Billings la strângerea de fonduri de la Hollywood.

Carter era fostul guvernator al Californiei și luase o pauză de la viața politică vreme de vreo doi ani, pentru că el și soția lui deveniseră părinți. Adevărul fie spus, Carter era făcut pentru ceva mai important decât scaunul de guvernator, și toți știau asta. Eliza... ei bine, ea și Sam erau cele mai bune prietene.

- Cum de nu-mi amintesc de tine?

- Erau peste o mie de oameni la eveniment, îi reaminti Gabi.

Senatorul cu părul grizonant dădu din cap.

- Nu voi uita a doua oară.

Hunter nu-i dădu timp să mai stea la taclale și se îndreptă spre celălalt grup de oaspeți.

După alte zeci de prezentări, Gabi era gata pentru o pauză. Se apropie de el și îi șopti:

- Baia?

- În capătul holului, ușile duble spre dormitorul principal.

Pentru prima dată în ultima oră și jumătate, ea îl părăsi pe Hunter.

Zgomotul din încăpere începuse să se estompeze în timp ce se îndreptă spre zona privată a casei. Intră pe ușile închise și apoi se sprijini de ele, absorbind tăcerea.

Luminile se aprinseră datorită mișcării ei prin cameră. O lumină blândă acapără peretele din spatele patului masiv, matrimonial. O pătură gri-nchis acoperea salteaua și două tablouri simple, în alb și negru, cu profilul orașelor New York și Los Angeles la orizont se aflau pe perete. Draperiile nu fuseseră trase, răcind ușor aerul din încăpere. Attrasă de priveliște, Gabi se apropie de ferestrele cât peretele pentru a se delecta cu imaginea.

„Deci aici doarme Hunter Blackwell.“

Știa că el avea o reședință și la New York, una cu o priveliște probabil și mai fascinantă decât cea pe care o avea ea acum în față. Se întrebă dacă o va vedea oare vreodată.

Peisajul urban avea locul lui. O singură lume, una fără familie – fără viață – fără un animal de companie.

Totuși, în timp ce aceste gânduri îi apăreau în minte, realiză că ea locuia într-o casă la periferie fără vreunul dintre lucrurile astea... și fără vreo priveliște anume.

În copilărie își dorise mereu un cățeluș și nu avuse-se niciodată. După moartea tatălui ei, încetase să mai ceară. Pe atunci însă era adolescentă, iar Val devenise bărbatul casei. Mama ei nu suporta animalele, iar apoi Gabi uitase complet de asta.

Imaginea casei pe care o cumpăraseră cu Hunter ieși la suprafață. Poate că, la urma urmelor, va putea avea un câine. Un animal care să depindă de ea. Ceva la care să se întoarcă acasă.

Podul din gresie gri și blatul din marmură al băii erau masculine, dar nu lipsite de personalitate. La mijlocul blatului celor două chiuvete se afla o orhidee înflorită... și un aparat de ras era așezat într-un suport lângă una dintre chiuvete. Fără să realizeze că făcea asta, Gabi deschise sertarul și văzu obiectele obișnuite dinăuntru. Periuță de dinți, apă de gură... lucruri de felul acesta. În următorul sertar se afla o cutie deschisă cu prezervative.

Avu o dorință mare să le numere, apoi se răzgândi.

În loc să zăbovească în spațiul lui Hunter, ea se întoarce în cameră și aruncă o privire patului.

Ei bine, poate două.

Prezența cuiva de partea cealaltă a ușilor duble o făcu să rămână fără aer.

- Andrew!

- Îmi pare rău că v-am speriat. Voiam numai să vă asigur intimitatea.

Bărbatul se retrase, oferindu-i tot spațiul de care avea nevoie.

Dumnezeule, avea nevoie de un pahar!

- Poți să îmi arăți bucătăria, Andrew?

- Este cam haos acolo acum.

Gabi se gândi la mulțimea de pahare și vase în care se serveau băutura și aperitivele.

- Aș vrea să cred că nu sunt un oaspete.

- Desigur.

Andrew porni, iar Gabi îl urmă.

Bucătăria era la fel de atrăgătoare și de modernă ca restul casei. Pentru un astfel de eveniment, bucătăria fusese folosită din plin.

- Cred că sunt în regulă. Murray nu le-ar fi trimis dacă nu ar fi fost gata să fie servite.

Acolo se aflau un bărbat și o femeie, îmbrăcați în alb. Bucătarii-șefi.

Și o luptă evidentă pentru putere.

Din experiența lui Gabi, mai mult de un chef în bucătărie crea mereu probleme.

Spre deosebire de insula fratelui ei, având în vedere atmosfera, aici nu trebuia să-și bată capul cu angajații pe termen lung.

Zgomotul tocurilor ei răsună pe suprafața netedă a podelei din marmură în timp ce-și făcea loc printre tăvile cu creveți pentru care se certau cei doi chefi.

Întâi o observară cei care serveau, după care și cei doi chefi.

- Care este problema? întrebă Gabi.

- Nici o problemă. Oaspeții nu...

Gabi o întrerupse pe femeie. Părul ei vopsit blond era prins la spate atât de strâns, încât nu ar fi avut niciodată nevoie de Botox.

- Nu sunt un oaspete.

Gabi se îndreptă spre tava cu pricina, ridică un creve-
te la nas, atinse suprafața crustaceului, după care se în-
dreptă brusc spre un coș de gunoi fără capac și goli tava.

Blonda icni, iar personalul se opri brusc.

- Ați servit deja vreunul din ei?

Al doilea chef pocni din degete și strigă spre un ser-
vitor în spaniolă pentru a-l chema pe chelnerul care toc-
mai ieșise din bucătărie.

- Sunt foarte buni, spuse blonda.

- Serios? Gabi ridică o tavă din apropiere și o băgă
sub nasul blondei. Ia unul!

Femeia își păstră calmul... și nu se apropie de
mâncare.

- Poți pleca.

Gabi o concedie cu o mișcare din încheietură.

- Poftim?

- Pleacă! Urcă-te în mașină și pleacă! Gabi se întoarse
spre al doilea șef. Cât la sută din comandă reprezin-
tă creveții?

- Opt.

Gabi privi spre celelalte tăvi și făcu un calcul.

- O jumătate de porție de frigăruie pentru a avea
tăvile pline. Întâlni privirea unui chelner din apro-
piere. Spune-i chelnerului care se ocupă cu băuturi-
le să țină paharele oaspeților pline. Gabi se întoarse
spre bucătarul-șef care mai rămăsese acolo. Cantitatea
de băutură presupun că este dublă față de cât s-a
cerut, nu?

- Da, spuse el înghițind în sec.

- Eu sunt la comandă aici, spuse blonda care nu
plecase, protestând.

- Cel care plătește facturile este la comandă. Mulțu-
mesc pentru serviciile oferite, dar abordarea ta în ceea

ce privește fructele de mare proaste este uluitoare. Și nu spun asta într-o notă pozitivă. Te rog, nu mă face să chem paza!

Pufnind exasperată, femeia se întoarse pe călcâie și plecă.

Fără să stea pe gânduri, Gabi se îndreptă spre frigider și găsi o sticlă de șampanie la rece.

Luă un prosop de pe blat, apoi începu să scoată dopul de la sticlă. Cutii cu pahare cu picior stăteau de-a lungul blaturilor. Scoase două și le umplu.

Îi dădu unul bucătarului-șef care mai rămăsese.

- Cum te numești?

- Hector. El își șterse mâinile pe șorț și luă șampania.

- Faci o treabă excelentă, Hector! Gabi îi făcu cu ochiul și duse șampania la buze.

Era savuroasă, minunată.

Proaspătă.

Goli paharul și turnă un al doilea înainte să plece din bucătărie.

Andrew o urmă în timp ce se întorcea în lumea lui Hunter Blackwell.

capitolul 11

Pumnul lui lovi cu forță, laptopul se clătină, la fel și pistolul Glock 40 încărcat complet, care stătea lângă el.

- Cum adică banii mei nu pot fi atinși?

- Îmi pare rău, señor Diaz, s-a schimbat parola și ne-a blocat. Am încă un om care se ocupă de asta.

Diaz bătu cu degetul în mânerul pistolului, gândindu-se serios să împuște mesagerul. Îl ura pe sfrijitul care stătea în fața lui, dar Raul se pricepea la calculatoare mai bine decât oricare dintre oamenii lui.

- Cine a schimbat parola?

- Asta nu știu. Numai noi doi avem acces la cont.

Diaz încercui trăgaciul armei, privindu-l țintă pe Raul. Ridică pistolul, iar Raul avu bunul-simț de a se da în spate, cu mâinile în aer.

- Nu am făcut-o eu. De ce aș mai fi venit la tine dacă aș fi făcut-o?

Raul ar fi fugit în miezul nopții dacă ar fi pus în pericol banii lui Diaz, dar merita distracția să-l vadă pe individul acesta speriat de moarte arzându-și câțiva neuroni în încercarea de a găsi o scuză.

- Picano este mort. Dacă vrei să nu-i împărtășești soarta, vei avea un răspuns pentru mine în 24 de ore.

- Dar...

Diaz trase pârghia și încarcă arma.

- 24 de ore. Voi avea un răspuns în 24 de ore.

Diaz flutură arma, dându-l afară pe intermediar.

Căldura apăsătoare, columbiană făcea sudoarea să alunece pe spatele lui Diaz. Își ridică băutura la buze, terminând-o. Trase calculatorul mai aproape, apăsă pe un cont diferit, de data asta unul aflat mult mai departe.

Când calculatorul trimise avertismentul „Acces interzis. Parolă greșită“, el scrâșni din dinți și încercă din nou.

„Acces interzis!“

Fără să ezite, Diaz trase în calculator.

Chelnerul care era pe drum cu o băutură nouă țipă, scăpă tava și rămase paralizat de frică.

Diaz se ridică, scaunul căzând în urma lui.

- Curăță aici, strigă el înainte să se îndrepte spre confortul din refugiul cu aer condiționat din adâncul junglei columbiene.

Soția lui Hunter ieși pe ușa bucătăriei lui cu un zâmbet pe buze. O'Riley o opri și cei doi se angajară într-o conversație. Când își ridică paharul de șampanie spre gură, Hunter realizează că era pentru prima dată când o vedea bând altceva în afară de cafea, ceai sau apă. Amintirea în care schimbase paharul lui de vin

cu al ei când intraseră pentru prima dată în încăpere îl făcu să se întrebe de ce.

Oare avea o problemă cu alcoolul? Din experiența lui, cei care nu beau la vârsta lor de obicei nu se puteau controla.

O'Riley spuse ceva care o făcu să râdă, iar el fu străbătut de un puseu de gelozie.

Hunter se scuză și își făcu loc lângă Gabi.

- Serios? o auzi pe Gabi spunându-i lui O'Riley.

- Serios?

Hunter își lăsă posesiv mâna să alunece pe spatele gol al lui Gabi, oprindu-se pe șoldul ei.

Ea încercă să se îndepărteze, dar Hunter o ținea ferm, fără să-i dea drumul.

- Travis tocmai îmi spunea că absența ta în biroul de la New York îi face pe angajații tăi să tresară de fiecare dată când te văd.

- Ei bine, *Travis!* sublinie el numele bărbatului, enervat că Gabi îl folosea. *Pe tine* nu te-am văzut tresărind.

- Tresar... numai că o ascund mai bine decât ceilalți.

Travis știa că să flirteze cu soția lui Hunter avea să ducă la mai mult decât o tresărire. Dacă nu avea grijă, urma să îngroașe rândul șomerilor.

- Mă voi asigura de asta, *domnule* O'Riley.

Travis ridică din sprânceană, zâmbetul dispărându-i.

Hunter se apropie de urechea lui Gabi.

- Mi-ar plăcea să propun un toast mulțimii.

- Scuză-ne, Travis, spuse Gabi, în timp ce Hunter o trase. A fost prea brusc, spuse ea numai pentru el.

- Nu este înțelept să flirtezi cu un angajat.

Ea râse.

- Să discuți și să flirtezi sunt două lucruri diferite, Hunter.

Gabi văzu un chelner și îi făcu semn să vină.

- Domnul Blackwell propune un toast. Pregătește șampania pentru oaspeți.

- Da, doamnă Blackwell.

Hunter o conduse spre locul unde cânta pianistul și o văzu pe Gabi făcând semn cântărețului să se oprească.

Din spate, Hunter observă chelnerii - pe toți - schimbând tăvile cu mâncare cu cele pline cu șampanie.

Deși nu cercetase abilitățile lui Gabi de a fi gazda perfectă, ea înțelegea în mod evident cum trebuia să se desfășoare un eveniment social.

Un chelner se opri în fața lor și, în loc să ia un pahar pentru soția lui, o lăsă pe ea să aleagă.

Ea ridică două și-i dădu lui unul.

Invitații lui se opriră treptat din vorbit și își întoarseră atenția către ei doi.

Nu dură mult până ca șușotelile mulțimii să înceteze, iar atenția oaspeților să se întoarcă asupra lui.

Când Gabi se trase ușor în spate pentru a-l lăsa pe Hunter în centrul atenției, el se întinse spre ea, pentru a o ține aproape.

Ea zâmbi și privi încăperea.

- Vă mulțumesc tuturor că ați venit într-un timp atât de scurt, începu Hunter. După ce ați întâlnit-o pe frumoasa mea soție, sunt sigur că puteți înțelege nevoia mea de a o ține departe de aproape toată lumea din această încăpere pentru a o încuraja să spună da.

Urmără niște râsete discrete și probabil mai multe incuviințări tăcute decât ar fi preferat.

- Sper că o veți primi cu brațele deschise, așa cum m-ați primit și pe mine.

El se întoarse, surprinzându-i privirea pentru următoarele cuvinte.

- Pentru Gabriella Blackwell, care a acceptat provocarea de a mă face un bărbat mai bun.

Pe buzele ei apărură un zâmbet viclean.

- Nu cred că acele cuvinte au făcut parte din jurămintele noastre.

Cei care o auziră râseră.

- Pentru Gabi!

Ridică paharul, îl ciocni cu al ei, apoi bău.

Ea încă zâmbea când el îi luă paharul din mână și le așeză pe amândouă pe pian.

Cineva din încăpere începu să ciocnească grațios paharele și în câteva secunde se auzi un sunet universal subînțeles la fiecare recepție de nuntă.

Privirea lui Gabi căzu pe podea, dar zâmbetul de pe buze rămase atunci când Hunter intră în spațiul ei personal. Îi cuprinse obrazul în palmă și privi în adâncul ochilor ei negri. Văzu în ei acceptare în loc de frică... și o luă drept o încurajare pentru a o săruta.

Spre deosebire de primul lor sărut, la un colț de stradă, de ochii lumii, acesta... deși tot pentru ochii lumii, fu mai delicat. Buzele ei se despărțiră, invitându-l... și, pentru Dumnezeu, el voia să exploreze.

Ea gemu când el se îndepărtă și făcu ceva neașteptat. Gabi îl trase de rever și forță un al doilea sărut, stârnind râsul celor care îi priveau. Sărutul ei fu scurt, iar când se îndepărtă, își trecu degetul peste buzele lui, îndepărtând dovada prezenței ei.

El îi surprinse privirea și pentru un scurt moment – o respirație – nici unul dintre ei nu clipi. Ceva, nu era sigură ce, se schimbase în ea, iar ea zâmbi discret, un zâmbet care nu era forțat... care nu era fals.

Hunter rămase fără aer, știind că pălise.

Gabi îl luă de braț.

- Doamnă Blackwell, spuse unul dintre chelneri, în timp ce oaspeții își reluaseră conversațiile.

Ea se întoarse către chelner.

- Da!

- O mică problemă... în bucătărie.

Ea încuviință.

- Mă întorc.

- Bine.

Lui îi făcea bine un moment singur... un răgaz pentru a-și aduna gândurile.

Își privi soția – soția lui provizorie, își reaminti el – plecând, în locul ei rămânând Andrew.

- Nu știu sigur la ce m-am așteptat, spuse șoptit Andrew. Dar nu la ea.

Hunter se pierduse... era absent...

Nu mai spusese o vorbă și nici nu o mai atinsese de când Gabi îl trăsese spre ea pentru acel sărut neașteptat.

Mulțimea din casa lui se mai risipise și, în cele din urmă, singurii rămași acolo erau Tiffany și câțiva angajați privilegiați de la biroul lui Hunter din L.A.

Gabi se învârtea prin jur, coordonând personalul în timp ce strângeau și aranjau încăperea. Treptat, bucătăria se transformase în ceva ce semăna cu vizuina unui burlac.

Gabi ieși din bucătărie la timp pentru a vedea ultimii oaspeți ai lui Hunter plecând.

- Mă voi întoarce marți, îi spuse el secretarei, dar voi pleca din nou miercuri.

Tiffany făcu un gest cu degetul în aer, cu ochii sticloși din cauza șampaniei nelimitate.

- Te acopăr eu!

Hunter se apropie.

- Te duce cineva acasă?

Ea flutură un deget prin aer și spuse:

- M-am ocupat și de asta. Chicoti, ceea ce păru să-l surprindă pe Hunter. Tiffany aruncă o privire peste umăr și-i zâmbi lui Gabi. Mult noroc!

Apoi asistenta personală ușor amețită se clătină pe tocurele de cinci centimetri și ieși împleticindu-se.

Bine, poate „ușor” era un eufemism.

Odată ce ușa se închise, Gabi strigă în spatele ei:

- Andrew!

- Da, doamnă Blackwell.

- Poți să te asiguri că Tiffany ajunge acasă... și nu în propria mașină?

- Voi suna la recepție.

- Mulțumesc!

Ea înaintă și își dădu jos pantofii cu toc. Nu era nici ora 23.00, dar seara îi învinsese picioarele. Cu pantofii în mână, își ridică rochia lungă până în pământ și se îndreptă spre canapeaua din piele.

Aruncă pantofii lângă canapea și se îndreptă spre persoana care mai rămăsese la bar.

- Marilyn, așa-i?

- Da, doamnă!

- Mulțumesc! Te-ai descurcat excelent în seara asta!

Dacă învățase ceva din statutul de soră a unui patron de restaurante de succes, acela era să fie recunoscătoare pentru fiecare membru eficient al personalului.

- Plăcerea a fost de partea mea.

Gabi își mai turnă un ultim pahar cu șampanie pentru seara asta. Se abținuse în mare parte din seară și abia aștepta să se relaxeze.

Cu coada ochiului, Gabi îl observă pe Hunter dându-și jos sacoul și trăgându-și papionul.

Hector și ceilalți membri ai personalului care mai rămăseseră ieșiră din bucătărie.

- Am terminat acolo, spuse bucătarul-șef.

- Ești însurat? îl întreabă Gabi, simțindu-se în siguranță să întrebe asta, întrucât dovada relației lui se afla pe degetul inelar al chefului.

- Sunt.

Gabi se întoarce cu una din sticlele de șampanie rămase și luă totodată un buchet de trandafiri din zecile aflate în încăpere și i le dădu chefului.

- Pentru soția ta. Mulțumesc că te-ai asigurat că oaspeții noștri nu s-au îmbolnăvit.

Hector îi oferi un zâmbet larg, privi în spatele ei, apoi din nou la ea.

- Mulțumesc, doamnă Blackwell. Vă rog să ne chemați oricând aveți nevoie de un organizator de petreceri.

- O voi face.

Odată ce ultimul membru al personalului plecă, și rămaseră numai Andrew și Hunter, Gabi căzu pe canapea.

- Domnișoara Tiffany a fost însoțită acasă. Mașina ei este în garaj, anunță Andrew. Dacă nu mai aveți nevoie de mine, mă voi retrage, spuse el.

Gabi privi spre soțul ei distant.

- Noapte bună, spuse Hunter.

- Mulțumesc, Andrew! spuse Gabi.

Cu o mișcare scurtă din cap, Andrew îi zâmbi și părăsi încăperea.

Hunter merse în spatele barului și își turnă ceva mai tare decât șampania.

Fără cuvinte, se așează la fereastra uriașă care dădea spre L.A. Tensiunea emana din trupul lui.

- Vrei să-mi spui cu ce am greșit de ai fost nervos toată seara?

În loc să-i răspundă, el luă o gură de băutură și continuă să privească pe fereastră.

- Toți te iubesc.

Ea își lăsă paharul în poală.

- Nu asta a fost ideea acestei seri? Să mă prezinți... și să-i faci pe colegii tăi să fie de acord cu locul meu în viața ta?

El își termină băutura.

Nu era un semn bun.

Gabi își lăsă deoparte șampania neterminată și se ridică.

- Voi chema o mașină să mă ducă acasă.

- Nu!

Ea tresări.

- Tocmai am anunțat că ești soția mea. Este imposibil să pleci în seara asta.

Pereții reci ai spațiului modern începură să se strângă în jurul ei. Hunter probabil că realizează ce spusese și bătu în retragere.

- Dumnezeu mare, Gabriella, nu te voi ataca. Ia loc! Canapeaua deveni o opțiune mai bună decât să plece.

- Am o cameră liberă, îi spuse el. Poți dormi acolo. Măine plecăm în weekend.

Inima ei începu să bată cu putere și respirația i se acceleră.

- Plecăm? Se ridică iar, dar capul i se învârtea.

- Un weekend departe. O lună de miere. Trebuie să...

Într-o anumită măsură, Gabi știa că Hunter încă mai vorbea, dar mintea lui Gabi zbură spre o altă perioadă... într-un alt loc.

Un weekend departe... trebuie să mă revanșez față de tine pentru tot timpul în care am lipsit. Alonzo stătea lângă ea, zâmbindu-i sincer. Vreau să mă reconectez cu logodnica mea.

Ea îl sărută știind că personalul nu era prin apropiere ca el să obiecteze.

Ea simți în stomac o dorință familiară, fierbinte... de afecțiune. Mai mult... te rog!

Gabi simți înțepătura în piele. Simți drogul preluând controlul...

Și căzu pe podea.

Hunter scăpă paharul din mână, sări peste masă și abia reuși să o prindă pe Gabi înainte să cadă pe podea.

- Gabi?

Leșinase. Își dăduse ochii peste cap și era palidă.

- Andrew?

O ridică pe canapea, având grijă să-i protejeze capul.

- Andrew! strigă el.

Pe jumătate îmbrăcat, Andrew ieși în grabă din cameră.

- Ce s-a întâmplat?

- O compresă rece!

Andrew alergă să-i îndeplinească voia.

Era un nemernic... o speriasc cu câteva cuvinte. Femeia puternică pe care o văzuse traversând încăperea toată seara nu avea cum să fie aceeași persoană care îi leșinase în brațe.

Hunter se simți groaznic.

Andrew apăru și îi dădu o compresă.

Hunter o așeză pe fruntea lui Gabi.

- Haide... trezește-te!

Stăteau amândoi lângă ea.

Andrew începu să se agite.

- Să sun la 911?

Hunter îi atinse gâtul și simți pulsul constant, chiar rapid, și negă din cap.

- Gabi? Trezește-te! Se aplecă asupra ei și îi simți respirația pe obrazul său. Te rog!

Era pe cale să-i spună lui Andrew să sune, când ea începu să se miște.

Hunter își lipi fruntea de a ei. Toată energia consumată pe furie dispăru.

Ea deschise ochii, dar privirea absentă din ochii ei îi dădea de înțeles lui Hunter că încă nu-și revenise.

În momentul în care panica îi cuprinse privirea, Hunter se îndepărtă, dar o susținu în continuare de umeri, pentru a o împiedica să tresară iar.

- Ești bine?

Nările i se umflară în timp ce încerca să inspire adânc. Gabi îl zări pe Andrew și tresări.

- Ce s-a întâmplat?

- Ai leșinat.

Buza ei inferioară începu să tremure și continuă să-i privească pe cei doi bărbați, nesigură de ceea ce se întâmplase. Vocea ei tremura.

- Îmi aduceți un pahar cu apă?

Andrew nu ezită.

Hunter îi mângâia delicat umerii goi, așteptând să-i revină culoarea în obraji. Când Andrew se întoarse, Hunter o ajută să se ridice. Ea luă apa și închise ochii în timp ce o bea.

- Mulțumesc! spuse ea.

- Vă pot aduce ceva, doamnă Blackwell?

- Nu, Andrew. Îmi pare rău că te-am îngrijorat.

Hunter ignoră expresia îngrijorată de pe chipul lui Andrew în timp ce acesta dispăru după colț. Gabi lăsă paharul deoparte și încercă să zâmbască.

- Ești sigură că te simți bine?

Ea negă din cap.

- Nu. Nu, nu sunt. Se îndepărtă de el, iar mâna lui căzu de pe umărul ei. Nu voi merge nicăieri singură cu tine, Hunter. Cel puțin, nu încă.

Toate acestea se întâmplaseră pentru că se temea să rămână singură cu el?

- Îți dau cuvântul meu că nu te voi răni.

- Vreau să te cred.

- Atunci fă-o!

- Nu este atât de simplu. Mentea îmi spune că fulgerul nu lovește de două ori în același loc, dar nu există nici o garanție.

Tremura din nou, iar Hunter simți o dorință puternică să o tragă în brațele lui.

- Ce vrei să spui? Ce ți-a făcut?

Neîncrederea apăru pe chipul ei.

- Nu pot... îmi pare rău.

- Încetează să-ți mai ceri scuze, Gabi! Suntem implicați în asta pentru următorul an și jumătate. Cum să știu la ce cuvinte trebuie să fiu atent când nu-mi spui ce s-a întâmplat?

Cuvintele erau acolo... atârând între ei. Ochii ei negri îi căutau pe ai lui.

- De ce ai vrut să te însori?

Deci așa avea să fie. Oferă pentru a primi.

Îi oferi o fărâmiță.

- Fratele meu a reapărut.

Confuzia apăru pe fruntea ei.

- Fratele meu geamăn. Se zice că se dă drept mine.

Din nou...

- Deci sunt un alibi?

Hunter dădu din cap... căci nu voia să-i ofere mai mult fără câteva răspunsuri din partea ei.

- Ce ți-a făcut, Gabi?

Ea se opri și înghiți în sec.

- M-a folosit. Mi-a distrus demnitatea.

Nemulțumit de răspunsul ei ambiguu, insistă:

- Cum?

- S-a prefăcut că mă iubește și a folosit insula fratelui meu pentru traficul de droguri.

Deveni din nou palidă.

- Și te-a rănit. Nu era o întrebare.

Ea încuviință și privi într-o parte. Era o poveste mai lungă... dar el nu insistă.

Hunter riscă și îi ținu mâinile într-ale lui.

- Nu sunt ca el, Gabi. Se poate spune că te folosesc... dar știi prețul și, în cele din urmă, ne vom folosi unul pe celălalt. Nici eu nu am încredere cu ușurință în oameni. Fratele meu este numai unul dintre motivele pentru care aveam nevoie de o soție.

- Ce altceva?

Fu rândul lui Hunter să abată conversația.

- Ești pregătită să-mi spui toată povestea despre răposatul tău soț?

Ea tresări.

Asta credea și el.

- Amândoi avem secrete. Poate, în timp, ni le vom putea împărtăși. Momentan am nevoie să te încrezi în faptul că nu te voi răni. Nici nu voi permite ca altcineva să te rănească.

- Tot nu pot pleca cu tine.

El se tot gândi.

- Dacă alegi tu locul? Vreau ca lumea să știe că suntem căsătoriți. Dacă nu vom pleca măcar câteva zile, unii vor ghici adevărul.

Privirea ei se îndreptă spre tavan, de parcă acolo se aflau răspunsurile.

- Nu am mai mers acasă mai mult de două zile de când... Se strădui să-și găsească cuvintele. De la moartea lui Alonzo.

- Pe insula fratelui tău?

- Da.

Șocat, o întrebă:

- Vrei să merg de bunăvoie în lumea fratelui tău? A bărbatului care m-a amenințat cu moartea?

Pentru prima dată de când leșinase, Gabi îi oferi un zâmbet slab.

Sângele lui Hunter se încălzi.

- Doar dacă îmi vei face rău. Dar cum nu vei face asta, nu ai de ce să te îngrijorezi.

Încă îi mai ținea mâinile în ale lui, când ea i le strânse.

- Florida Keys?

Ea încuviință.

Cât de rău putea fi?

- Bine!

capitolul 12

Undeva deasupra Texasului, savurând răcoritoarele de la jumătatea zborului - nu exista nici o șansă de a ajunge beat în Keys -, Hunter își întinse picioarele în fața lui și o întrerupse pe Gabi în timp ce răsfoia paginile unei cărți.

- Începi să ții la mine, spuse el ca și cum se aflau în mijlocul unei conversații.

Ea privi spre el fără să-și ridice capul, apoi își întoarse privirea asupra cărții.

- Nu te flata singur.

- Nu mi-ai mai spus să sar în fața unui autobuz de cel puțin 24 de ore.

Fantoma unui zâmbet apăru, dar dispăru la fel de repede.

- Nu prea pot să îmi doresc ca pilotul tău să plonjeze spre pământ cât timp sunt în avion, nu?

- Nu mi-ai otrăvit micul dejun.

Hunter ieșise din dușul de dimineață direct în mirosul de mâncare gătită din bucătăria lui. Având în vedere că nici el, nici Andrew nu ar fi fost în stare să facă nici măcar niște ouă prăjite, era uimitor să o găsească pe Gabi pregătind clătite din făină de ovăz și ouă jumări pentru toți trei.

Ea dădu pagina.

- Îl plac pe Andrew. Un bărbat bun. Nu știu ce crimă a comis pentru a lucra pentru tine.

- Începi să mă placi, spuse el iar.

Gabi pufni, dar continuă să citească.

- M-ai sărutat.

Ea își luă mâinile de pe carte și își îndreptă toată atenția asupra lui.

- Egoul tău este monstruos.

El ridică din umeri.

- Adevărat, dar tu ți-ai atins buzele de ale mele de bunăvoie.

- Vinul a fost de vină.

Ea luă iar cartea, foindu-se în scaun.

- Ai băut un singur pahar toată noaptea.

- Invitații tăi se așteptau la asta. Le-am oferit-o. Revino-ți, Hunter! Pe insula fratelui meu, nimeni nu se va aștepta la nimic.

Gabi îi explicase intimitatea de pe Sapore di Amore. Telefoanele mobile nu erau permise, deși Hunter nu avea nici o intenție să-l predea pe al lui. Insula era Vegasul din Florida Keys. Ceea ce se întâmpla în Sapore rămânea în Sapore. Lista de oaspeți exclusivistă și analizarea fiecărui oaspete asigurau intimitatea, astfel încât play-boy-i să se poată desfășura, iar soțiile să poată înșela. Conform spuselor lui Gabi, jumătate dintre invitați se afla acolo pentru întâlniri amoroase private, iar cealaltă jumătate își dorea numai intimitate. Nu existau paparazzi, iar celebritățile evitau fanii care le deranjau pentru poze în fiecare secundă a șederii lor.

- Și am băut două pahare.

Afirmația lui Gabi îl readuse pe Hunter înapoi la conversație.

Se gândi la reacția ei ciudată atunci când îi oferise șampania și se simți dator să întrebe:

- De ce ai schimbat paharele?

Mușchii brațelor ei se încordară.

- Nu știu despre ce vorbești.

Ba da, știu.

Ea nu răspunse... în schimb, îi adresă o întrebare:

- De ce îți urăști fratele?

- Nu-l urăsc pe Noah.

- Numele lui este Noah? Noah¹ și Hunter... interesant.
Numele lor fuseseră mereu oximoronul vieții lui.

- De ce ai schimbat paharele, Gabi?

Ea își băgă capul în carte și ezită.

- Mi-a pus droguri în vin.

La naiba! Ea nu trebuia să precizeze *la cine* se referea.

- Ce bolnav!

Gabi întoarse pagina mult prea repede.

- Asta este o insultă pentru toți cei care sunt bolnavi.

Știa ce făcea.

Mormăi ceva în italiană, dând din cap dezaprobat.

Un pas înainte, se gândi Hunter. Adresase o întrebare directă și, în schimb, oferise un răspuns. La urma urmelor, poate vor reuși să reziste un an și jumătate.

Ea dădu pagina.

- Amintește-mi să-ți arăt când ajungem pe insulă de pe care vârf de stâncă să faci sărituri.

Fu rândul lui să zâmbească.

- În ape pline de rechini?

Ea zâmbi, dând din umeri cu indiferență.

- Nu se știe niciodată.

Gabi mai mersese pe insulă doar la nunta lui Val și a lui Meg. Nu putea suporta mai mult. Terapeutul ei îi spusese că era foarte normal să asocieze insula cu bărbatul care a trădat-o. Își petrecuseră majoritatea timpului împreună la Sapore.

În timpul ultimei vizite a lui Gabi, ceruse să stea într-un bungalow. Nu era dispusă să intre în apartamentul pe care îl considera al ei, în încăperile pe care le împărțise cu el.

¹ Noe, în limba română, în timp ce hunter înseamnă vânător (n.red.)

O ucidea gândul că Alonzo îi răpise locul pe care îl numea acasă. Locul sigur la care ar fi trebuit mereu să se întoarcă fără griji fusese distrus de un individ mare. Poate măcar de data aceasta va fi altfel.

Gabi simți cum îi transpiră palmele atunci când pilotul lui Hunter îi rugă din cabină să se așeze și să se pregătească de aterizare. Cum de îi transpirau palmele? Nu existau glande în ele.

Hunter se mută de pe canapeaua mare din plus pe care stătuse întins în cea mai mare parte a zborului pe scaunul de lângă ea. Îi luă mâna și i-o strânse. Oricât și-ar fi dorit să-l îndepărteze, nu putu. Cumva, acest lucru o făcu să simtă un val de emoție.

- Când a fost ultima dată când ai venit aici? o întrebă el.

- La începutul primăverii. Când s-a însurat fratele meu. El privi dincolo de ea la marea care se vedea jos.

- Ți-ai petrecut timp cu el aici, nu?

Gabi încuviință din cap, cuvintele rămânându-i în gât.

Hunter rămase o clipă pe gânduri.

- Crezi în fantome?

- Orice este posibil, îi spuse ea.

Avionul începu să coboare, iar ei i se înfundară urechile. Oare spiritul lui Alonzo avea să fie pe insulă... odată cu amintirile ei?

- Nu sunt genul care pierde controlul asupra vieții sale, Gabriella. Dar vreau să știi că aici, pe această insulă, dacă vrei să fac orice pentru tine, o voi face.

Ea știa că era o afirmație rară. Îi strânse mâna.

- Poate nu de pe un vârf de stâncă... dar orice altceva.

Nu se putu abține să nu râdă.

- Ai spus orice.

- Șar putea să te pun să-mi guști toată mâncarea înaintea mea.

- Cu plăcere. Bucătarul lui Val e cel mai bun din lume.

- Abia aștept. Nici nu mai știu când a fost ultima oară când am mers în vacanță.

- Ai fost prea ocupat să-ți muți banii pe planșa de Monopoly?

- Mai degrabă ocupat cu un joc de Risk.

Însoțitoarea de zbor personală a lui Hunter se îndreptă spre ei.

- Suntem gata de aterizare, domnule Blackwell.

Avionul se clătină, apoi alunecă pe asfaltul pistei. Conversația cu Hunter îndepărtase anxietatea de care fusese cuprinsă de la decolare.

Gabi se ridică și își netezi pantalonii cu palmele.

Hunter așteptă răbdător. Ea își luă doar geanta, știind că personalul le va trimite bagajele la un moment dat.

Însoțitoarea de zbor deschise trapa, lăsând să intre un val de căldură umedă, caraibiană.

Pilotul ieși pe ușa îngustă a cocpitului.

- Sper că ați avut un zbor plăcut, le spuse el.

- Perfect, îi zise Gabi.

Hunter ridică o mână.

- Îngrijiți-vă de solicitarea mea anterioară.

Pilotul încuviință și se dădu în spate, în timp ce ei ieșeau din avion.

În cea mai mare parte a timpului, în Florida Keys cerul era înnorat, aerul înăbușitor și erau ploi ocazionale, dar în acea zi era plăcut și senin, aerul având o umiditate mai redusă decât se așteptase Gabi.

Hunter se prefăcu a ezita în ușa, privind cu subînțeleles afară.

- Nu pare să ne aștepte cineva cu pușca.

Gabi îl luă de mână și-l trase afară din lumea lui în a ei.

Val stătea între mama lor și Meg. Avea spatele drept, țeapăn, și costumul perfect călcat.

Meg le făcu cu mâna entuziasmată, rochia ei de vară fluturând și părul ei scurt, blond, abia ținut de clama de păr.

Mama ei îi privea, mai întâi pe Hunter, cu prudență, trecând apoi ușor la ea. Ochii mijiți se umplură de zâmbet.

Gabi dădu drumul mâinii lui Hunter și alergă să-și îmbrățișeze mama.

- Mi-a fost dor de tine, îi spuse Gabi în italiană.

- Ești prea slabă, îi răspunse mama ei ușor răutăcioasă.

Val rămase deoparte, privindu-l în permanență pe Hunter, în timp ce Meg se îndreptă să o îmbrățișeze.

- Bună!

- Ce bronzată ești! Arăți uimitor!

- Mâncare bună, bun și se...

Mama lui Gabi făcu o grimasă înainte ca Meg să poată spune *sex*, apoi amândouă începură să râdă.

- Nepoți, Simona... nepoți.

- Încetează să mai mergi la acel doctor și să iei pastiluțele acelea roz... și apoi vei putea vorbi despre viața ta sexuală.

Gabi se întreba dacă Hunter auzea ceva din conversația lor.

Ea se întoarse și-l găsi într-o înfruntare din priviri cu fratele ei.

Gabi se postă între ei, întrerupându-i.

- Nu-ți săruți sora?

Val se întoarse către ea, chipul îmblânzindu-i-se.

- Mă bucur că ești aici, chiar dacă ești cu nemernicul ăsta.

Rostise acele cuvinte în italiană.

- Nu este atât de rău, se trezi ea luându-i apărarea în limba lor maternă.

Val bombăni.

- Bine ați venit în *Sapore di Amore*, domnule Blackwell, începu Meg rapid o conversație agreabilă.

- Hunter, mi-ar plăcea să ți-o prezint pe mama mea, Simona Masini.

- Mă simt de parcă v-aș cunoaște, după conversația noastră telefonică.

„Telefon? Ce?”

- Voi doi ați vorbit?

Hunter zâmbi.

- Am ajuns la un acord.

Gabi încercă să capteze atenția mamei ei, dar nu reuși.

- Înțeleg acum de unde a moștenit Gabi privirea aceasta profundă.

Alt bărbat ar fi spus... înfățișarea plăcută... frumusețea... dar nu. Hunter alesese ochii. Singura trăsătură pe care ea și mama ei o aveau în comun, fără urmă de indoială.

Val interveni, simțindu-se în mod evident inconfortabil.

- Sunt sigur că sora mea te-a informat despre regulile insulei. El întinse mâna, cu palma în sus. Telefonul, Blackwell!

Gabi nu știa cum aveau să evolueze lucrurile. Doi bărbați alfa.

- Am venit aici pentru Gabi, spuse Hunter. Nimic mai mult.

Val rămase cu mâna întinsă.

Gabi se întoarse spre soțul ei temporar.

- Încrederea trebuie câștigată. Te rog!

El își mută privirea.

Își scoase telefonul din buzunarul interior al sacoului și i-l dădu.

- Dacă apar pe ecran numele Tiffany sau Bridget, trebuie să știi.

Meg pufni.

- Secretarele lui, se trezi Gabi apărându-l a doua oară.

Asta păru să o relaxeze pe Meg.

- Foarte bine. Fratele ei băgă telefonul în buzunar și aruncă o privire avionului. Presupun că te-ai ocupat de instalarea pilotului și a personalului tău în Miami?

- Da. Hunter se apropie. Mi-ar plăcea să-i lași să stea aici.

- Nici vorbă!

Răspunsul ferm al lui Val fu aproape agresiv.

Gabi simți jocul de putere și nu se putu abține să nu se întrebe care erau intențiile lui Hunter.

Hunter își îndreptă umerii și orice amuzament dispăru de pe buzele lui.

Mișcarea era puternică și totodată motivul pentru care mulți bărbați dădeau înapoi în prezența lui.

- Fantomele trecutului lui Gabi sunt aici, domnule Masini. Dacă în orice moment al șederii noastre va decide să plece, o voi ajuta să facă asta fără întârziere. Putem fi amândoi de acord că, dacă pilotul și avionul meu se vor afla aici, voi putea face asta.

Cu siguranță Val nu se așteptase la acest răspuns.

Gândul de a-l arunca pe Hunter de pe stâncă, într-o apă în care de fapt nu se aflau rechini, dispăru.

Val rămase pe poziții.

- Voi avea în apropiere elicopterul și pilotul meu.

Hunter încuviință scurt.

- Atunci le voi da liber.

Ea râsuflă ușurată.

- Sper că vă plac pastele, domnule Blackwell, spuse mama lui Gabi, în timp ce se îndepărtau de pista insulei.

- Vă rog să îmi spuneți Hunter!

- Mai durează până ne vom spune pe nume.

Mama lui Gabi dădu din mână cu aroganță.

capitolul 13

Tabela de marcaj din mintea lui Hunter se scufundă în adâncurile tenebroase ale iadului.

Valentino îl ura. Privirea lui întunecată, prudentă și tonul scurt nu aveau nevoie de definiție.

Margaret... sau Meg, așa cum îi spunea Gabi cunatei ei, era aproape imposibil de citit. Din cuvintele și privirea ei prudentă, Hunter știa că se va bucura să-l vadă plecând. Și mama lui Gabi... las-o baltă! Femeia îi spusese, în mod repetat, că nu era suficient de bun pentru fiica ei. „Nu vorbești italiană. Ce-i cu tine? De ce ai depune atâta efort să te însori cu fiica mea fără să-i vorbești limba? Spune-mi doamna Masini... prenumele

este pentru prieteni și familie... și în momentul acesta, nu suntem nici una, nici alta."

În mintea lui Hunter răsunau insultele femeii.

Un scurt moment, vru să-i amintească acesteia despre averea lui... dar știa că ea nu dădea doi bani pe conturile lui bancare.

Gabi... Gabi era grija femeii.

Schimbarea neașteptată veni chiar de la Gabriella. Își lăsa familia să-i administreze câteva împunsături verbale, apoi abătu conversația.

Gabi nici nu nega, nici nu era de acord... asculta și devia.

În cele din urmă, poate va putea mânca pe insulă.

Se cazară în vila de oaspeți de lângă locuința principală a lui Val. Gabi sugerase că ar fi bine să aibă spațiul lor. La început, el se gândise că poate voia să-l scutească de închiziția familiei ei 24 de ore din 24... dar gândindu-se mai bine, realizează că Gabi se asigurase, de fapt, să nu ocupe camera pe care o împărțise cu fostul soț.

Înainte să intre în vilă și să înceapă să-și aranjeze lucrurile în baia pe care avea să o împartă cu soția lui, abia de observase priveriștea oceanului.

Ezită atunci când scoase aparatul de ras electric.

Soție.

Cum reușise să treacă prin viață fără una?

Oftând, dădu din cap, privi dincolo de titlu și își reaminti ceea ce era Gabi.

O achiziție care să se potrivească nevoilor lui pentru o scurtă perioadă.

Păr negru, lucios... ochi sentimentali care arătau mai multă emoție decât știuse ea vreodată... istețimea și curajul la care el nu se așteptase... un trup la care râvnea mai mult decât o făcuse cineva în orice verset din Biblie citit vreodată.

O achiziție, își reaminti el.

Temporară.

- Îți cer scuze că te întrerup!

Gabi stătea de cealaltă parte a ușii băii comune cu pereche de pantofi cu toc în mâini.

- Cina este la ora șase. Vrei să faci duș înainte?

Traducere: „Vreau să fac duș, iar tu ești în baie“.

- Fă tu prima!

Ochii ei trădară un zâmbet sincer.

- Cina este normală. Ai adus haine casual... da?

- Este o insulă tropicală. Nu am adus o valiză plină cu costume.

Acei ochi negri îl urmară în timp ce ieșea din baie, iar ea închise ușa.

Când apa începu să curgă, și-o imaginea pe soția lui goală... Gabi...

Da, probabil ar trebui să se gândească la altceva.

Băgă mâna în buzunarul interior al sacoului, apoi verifică buzunarele de la spate... o, da... telefonul lui se afla într-un seif al hotelului sau, mai rău, fratele lui Gabi îi căuta în agendă... poate în mesaje... Bătu darabana pe coapsă. Își reaminti că telefonul lui avea parolă. Era greu de spart o parolă. Sau nu?

Apa dușului se opri, iar creierul lui trecu de la telefoane la piele.

Aveau să petreacă patru nopți pe insulă. Patru.

Se aflase în medii mai ostile decât acesta... iar patru zile nu însemnau atât de mult.

- Dușul îți aparține, strigă Gabi din celălalt capăt al vilei.

Ea ocupa cea mai mare cameră dintre cele două. Baia avea două uși, una dădea spre camera pe care o ocupa ea, cealaltă, spre restul apartamentului.

El intră în baie. Aburul îi lovi pielea, la fel și parful floral al săpunului folosit de Gabi.

Ușa spre camera ei era întredeschisă, iar el o zări înfășurată într-un prosop de baie mare, în timp ce se plimba prin cameră.

Umerii și genunchii goi nu ar fi trebuit să-i întărească nici o parte a trupului... dar o făcură.

Simțindu-se ca un voyeur pervers, închise silențios ușa și se dezbracă.

Dușuri reci și un climat cald.

Patru zile, își reaminti el. Cât de greu putea fi?

Cerule... patru zile?

Ieși din camera ei într-o rochie de mătase simplă, cu bretele subțiri, care curgea peste formele ei, făcându-i-le aproape invizibile. Dar nu erau.

Părul lui Gabi era prins în vârful capului în ceea ce părea un coc neîngrijit, pentru care el știa că femeile plăteau aproape 200 de dolari să-l aibă. Machiajul ei era minimal... puțin luciu de buze, puțin fard la ochi. Nu avea nevoie de el.

- Am ceva pe față? întrebă ea când îl prinse holbându-se.

El se gândi să abată subiectul de la faptul evident că rămăsese cu gura căscată, dar se răzgândi.

- Ești uluitoare.

Mâna pe care o îndreptase spre față pentru a îndepărta eventuala murdărie îi căzu într-o parte. Gabriella Masini Blackwell se înroși.

Înainte ca ea să poată spune ceva, el adăugă:

- Insula aceasta te-a relaxat deja și abia am ajuns de două ore.

Ea își privi picioarele, apoi spre ușile masive din sticlă care parcă dispăreau atunci când erau deschise.

- Este greu să ai această priveliște și să nu simți cum ți se încetinesc bătăile inimii.

Numai ale lui se înteteau... de acolo de unde privea el, oricum.

Hunter băgă o mână în buzunarul pantalonilor lui din pânză și făcu un pas spre ea. Îi oferî brațul.

În loc să-l accepte, ea își ridică ochii negri spre el.

- Aici nu trebuie să ne prefacem că ținem unul la altul, îi reaminti ea.

Asta îl duru.

- Când ești lângă mine, nu mă poți înjunghia pe la spate, îi spuse el. Și în acest moment, ești singura persoană de pe insulă care îmi spune în față să mă arunc de pe o stâncă.

Pe buzele ei apărură un zâmbet discret.

- Vrei să știi sigur că nimeni nu te va împinge spre moarte involburată?

El tresări.

- Voi sta departe de marginile abrupte.

Îi oferi încă o dată brațul.

Ea îl acceptă.

- Îmi place de el.

Meg stătea lângă soacra ei și îi observa pe proaspeții miri în timp ce Gabi îl prezenta pe Hunter unuia dintre bucătarii care îi înconjuraseră în timp ce se îndreptau spre salonul de luat masa.

- De unde știi că îl placi? De-abia l-ai cunoscut, spuse Meg.

- Prima impresie este importantă. Gabriela a coborât din avionul lui cu zâmbetul pe față. Nu am mai văzut unul de mult timp.

- Asta ar putea fi datorită lui Gabi, nu a lui Hunter. Meg și Simona stăteau în fața mesei lor, fără să se așeze. Val nu-l suportă pe individ.

Simona pufni.

Nici una dintre ele nu rosti ceea ce știau amândouă. Val îl plăcuse pe Alonzo, un lucru care încă îl bântuia.

Cuplul se îndepărtă de bucătarul-șef și se îndreptă spre ele.

Meg privi în jur, întrebându-se de ce întârzia Val. El era deja în drum spre salon când ea acceptase să meargă să o ia pe Simona.

Salonul de mese principal al complexului era luxuriant, cu aranjamente florale tropicale și fețe de masă albe. Câțiva oaspeți deja începuseră să mănânce, iar alții veneau aici pentru un prânz formal.

De câteva ori pe săptămână, Val și Meg luau masa în salonul principal. Simona insistase să o tortureze – sau să o învețe, așa cum spusese chiar ea – pe Meg să gătească.

Unul dintre lucrurile la care Meg nu se pricepea era să gătească. Se pricepea la paste de teama unei morți subite de mâna soacrei ei. Femeia implacabilă nu o slăbise niciodată pe Meg pentru a dobândi abilitatea de a găti o masă decentă în stil italian.

Singura parte bună în educația forțată se reducea la sticla de vin pe care o dădea pe gât la fiecare lecție luată de la zero despre paste.

Gabi își sărută mama când ajunseră la masă.

- Mă simt de parcă nu am plecat niciodată.

- Atunci întoarce-te acasă! sugerează Simona.

Gabi îl privi pe Hunter, apoi iar pe mama ei.

- Nu încă, mamă!

Simona pufni, un sunet atât de familiar, încât Meg se trezi râzând. Făcu un semn spre locul de lângă ea.

- Domnule Blackwell, vei sta aici. Gabi, vei sta lângă mine, pe partea cealaltă.

Un zâmbet amuzat apărui pe chipul lui Hunter în timp ce trăgea scaunele.

- Merg să văd ce-l reține pe Val, le spuse Meg scuzându-se.

Îl găsi zăbovind la ușa salonului, salutând niște oaspeți. Gestul nu era nou, dar momentul nu era potrivit. Mai presus de toate, Val era punctual.

Aceeași îngrijorare pe care o văzuse în ochii lui când auzise de mariajul surorii lui reapăruse.

Ea îl cuprinse de talie și se lăsă acaparată de scurta conversație pe care o purta.

Val își păstră tonul neutru și își trecu brațul peste umerii ei.

- Sunt încântat că v-ați bucurat de sejur.

- Deja plănuim următoarea vacanță aici, domnule Masini!

După politețuri, cuplul mai în vârstă intră.

- Toți s-au așezat, șopti Meg.

El bombăni... nu similar ca mama lui, dar pe aproape.

- Nu-l plac, cara. Cum voi reuși să mănânc cu el la masa mea?

Ea îl strânse de talie.

- Îmbucătură cu îmbucătură. Haide! Mama ta deja i-a despărțit. Iar eu voi sta lângă Hunter pentru a detensiona atmosfera.

Val o sărută pe creștetul capului și o luă de mână în timp ce se îndreptară spre grupul lor.

Hunter se ridică scurt atunci când Val trase scaunul lui Meg. Gestul era în mod normal rezervat pentru cei de peste 50 de ani... sau de pe insulele îndepărtate de țărmurile Florida Keys. Meg observă o privire apreciativă din partea Simonei. Chiar și Gabi privi spre soțul ei provizoriu și zâmbi discret.

- Nu am avut timp să mă instalez cu adevărat, Val, dar din câte am putut vedea, ai o insulă spectaculoasă aici.

Complimentul, oferit de bunăvoie de fiecare oaspete, nu putea fi acceptat cu ușurință din partea lui Hunter Blackwell.

- Își face treaba!

Pe sub masă, Meg își așeză mâna pe genunchiul lui Val. Bărbatul era un pachet de nervi. Fălcile îi erau încheștate, privindu-l pe Hunter fără măcar să clipească.

Meg devie conversația.

- Spune-mi ce se mai întâmplă în California, îi zise ea lui Gabi.

- Este liniște... ei bine, cu excepția situației lui Jordan.

Meg știa că sora lui Sam nu se simțea bine.

- Ce mai face Sam?

- Nu am prea văzut-o, spuse Gabi. Am vorbit de câteva ori. Eliza i-a fost aproape în permanență alături.

Discutară despre sora lui Sam și alungară tensiunea dintre bărbați, dar nu reușiră să relaxeze atmosfera de la masă.

Chelnerul veni cu două sticle cu vin. Val începu să deguste vinul și făcu un gest aprobator din mână.

Am auzit că te implici în afacerea cu petrol, Blackwell.

Hunter ridică paharul umplut recent.

Da. De fapt, în conducte.

- Având în vedere că țara investește atât de mult în energia solară, nu este riscant petrolul? întrebă Meg.

Val nu-i dădu lui Hunter timp să răspundă.

- Nu neapărat, Margaret. Există foarte mult petrol aici, dar lipsește infrastructura care să furnizeze petrol către rafinării.

- Investești și tu? întrebă Hunter.

Val ridică din umeri, dar Meg observă privirea gânditoare a soțului ei.

- Suntem la masă, Valentino! Afacerile pot aștepta. Simona se întoarse spre Hunter. Spune-mi despre mama dumitale.

Hunter bău jumătate de pahar de vin dintr-o înghițitură.

- Aș prefera să vorbesc despre petrol.

Pentru prima dată de la sosirea lui Hunter, Val zâmbi.

Simona îl privi dezaprobat, dar nu mai insistă pe lângă Hunter cu discuția despre familia lui, după ce Gabi schimbă repede subiectul.

Mai târziu, după ce atât Gabi, cât și Hunter invocară epuizarea cauzată de călătorie și de o săptămână aglomerată, Meg stătea pe balconul casei lor de pe insulă.

Se întinsese pe un șezlong dublu, cu brațele deasupra capului, când Val ieși.

Marea lovea țărmul, iar temperatura, chiar și la mijlocul lui noiembrie, era suficient de blândă pentru a se putea întinde afară numai în cămașă de noapte și un halat.

Meg indică spre locul de lângă ea, invitându-și soțul.

El își dăduse jos sacoul și cravata. Păstrase cămașa elegantă, dar era destul de descheiată pentru a lăsa să se vadă contururile sexy ale unui piept bine lucrat.

Oftând din greu, el o cuprinse în brațele lui protectoare. Ea nu așteptă mult pentru a spune ceea ce gândeau amândoi.

- Începi să-l placi.

El bombăni... exact ca mama lui, iar Meg trebui să se abțină pentru a nu râde în hohote.

- Nu a vrut să vorbească despre familia lui.

Meg ridică din umeri.

- N-ai văzut-o pe a mea? Nu este ceva ce merită a fi menționat.

Val îi sărută creștetul capului.

- Nu vreau să-l plac, *bella*!

- Este atent cu Gabi. În secunda în care ea a început să caște, el a găsit scuza.

- Pentru a fi singur cu ea.

Meg dădu din cap și privi dansul lent al lunii deasupra cerului fără nori.

- Dacă voia să fie cu ea singur, nu ar fi adus-o aici. În plus, nu este nimic între ei. „Cel puțin, nu încă.”

- De unde știi?

- Sora ta este mult mai transparentă decât crezi tu. Iar Hunter era mult prea încordat pentru un bărbat care are noroc.

Val mârâi iar.

De data aceasta, Meg chicoti.

- De ce trebuie să mă faci să mă gândesc la sora mea și la sex?

- Este o femeie adultă, Val! Din păcate, ultima experiență pe care a avut-o a fost cu nemernicul acela, Alonzo! Păcat!

Meg observă cum Val mijește ochii.

Își așază mâna pe pieptul lui și-l masă.

- Nu vreau să-l plac pe individ. A păcălit-o pe sora mea să se mărite. Știu asta.

Mda, și Meg credea același lucru.

- Și totuși, n-are nici cea mai vagă idee.

- A devenit miliardar prin forțe proprii. Nu se știe despre vreo avere a familiei.

- Tot habar n-are. Dacă ar fi știut, nu ar fi adus-o aici. Ea e în siguranță aici, chiar dacă ea nu simte încă asta. Dacă Hunter Blackwell ar fi vrut cu adevărat să îi facă rău surorii tale, acesta ar fi fost ultimul loc în care ar fi adus-o pentru luna lor de miere falsă.

- Asta doar dacă ea nu i-a dat de ales.

Meg își ridică genunchiul peste piciorul întins al lui Val și și-l sprijini.

- Dacă așa stau lucrurile, atunci va trebui să-i acorzi ceva credit surorii tale. Aici, Blackwell nu este în mediul lui. Meg își vârî degetele pe sub cămașa lui Val și-l mângâie. Suficient cu discuția despre sora ta și soțul ei!

Meg prinse mârâitul lui Val cu buzele și-l făcu să uite despre orice altceva în afară de ei doi.

Remington se afla în mijlocul aeroportului internațional Miami cu un bilet de avion în mână. Telefonul tot suna... în cele din urmă, auzi vocea lui Blackwell.

Un mesaj în căsuța vocală.

La naiba!

Așteptă bipul.

- Columbia e de rahat în perioada asta a anului. Aștept un bonus pentru rahatul ăsta! Am verificat contul numărul unu. Voi verifica în curând și contul numărul doi.

El ezită, apoi zâmbi.

- Italia sună bine. Ai face bine să mă suni în curând dacă nu vrei să vin acolo. Sunt banii tăi.

Remington închise și zâmbi.

Își iubea meseria!

capitolul 14

Apele calme erau liniștitoare, așa că Gabi înotă cam la 800 de metri de mal înainte să se lase pe spate și să plutească.

Apa era hrană pentru pielea ei. Senzația de apă sărată din ochi și de pe limbă avea gustul de acasă.

Îi lipsise.

Intervențiile familiei ei și interogatoriul constant din noaptea trecută îi pusese un zâmbet larg pe față toată seara, chiar și în somn.

Soarele încă nu se ridicase de la orizont când părăsise vila după prima noapte decentă de somn de când acceptase să se căsătorească. Soțul ei încă dormea dus în camera lui.

Lăsă apele liniștite să o legene în timp ce plutea. Forța apei o ducea tot mai aproape de mal. Apa îi intra în urechi, blocând zgomotul din jurul ei.

Un oftat și câteva lovituri puternice în apă o aduseră din poziția relaxată pe care o avea în apă într-una de alertă.

Își auzi numele.

Hunter înota spre ea, cu brațele și pieptul gol. Numai când ajunse la ea, expresia lui panicată o sperie.

- Ce s-a întâmplat?

Mâna lui îi cuprinse brațul strâns.

- Ești în regulă?... Dumnezeu... erai nemișcată. Te-am strigat.

Gabi dădu din picioare, pentru a se ține la suprafață.

- Ai crezut...?

El o strânse și mai tare.

- Nu ai răspuns.

Își îndreptă mâna liberă către cea care încă o ținea.

- Îmi place să înot dimineata. Privi în jurul lor. În plus, nu sunt rechini în această parte a insulei, îl ține chină ea.

- Nu este amuzant, Gabi!

Era îngrijorat. Chiar panicat.

- Mi-am petrecut mulți ani din viață în aceste ape, Hunter. Sunt bine.

- Te-am văzut plutind.

Ea zâmbi.

- Și ai venit aici să mă salvezi.

Hunter reuși să stea la suprafață și își acoperi ochii cu mâinile.

- Mă omori, domniță!

- Încerci să fii un dur. Să controlezi totul.

El dădu din cap, privind-o.

- Credeam că ești hrană pentru rechini.

Ea râse, dând din picioare.

- Apele pline de rechini nu sunt la mare căutare printre oaspeții fratelui meu.

O clipă, înotară pe loc și se priviră reciproc.

Apa limpede o făcu să realizeze că Hunter sărise în apă numai în boxeri. Pe mal, observase hainele aruncate neglijent într-un maldăr.

- Ești un bun înotător? întrebă ea.

- Mă descurc.

Ea începu să se miște.

- Ultimul care ajunge la mal pregătește micul dejun.

Se băgă sub apă și, când se ridică, îl auzi bolborosind.

- Eu nu gă... Porni pe urmele ei, fără să-și încheie vorba.

Pe la jumătatea drumului spre mal, o ajunse, căci brațele lui puternice și mișcările lungi și îl ajutau să înainteze.

Totuși, faptul că ea se afla pe teren propriu o ajută să țină pasul, dar Hunter reuși să se târască pe malul de nisip alb înaintea ei.

Rămase așezat, cu brațele pe genunchi, respirând din greu.

Valurile blânde o aduseră pe mal cu grație pe Gabi. Simți ochii lui Hunter privind-o în timp ce ieșea din apă. De când părăsise insula fratelui ei, nu prea îi mai

fusesse de folos costumul de baie. Faptul că bucățile de material nu-i mai îmbrăcau curbele la fel de bine ca odinioară era dovada că pierduse în greutate. Nu fusese o prioritate să pună la loc kilogramele pierdute. În loc să-și facă griji de aspectul trupului ei, se așeză lângă Hunter și lăsă nisipul alb să i se lipească de piele.

- Data viitoare voi avea un avans de două secunde, îi spuse ea.

- Cinci, contracară el.

Privirea lui ageră se îndreptă spre pieptul ei și zăbovi.

Ea nu putu să își ascundă nervozitatea. Când fusese ultima oară când altcineva, în afara doctorului, o privise așa sumar îmbrăcată?

- Ce mi-ai fi gătit... dacă ai fi pierdut?

El își îndepărtă atenția de la pieptul ei înapoi către ochii săi.

- Clătite... poate gofre belgiene.

Fu rândul lui Gabi să îl privească fix. O uluiră chipul lui serios și rostirea cu stoicism a meniului.

- Clătite?

Nici ea nu știa cum să facă clătite.

Fantoma unui zâmbet apăru la colțul buzelor lui și se lărgi. Pentru prima dată de când îl întâlnise, acel zâmbet îi ajunse și în ochi.

- Dacă ți-ai putea vedea șocul din privire, spuse el.

- Clătite?

El explodă. Pufni într-un hohot de râs.

Ea închise ochii și își imaginează meniul de room-service al lui Val.

Gabi își trecu mâna prin nisip, aruncând un val fin de nisip spre el.

- Hei! ripostă el, aruncând în replică nisip spre ea.

- Poți găti ceva singur?

- Cafeaua se pune?

Ea își dădu ochii peste cap. „Nu te enerva“, își spuse ea, „răzbună-te“.

- Dacă vrei să intri în grațiile mamei mele, fă pe ignorantul în bucătărie. Se înmoaie când vede un bărbat neajutorat în bucătărie.

- Îmi dai ponturi despre cum să-ți fac familia fericită? Ea se lăsă pe spate, pe coate, imitându-i atitudinea.

- Suntem implicați în asta pentru 18 luni. Ar fi bine să facem pace.

- Hmmm.

Ea își îndreptă fața spre soare.

- În plus... îmi lipsește insula.

Îl surprinse privind-o cu coada ochiului. El își întoarse privirea spre ocean.

- Nici nu mai știu când am stat ultima oară pe nisip.

- E greu să stai pe nisip când te joci de-a milionarul.

El râse.

- Scuze, miliardarul.

Îi era greu să cuprindă cu mintea valoarea averii lui. Banii nu fuseseră niciodată o prioritate în viața ei... dar, la urma urmelor, mereu îi avusese. Îi citise portofoliul... știa că își făcuse singur majoritatea averii.

- Încă un zero.

- Doi. Am făcut singură calculele.

Hunter se întoarse pe-o parte și își sprijini capul într-o mână plină de nisip, privind cu amuzament pe buze.

- Ce calcule?

- Să începem cu preluarea afacerii Carlton. Cel mai profitabil proiect al tău de până acum. Zâmbetul discret de pe chipul lui dispăru. Sam mi-a sugerat să aflu mai multe despre asta. Se pare că au fost mai multe implicații în fuziunea Companiei Blackwell cu Arsenalul Carlton decât s-a văzut la suprafață.

Ochii lui se îndreptară spre nisip, acolo unde ea îl observă desenând cercuri cu degetele aproape uscate.

- Tocmai terminasem facultatea când am fuzionat cu Carlton.

- Ați fuzionat și apoi ați făcut implozie.

- Nu am făcut implozie.

Nu, el oprise vânzarea de muniție către principalele lanțuri comerciale, apoi produsese și vânduse, aproape exclusiv, către guvern. Carlton păstrase majoritatea acțiunilor companiei pentru vânzările interne. Numai că guvernul avea nevoie de muniție. Compania făcuse contracte cu Statele Unite ale Americii, iar vânzările interne înregistraseră cea mai mare scădere a mileniului. În doi ani, Blackwell cumpărase în întregime Carlton.

- Carlton cunoștea riscul. Nu a mizat folosindu-și creierul.

- Dacă nu creierul... atunci ce?

Gabi voia sincer să știe. Din afară, păruse că Hunter știuse că aveau să apară contractele cu guvernul și lovise brusc Carlton când vânzările scăzuseră.

- Nu a pariat niciodată pe faptul că oamenii își vor pierde dorința de a deține arme. Când oamenii au devenit interesați de arme... nu a mai fost nimic disponibil pentru ei să cumpere.

- Din cauza contractelor tale cu guvernul.

Acum avea sens.

- Blackwell nu este singurul producător de muniție. Tonul lui defensiv o surprinse.

- Nu. Presupun că nu ești.

El se încruntă, continuând să deseneze cercuri. Unele aveau formă de gloanțe.

- Vinzi și cumpărătorilor străini?

El ridică din umeri.

- Nu sunt în contact zilnic cu Arsenalul Blackwell/Carlton.

În traducere... da.

- Nu te deranjează?

El își sprijini mâna în nisip și-i căută privirea.

- Fratele tău oferă destinații de vacanță exclusiv americanilor? Italienilor?

Ea rămase cu gura căscată, dar o închise repede.

- Este o afacere, Gabi. Toyota vinde în America, McDonalds vinde în India.

- Nu vorbim despre mașini și burgeri. Vorbim despre gloanțe.

- Dacă țara este un aliat, care este problema?

Alonzo apărură în mintea ei. Oricât și-ar fi dorit să-l uite pe individ, nu putea.

- Aliatul de astăzi poate fi dușmanul de mâine.

El se opri, așteptând ca ea să îl privească.

- Nu știu viitorul relațiilor globale mai mult decât tine.

Era corect... bănuia ea.

- Ai reușit însă fuziunea chiar când curentul în politică se schimba.

- Am citit ziarele. Carlton nu a făcut-o. Dă-mă în judecată!

- Îți rostogolești milioanele ca niște zaruri pe masa de barbut. Te-ai retras din imobiliare cu luni înainte de prăbușire. Când piața s-a prăbușit, tu ai suferit o pierdere de mai puțin de 5%.

El zâmbi.

- Patru virgulă...

- Șaizeci și doi... Știu. Până la ultimul cent, se gândi ea. În 11 luni ai crescut cu 2,8. În timp ce toți ceilalți încercau să-și țină companiile departe de faliment, tu ai prosperat. Dacă nu s-ar fi întrebat cum reușise, ar fi fost impresionată. Cifrele erau acolo. Ceea ce nu putea afla era ceea ce se afla în spatele lor. Multe dosare aveau ca denumire nume ale unor țări și companii în limbi pe care ea nu le cunoștea. Mintea ei schimbă direcția, gândindu-se la cifre. Ai conturi în străinătate.

Nu era o întrebare.

- Am o sucursală la Londra.

- Nu Londra. Făcu semn în direcția lui, făcând calcule în minte. Desigur. Are sens.

Banii schimbați din mai mult de două monede naționale își pierdeau din valoare la momentul când ajungeau în SUA. Da, guvernul își voia partea lui. Dar cât de mult putea Blackwell să ascundă înainte ca guvernul să se prindă?

Păcat că Gabi nu se gândise la asta înainte să-l întâlnească pentru prima dată pe Hunter. La urma urmelor, ce mai conta? Tot o avea cu ceva la mână.

Ar face mai bine să lucreze la propriile ei conturi din străinătate. Acelea despre care știa foarte puțin, în loc să se gândească la cele ale lui Hunter.

- Ce are sens? întrebă el.

Ea își fixă privirea asupra lui... provocându-l să contrazică ceea ce ea era pe cale să spună.

- Cifrele tale nu se potrivesc, Hunter. Eu știu asta, tu știi asta.

Mâna lui se opri din joaca în nisip. O țintuia cu privirea.

- Conturile mele sunt legale.

Gabi indică spre pieptul ei.

- Toți suntem buni la ceva, Hunter. Eu sunt bună la cifre. Cifrele tale nu sunt în regulă. Da, ai o avere mai mare decât pot alții număra. Dar există discrepanțe. Discrepanțe care ar hrăni sate întregi.

- Compania mea are multe ramuri. Nu m-aș mira dacă ar fi câteva mii...

Ea râse. Nu-și putu reține pufnetul.

- Nu mă insulta.

Își abandonează poziția relaxată pe plajă redicându-se în șezut, cu brațele sprijinite pe genunchi.

- Cum de te pricepi la cifre?

Întrebarea i se păru ciudată.

- Pur și simplu. Asta și limbile străine.

Ei bine, nu multe limbi, dar încerca să se perfecționeze.

- Cum de nu știi asta despre tine?

- Sunt multe lucruri pe care nu le știi despre mine, îi spuse ea.

Privirea lui alunecă în jos pe trupul ei, făcând-o să realizeze că era aproape dezbrăcată. El îi abătuse gândurile numai cu o privire.

Gabi închise ochii și încercă să-și țină mâinile în lateral și să nu-și acopere mijlocul gol.

- Cifrele mele nu se potrivesc și de aceea m-a respins Alliance?

- Alliance are multe niveluri care trebuie trecute. Toți au secrete financiare. Asta nu reprezintă singurul motiv.

- Este unul dintre ele. Tu crezi că balanța financiară nu este zero.

- Este departe de zero. Dar repet: A cui nu-i așa?

Hunter o privi.

- Și altele?

- Sunt multe întâlniri cu străini... bărbați cu un trecut îndoielnic.

El încuviință din cap, ca și cum cuvintele ei nu însemnau nimic.

- Apoi mai este și factorul nemernic.

El făcu o grimasă.

- Factorul nemernic?

- Arogant. Egoist. Nemernic... Cred că Meg te-ar clasifica drept un șmecher.

- Meg?

- Poate că nu trăiește în California, dar încă lucrează cu și pentru Alliance.

Hunter zâmbi, ca și cum ea tocmai îl complimentase.

- Sunt un șmecher arogant a cărui companie de miliarde de dolari are ramuri unde cifrele nu se potrivesc.

Când o spuse așa, păru banal.

- M-ai șantajat, îi reaminti ea.

El privi spre plaja goală. Își coborî vocea:

- Presupun că sunt lucruri din trecutul nostru pe care amândoi le regretăm.

Gabi nu știa cu siguranță ce să înțeleagă din asta.

- Totuși, iată-ne aici! Căsătoriți, amândoi nesiguri în privința celuilalt.

- Nu cred că mă vei omorî în somn, îi spuse el.

Ea rânji.

- Nu porți portocaliu... îți amintești? întrebă el, un zâmbet ironic jucându-i-se pe buze.

- Portocaliu este noul negru.

*

Gabi și Meg stăteau cu capetele alăturate și cu urechile ciulite spre zgomotul care se auzea din bucătărie.

- Nu este bine! Fă-o din nou!

- Nu sunt bucătar, doamnă Masini, spuse Hunter a nu știu câta oară în ultima jumătate de oră.

Când Gabi băgă capul pe teritoriul mamei ei, făina acoperea tot blatul și jumătate din podea. Era un semn că pastele erau în lucru. Sau cel puțin un amestec de făină și ouă. Nu exista nici o garanție că cineva va putea mânca în ritmul acesta.

- Sparge ușor oul!

Când mama lui Gabi pufni, Meg începu să chicotească.

- Mi-aș dori să am o cameră instalată acolo.

Meg își întinse gâtul încercând să vadă dezastrul dinăuntru.

- Încearcă din nou!

Meg împunse brațul lui Gabi.

- Cât timp ai de gând să lași să continue așa?

Gabi se așeză pe spate, cu picioarele unul peste altul.

- Nu mă grăbesc.

- Nu, nu, nu! Simona coborî vocea. Imaginează-ți că oul este o femeie fragilă, nu capacul unei sticle de bere.

Gabi și Meg își ținură respirația și așteptară...

- Mai bine! Acum, încă trei ouă...

Tăcere.

Oftat.

Tăcere.

- La naiba!

Răbdarea lui Hunter probabil ajunsese la capăt.

Gabi se ridică de pe canapea.

- Distrage-o pe mama!

- Îl vei salva? întrebă Meg.

- Eu l-am aruncat în apele tulburi ale bucătăriei mamei. Cred că și-a învățat lecția.

Amândouă intrară în bucătărie în același timp. Meg începu imediat să râdă.

Hunter stătea lângă chiuveră, cu mâinile murdare de ouă crude și făină.

Mama lui Gabi curăța un cocoloș de făină de pe blat.

Hunter îi aruncă o privire lui Gabi, ceea ce o făcu să se dea un pas în spate.

- Poate ar trebui...

- Să ajuți? completă mama ei. Soțul ăsta al tău este incapabil.

Meg se apropie de Hunter și-l băt看 pe braț empatic.

Apoi se mută lângă Simona și o dădu la o parte.

- Ce ziceți de o pauză?

Simona le privi pe ambele femei.

- Nu o face pentru el, Gabriella! Trebuie să învețe.

- Da, mama. De ce nu mergi să te odihnești?

Gabi împinse sticla de vin deschisă în direcția mamei ei înainte ca Meg să o scoată din bucătărie.

Gabi și Hunter rămaseră nemișcați până când auziră ușa din curtea exterioară deschizându-se și închizându-se.

Umerii lui Hunter căzură.

- Mama ta este o nazistă în bucătărie.

Îi făcea bine să râdă. Hunter nu era amuzat. Mi-ai întins o cursă.

Gabi ridică mâinile.

- Vinovată! Ai meritat-o pentru că te-ai prefăcut că știi să gătești clătite.

Găsi un șorț curat și îl legă de talie.

Hunter vru să-l scoată pe al lui, dar ea îl opri.

- Nu atât de repede, Wall Street. I-am spus mamei că te voi ajuta... nu că voi lucra în locul tău.

- Eu nu gătesc.

Ea se apropie și dădu drumul robinetului pentru a-și spăla mâinile.

- Nu te mai văicări!

Nu știa exact de unde căpătase atâta încredere... poate era făina care acoperea partea din față a șorțului lui Hunter și mare parte din cămașa lui. Poate pata de pe obraz, șuvița de păr care îi cădea în ochi... sau poate

simplul fapt de a-l vedea scos din elementul lui îi dădea putere.

El își dezlegă șortul.

Ea arată cu degetul în direcția lui.

- Pune-l la loc!

- O, Doamne... odrasla nazistei din bucătărie.

- O chem înapoi pe mama!

- Întinzi coarda, Gabi!

Ea ridică din umeri.

- Și ce vei face, vei divorța de mine?

El bombăni.

- Exact! În plus... Ea găsi un bol curat, gol. ... mama nu va renunța până nu vei învăța câțiva pași.

Ochii lui o urmăreau în timp ce ea completă muntele de făină și făcu un crater cu pumnul în centru pentru ouăle crude.

- Lasă-mă să ghicesc! Ea luă un ou cu mâna. Mama ți-a arătat așa.

Spărgând delicat, Gabi deschise cojile și lăsă oul să alunece în făină cu o mână, dintr-o mișcare lentă din încheietură.

Hunter oftă.

- Faci să pară ușor.

Ea zâmbi, apropiindu-se de el și oferindu-i un ou.

- Folosește ambele mâini și sparge-l în bol. Astfel nu vei distruge ceea ce ai început în cazul în care coaja decide să facă parte din cină.

El lovi marginea bolului prea tare, oul se împrăștie pe blat, iar coaja căzu în bol.

- Par un prost!

- Pari că te străduiești prea tare.

Ea scoase coaja din bol și luă un alt ou.

- Pune-ți mâinile peste ale mele.

Hunter se apropie, căldura trupului lui strecurându-se între ei. „Poate că nu este o idee bună.”

Căutând încrederea pe care o avusese cu o clipă în urmă, încercă să ignore umerii lați ai lui Hunter și parfumul lui condimentat. Când mâinile lui

le acoperiră pe ale ei, făcându-i-le imediat să pară mici, ea tremură.

„Sparge oul!”

– Încet și ușor! îi spuse ea.

Măinile lui abia le atingeau pe ale ei atunci când ea sparse coaja și o separă de conținut.

Hunter nu se mișcă atunci când ea vru să îndepărteze coaja și să arunce oul perfect în făină.

Încercând să ignore prezența lui tăcută și refuzând să-i privească chipul, îi dădu un ou. Apoi își așază mâinile peste ale lui.

Gabi nu era sigură dacă Hunter șovăia din cauza concentrării sau din alt motiv. Din această cauză se abținu să se uite direct la el.

– Încet, îl preveni când el ridică mâinile să spargă oul. Spărtura fu curată.

– Nu a fost greu, nu? întrebă ea, privindu-l în timp ce își îndepărtă mâinile.

Furia și frustrarea pe care le simțise cu câteva momente în urmă fură înlocuite de ceva mult mai periculos. Inima ei bătea tare în piept, amintindu-i de sentimente interzise. O dorință periculoasă.

Buzele lui pline se îndepărtară, atrăgându-i atenția.

Ea se trezi holbându-se. Liniștea din încăpere era o invitație deschisă pentru ceva mai mult decât gătitul. Nici unul dintre ei nu se mișcă înainte sau în spate. Poate că era chimia bucătăriei... sau o combinație de emoții, dar fără îndoială era o atracție reciprocă. O atracție nedorită și complet interzisă, dar dorința era acolo.

– Ce facem, Gabi?

Întrebarea lui Hunter fu puțin mai mult decât o șoaptă.

Ea tresări, îndepărtându-și ochii de buzele lui.

– Gătim.

Se îndepărtă de el, aproape lovind bolul cu ouă sparte.

Amestecară cu mâinile, transformând încet făina și ouăle în cocă. Aerul dintre ei era electrizant.

Hunter se juca cu bucata lui, cu ochii pe mâinile ei.
- Nu vom mânca niciodată dacă nu te poți concentra,
îi spuse ea.

Mâinile lui le opriră pe ale ei de a împinge podul
palmei în cocă.

- Cred că ar trebui să vorbim despre ceea ce se întâm-
plă aici.

Ea înghiți în sec.

- Gătim.

- Gabi, privește-mă!

Ea scutură din cap, ca o lașă. Dacă avea să observe
șuvița care îi cădea în ochi a doua oară, probabil că va
încerca să i-o dea la o parte.

- Gabriella!

Intonația delicată a vocii lui era precum ciocolata pe
limba ei.

Mâna lui lipicioasă îi ridică bărbia, obligând-o să-i
întâlnească privirea.

Se apropie, trupul lui mulându-se pe al ei, împin-
gând-o spre marginea blatului.

Ea nu mai putea respira.

Degetul lui mare îi mângâie buza inferioară.

- Este o idee proastă, bolborosi el, dând glas gându-
rilor ei.

Ea încuviință.

- O alegere foarte proastă.

Mâinile ei cuprinseră marginea blatului pentru a nu-l
atinge.

Hunter inspiră adânc.

- Miroși a flori.

- O să-mi schimb șamponul.

El începu să-și coboare capul, iar ea continuă să
vorbească.

- Ceva ca de mosc, pentru a nu mă observa.

- Nu cred că va funcționa.

Era suficient de aproape pentru ca ea să surprindă
mirosul de mentă din respirația lui.

- Nici măcar nu te plac.

Unul dintre picioarele ei se ridică și se frecă de al lui.

- Nu am încredere în tine.

Mâna lui coborî de pe buză pe gât.

- M-ai șantajat.

- M-ai păcălit să gătesc cu mama ta.

Ea zâmbi.

- Nu se compară.

În loc să-și lase buzele peste ale ei, devie spre gât și continuă să vorbească, respirația lui mângâindu-i pielea.

- Nu-ți cunoști mama?

- Tot nu...

Buzele lui îi găsiră gâtul.

Ea gemu și închise ochii. „Este o idee proastă delicioasă.”

Capul ei căzu pe spate, făcându-i loc să facă ce voia.

- Ia te uită!

Vocea lui Meg umplu bucătăria tăcută.

Gabi înlemni. Mâna lui Hunter incremeni pe gâtul ei.

- Mama ta este pe cale să se întoarcă. Cred că am făcut bine că am venit să vă avertizez.

Gabi simți că o arde gâtul.

- Nu este ceea ce pare, spuse ea.

Meg pur și simplu râse și ieși din încăpere.

capitolul 15

Mâncare bună și vin... foarte mult vin.

Ce naiba făcea? Ultimul lucru de care avea nevoie era să-și seducă soția. Oare uitase termenii contractului ei? Partea în care un copil conceput împreună l-ar costa jumătate din tot ceea ce muncise?

Gabi stătea în fața lui la cină, alegând mâncarea din farfurie. Mâncare pe care reușiseră să o facă împreună sub privirea atentă a nazistei bucătăriei.

Meg păstră pe chip un zâmbet cu subînțeles. Val părea ușor iritat de tensiunea din încăpere. Era încă amiază,

o oră ciudată pentru o masă mare, dar Hunter mănca. Mâncatul avea mai mult de-a face cu faptul că el gătise mâncarea și mai puțin cu faptul că îi era foame. Dacă i-ar fi spus cineva că va găti paste de la zero vreodată în viața lui, ar fi pariat o sumă cu șase zerouri că nu ar fi făcut-o.

Cine ar fi crezut?

Meg dădu farfuria deoparte.

- Nu este rău pentru prima încercare.

„Singura mea încercare.”

O singură privire spre soacra lui îl făcu să-și țină cuvintele pentru el.

- Nu cred că voi candida pentru postul de bucătar-șef curând, spuse el.

Primul zâmbet al lui Val apăru pe chipul lui.

- Bine. Doamna Masini se ridică de la masă. Am nevoie de un pui de somn.

Când se ridică, Hunter se apropie să o ajute. Mâna ei ridată și pătată o bătu ușor pe a lui.

- Vă mulțumesc că m-ați învățat ceva nou, îi spuse el. Dar hai să nu o repetăm prea curând!

Nu fu un zâmbet adevărat... mai degrabă un rânjet.

- Nu sunt o femeie tânără. Răbdarea mea ține numai la o lecție pe lună.

Bine că locuia la mare distanță.

- Gabriella, spuse doamna Masini. Condu-mă în camera mea.

Gabi se îndreptă spre mama ei și o luă de braț. Aruncă o privire timidă peste umăr înainte să plece.

Înainte să rămână sub lupa lui Meg și a lui Val, spuse:

- Mi-ar plăcea să dau câteva telefoane.

- Toate telefoanele de pe insulă sunt funcționale.

Hunter era sigur de asta... și că erau de asemenea urmărite.

- Am contactele în telefon.

Val se ridică și băgă mâna în sacou.

- Poți folosi biroul meu.

pășiră în căldura din Keys. Hunter îl urmă pe Val către o mașină de golf, singurul mijloc de transport de pe insulă.

- I-ai supraviețuit mamei. Trebuie să-ți acord puncte pentru asta, Blackwell. Nu credeam că vei reuși.

Ajunseră pe un drum cu două benzi către clădirea principală a insulei. Clădirea cu două etaje găzduia biroul lui Val și încăperi destinate pentru personalul care trebuia să doarmă pe insulă. Verandele lungi înconjurau clădirea cu geamuri masive care se deschideau către salonul de mese și bucătărie. Piscinile complexului și spa-ul se aflau la un gard viu distanță. La partea clădirii se aflau un club de noapte și diferite săli de reuniuni.

- Mama ta nu prea mi-a dat de ales.

Val încuviință.

- Are tacticile ei.

- Încăpățânată, cam ca sora ta.

Val se opri și se întoarse spre el.

- Moștenire de familie.

- Atunci avem asta în comun. Odată ce-mi pun ceva în minte, rar renunț până nu reușesc.

- Ca sora mea.

Observația lui Val nu putea fi mai aproape de adevăr.

- Relația mea cu Gabi nu mai este aceeași.

Un spasm apărură în ochiul lui Val.

- Ultimul bărbat căruia i-am permis să îmi curteze sora aproape a omorât-o. Va trebui să-mi ierți nevoia de a o proteja.

Să o omoare? Stai...

- Picano?

- Un tip în care am avut încredere. Un tip în care toți am avut încredere.

- Chiar și mama ta?

Val privi într-o parte.

- Mama nu l-a plăcut niciodată. Val bolborosi ceva în italiană. Nu cred că te place nici pe tine.

Hunter nu era atât de sigur. O observase pe Simona aproape zâmbind de cel puțin două ori când îi distrusesese bucătăria.

- Picano a gătit vreodată cu mama ta?

- Dumnezeu, nu! Ea nu și-ar fi bătut capul.

Interesant... cu el însă a făcut-o.

Hunter vru să iasă din mașina de golf. Val îl opri.

- Ți-a spus Gabriella despre Picano?

Toate răspunsurile păreau a fi doar la o întrebare distanță. Atunci de ce ezita?

- Nu tot.

Val deschise gura, dar Hunter îl întrerupse:

- Îmi va spune când va fi pregătită. Pentru prima dată după mult timp, voi aștepta ca ea să-mi mărturisească adevărul.

Val îl privi în tăcere.

- Mă surprinzi, Blackwell.

Hunter ieși din mașină.

- Probabil nu va dura. Se gândi la întrebarea pe care i-o adresase Blake și decise că putea pune o întrebare fără să afle prea mult despre trecutul lui Gabi. Cine l-a împușcat?

Val ezită.

- Nu contează. Dacă fusese Gabi? Nu ar fi trebuit să întrebe. Voi aștepta ca Gabi să-mi spună.

- Nu cred că Gabi știe. Nu a fost acolo când s-a întâmplat.

Acum era confuz. Crezuse...

- Eu însă am fost.

- Tu l-ai împușcat?

Val clătină din cap.

- Doar dacă aș fi avut un pistol în mână. Nu... nu am avut plăcerea. Între Garda de Coastă, Neil, Rick și soția mea, nu prea mi-a mai rămas nimic de omorât.

Meg... Soția blondă, sarcastică a lui Val?

- Văd că ai mai multe întrebări decât răspunsuri.

Avea.

- Am mai spus-o, dar o voi repeta. Nu o voi răni, Valentino. Ai cuvântul meu.

Val își băgă mâinile în buzunare, spasmul de la ochi dispărând.

- Voi avea grijă de asta, spuse el.

Hunter încuviință și îl urmă pe Val în biroul lui.

Când rămase singur, își verifică mesajele. Primul era de la Tiffany. Bolborosea ceva despre faptul că o plăcea pe soția lui și se întreba dacă luni va mai avea încă un loc de muncă. Hunter nu-și amintea o altă ocazie în care o secretară să fi băut atât de mult la o petrecere și să își păstreze slujba. Tiffany însă era ceva rar. Al doilea mesaj era de la Andrew.

- Ai primit un mesaj... unul pe care îl așteptai.

La naiba! Nu era de bine!

Al treilea mesaj era de la Remington. În timp ce individul hoinărea prin Columbia și Italia, Hunter își sprijinea capul în mâini. Trebuia să-și abată detectivul particular de la a afla lucruri personale despre Gabi și să se concentreze mai mult asupra conturilor ei din străinătate. Încrederea pe care o construisese în ochii soției lui provizorii putea fi distrusă de un singur apel dacă ea ar fi știut că el plătise pe cineva pentru a afla despre trecutul ei. Dintr-un motiv ciudat, își dorea încrederea ei.

Voia să aibă încredere în ea.

Îl sună mai întâi pe Remington și îl întâmpină căsuța vocală. Cu prudență, ieși pe veranda lui Val și privi în jos. Odată ce Hunter se asigură că era singur, trimise un mesaj scurt.

- Sunt Blackwell. Vreau să renunți la ceea ce faci. Vreau să afli cu cine a avut de-a face Picano în Columbia. Cineva a accesat acele conturi și trebuie să știu cine a fost. La fel și în Italia. Dacă vei da de numele Gabriellei în altă parte, contactează-mă imediat!

Trimise un mesaj lui Tiffany, spunându-i că se va întâlni cu ea luni.

Andrew răspunse imediat.

- Cum este în Florida? întrebă Andrew.

- Cald, umed... frumos. Spune-mi!

Andrew oftă.

Hunter știi, înainte ca Andrew să deschidă gura pentru a confirma, ceea ce avea să spună.

- Testul de paternitate a ieșit pozitiv.

- Oh, Luuucy... trebuie să-mi dai niște explicații.

Vocea melodioasă a lui Meg o chemă afară pe Gabi odată ce mama ei încheie interogatoriul.

Nu exista cale de a evita conversația, deși Gabi trebuia să încerce.

- Putem ignora ce ai văzut?

Meg clătină din cap.

- La naiba cu „nu“! Vreau detalii, domniță... multe detalii.

Gabi aruncă o privire spre scări și se îndreaptă către exterior.

- Ce zici de o plimbare?

- Bună idee! Mama ta încearcă să mă îngrășe. Paste după-amiază? Cine face asta?

- Suntem italieni, noi o facem.

Se îndreptară spre țarm și amândouă își lăsară încălțările aproape de intrarea în vila privată a lui Meg și a lui Val.

- Credeam că este un mariaj de fațadă, începu Meg.

- Este. Nici măcar nu-l plac.

Meg ridică din sprâncene.

- Ei bine, în cea mai mare parte a timpului.

- Trupul lui era lipit de al tău și nu părea ca și cum îl împingeai înapoi.

- Este un bărbat foarte atrăgător, se apără Gabi.

- Aha!

Se gândi la respirația lui pe gâtul ei și oftă.

- Extrem de atrăgător.

- Există o mulțime de bărbați atrăgători, Gabi. De ce Hunter?

Gabi își prinse părul la spate pentru a împiedica vântul să-i arunce peste față.

- Este convenabil.

Meg răsă.

- La fel și șoferul de taxi. Nici măcar nu ai tresărit la bărbații care s-au apropiat de tine de la...

Fu drăguț din partea lui Meg să-i evite numele.

- De la Alonzo.

- Mda.

Merseră în tăcere o vreme.

- Pot să te întreb ceva? întrebă Meg. Despre Alonzo?

El era bărbatul *despre care nu trebuia să se vorbească niciodată...* sau fusese de la moartea lui. Auzindu-i numele atât de des în ultima lună avusese efectul invers pe care îl avusese în primele zile. Realiză că era mai ușor acum, că Hunter era acolo pentru a o enerva și a o distrage.

- Presupun.

- Dacă nu vrei să răspunzi, voi înțelege.

- Nu mă va distruge o întrebare, spuse Gabi.

- Cum se petreceau lucrurile... știi tu, sexual... între voi doi?

Trecuse mult timp de când se gândise la intimitate. Chiar și cu Hunter care îi reactivase hormonii, nu se gândise nici măcar o dată la timpul petrecut în pat cu Alonzo.

- Ei bine... înainte. Dădu din cap.

Meg îi atinse brațul în timp ce se plimbau pe plaja pustie.

- Era satisfăcător.

- Satisfăcător?

Îi era greu să se gândească la timpul petrecut împreună altfel decât ca la o minciună.

Își spusese că viața lor sexuală încetase din cauza înșelătoriei lui.

- Satisfăcător ca o friptură sau ca un sendviș bologna care să-ți umple stomacul?

Gabi privi către ocean, încercând să-și amintească.

- Trebuie să recunosc că mereu mi-a fost puțin foame... după.

Meg o luă pe Gabi de braț.

- Nu este bine.

- Știu... văd asta acum.

Evitară apa care lovea malul.

- Dar cu Hunter?

- O, nu am făcut-o. Adică... ceea ce ai văzut în bucătărie... nu am făcut-o.

Cum era posibil ca, femeie matură fiind, să-i fie atât de greu să vorbească despre sex?

- Ceea ce am văzut în bucătărie părea destul de senzual.

Gabi simți cum i se înroșesc obrazii.

- A fost, răspunse ea dintr-o suflare.

Meg râse.

- Nu vreau să compar, dar nemernicul ăla te-a făcut vreodată să te simți cum te-a făcut Hunter astăzi?

Răspunsul ei fu scurt.

- Nu. Absolut nimic asemănător.

- Hmm...

- Nu se poate întâmpla, dădu Gabi glas precauției care îi răsărise în minte de când plecase de lângă Hunter.

- De ce nu? Este evident că te place. Ești prinsă în căsnicia asta un an și jumătate. Un sex senzual, fără implicații, este mai bun decât așa-zisul sex cu implicații, dar eșuat.

- Nu ar trebui să existe sex de nici un fel. Nu sunt genul de femeie care să facă sex fără implicații.

- Ai încercat vreodată? Se pare că Val te-a protejat în mare parte din viață.

- Adevărat, spuse Gabi. Dar am avut mai multe ocazii decât știe Val. Pur și simplu, nu le-am acceptat.

Meg își strânse buzele, cu o expresie amuzată.

- Și cu ce te-a ajutat?

- Ce sugerezi, Margaret... să mă culc cu soțul meu pentru a-mi potoli pofta?

Meg ridică din umeri, încuviințând.

- Ai spus că era atrăgător. Sunt convinsă că îi funcționează toate părțile.

Gabi o împinse în glumă, făcând-o pe Meg să danseze pe marginea apei.

- Nu pot avea încredere în el.

Zâmbetul lui Meg dispăru.

- Crezi că te va răni?

- Nu. Nu fizic. Nu-l cred în stare.

- Atunci emoțional?

Gabi nu putea să-și explice gândurile.

- Cum poate cineva să facă sex cu cineva pe care nu-l place?

- Bărbații o fac tot timpul.

- Nu am instalația bărbaților.

Fu rândul lui Meg să o împingă.

- Știi ce vreau să spun. Ascultă, nu îți sugerez să-ți ignori mintea. Dar nu te teme să urmărești o distracție a naibii de fierbinte. Știi că nu-ți spune că ține la tine pentru a te băga în pat. Sunteți deja căsătoriți. Există un termen-limită al relației care ți-ar putea da exact ceea ce ai nevoie pentru a-ți descoperi sexualitatea. Nu pare că Alonzo te-a ajutat în privința asta.

- Și aveam încredere în el, spuse ea.

- Dacă te ajută în vreun fel... îmi place Hunter. Da, pare dur, și nu aș fi zis că este un client al Alliance, dar ne suportă pe toți destul de bine. Și având în vedere averea, nu cred că ar fi trebuit să se prefacă dacă nu ar fi vrut cu adevărat.

- A pregătit cina.

Meg o luă din nou de braț pe Gabi în timp ce se întorceau spre vilă.

- Nu cred că îmi voi scoate din cap vreodată imaginea lui acoperit tot de făină, spuse Gabi.

- Nu făina te face să te înroșești. A fost încercarea lui de a se mula pe tine cea care te-a înfierbântat.

capitolul 16

Remington sperase că pistele din Columbia vor duce undeva repede. Din păcate, nu o făcuseră. Se afla a treia zi în jungla urbană fierbinte și umedă, sprijinindu-se de zidul gata să se prăbușească al unei clădiri care era, chipurile, o bancă. Nu era banca unde fusese deschis contul lui Picano, dar înăuntru se afla un casier cam dubios a cărui limbă se dezlega la fiecare bancnotă de 50 de dolari pe care o scotea Remington. Îi era de ajutor să aibă la dispoziție portofelul fără fund al lui Blackwell.

Juan ieși din clădirea prăpădită și aruncă o privire străzii aglomerate. Înainte ca ochii lui să dea de Remington, îl abordă un alt bărbat slab și sperios. Remington suflă fumul de țigară în sus și ridică ziarul în mâini pentru a observa scena. Juan spusese că avea un prieten la sucursala lui Picano care voia să-i întâlnească. Remington avea câteva bancnote de 100 de dolari la el și alte câteva în camera de hotel, ascunse în spatele toaletei. Cum nu prea se făcea curățenie, nu aveau să fie descoperite acolo decât în mileniul următor.

Cei doi bărbați își dădură mâna și se angajară în ceea ce părea o conversație amiabilă. În câteva minute, Juan aruncă din nou o privire spre stradă. Răspunsul legat de cine se putea afla în spatele activității asupra contului lui Picano era la numai câteva întrebări distanță. În Columbia însă era aproape imposibil să îți dai seama în cine să ai încredere.

Remington nu avea încredere în nimeni.

Băgă ziarul sub braț, aruncă mukul de țigară pe jos și o porni în trafic, pe jos, alături de câțiva câini care hoinăreau pe stradă. Un copil, care nu avea mai mult de trei ani, se prinse de piciorul lui, cu degetele lui mici, murdare, întinse după ceva care Remington i-ar fi putut oferi. El trecu pe lângă copil fără să-i arunce măcar vreo privire. Dacă i-ar fi dat 25 de cenți, copilul s-ar

fi multiplicat ca un afurisit de gremlin în apă. Nu era în planul lui Remington să atragă atenția.

- Aici erai, spuse Juan zâmbind. *Señor* Remington... prietenul meu, Raul, cel despre care ți-am vorbit.

Remington ridică bărbia, întinzându-i mâna.

- Vorbești engleză?

Raul îi întinse o mână transpirată, încuviințând de parcă trupul lui uscățiv fusese posedat de o marionetă.

- Este o limbă internațională, nu?

Remington își trase mâna cât mai repede. După cum se tot balansa Raul pe picioare, fie era pe cale să facă un atac de cord din cauza fricii, fie avea nevoie de o doză de drog.

- Bancherii columbieni trebuie să vorbească engleză. Juan își împunse prietenul. Nu e așa, *amigo*?

- Si, si!

Remington arată spre o terasă din capătul străzii. Deja verificase zona și știa deja două căi de scăpare dacă trebuia să părăsească în grabă compania noilor lui prieteni.

Cei trei pășiră în umbra curții. Remington se așează pe un scaun cu spatele la perete, cu o ieșire în dreapta sa și prietenii lui în stânga. O chelneriță veni la ei în secunda în care se așezară. Nevrând să riște nimic, el comandă o sticlă cu bere și așteptă ca toți trei să rămână singuri.

Raul își trecu o mână pe sub nas înainte să vorbească.

- Juan mi-a spus că ești în căutarea cuiva.

- Ar putea fi unul sau mai mulți. Tu să-mi spui.

Juan își împreună degetele. Raul supraveghea constant restaurantul.

- Cine vrea să știe?

- Poate că eu.

Raul privi în față, clipind des.

- Informația nu este gratuită, *señor*.

Chelnerița se întoarce cu trei beri și dispăru.

- Ai informații pentru mine?

Raul își frecă din nou buza de sus. Da, individul consuma cele mai bune droguri din Columbia... sau poate cele mai ieftine. Era greu să spună privind de afară.

- Dacă ai bani... am informații.

Remington scoase două bancnote de 50 de dolari din buzunar, asigurându-se că individul văzuse sutele împăturite în spatele lor.

- Am nevoie de un nume.

- Dacă îți spun că Picano este cel care folosește contul?

Remington ridică mâna, îndepărtând banii.

- Nu mă lua de prost, Raul. Picano este mort.

Raul se foi în scaun.

- Dar doamna Picano?

Remington se ridică. Individul voia să facă bani ușor. Nu știa nimic.

Juan se ridică, alături de Raul.

- Stai, stai... pot să...

- Poți să dispari din fața mea. Nu mă încurc cu oameni care-mi pierd vremea, fraiere.

- Dar...

Remington îl împinse pe celălalt individ din calea lui și lăsă cei doi bancheri în urmă.

Înapoi de unde a plecat. Își făcu loc printre copiii care îl înconjură, lovindu-se de el cu mâinile ridicate. Își băgă mâna în buzunar, scoase mărunțișul și îl aruncă la un metru distanță. Ca un cârd de păsări la firimituri, copiii se repeziră să adune cât puteau de mult, în timp ce el traversă strada și dispăru.

Urcă treptele murdare ale hotelului și intră în camera lui. Băgă totul în sacul de marinar și recuperă banii din spatele toaletei. Își verifică buzunarul din dreapta de la spate, căutându-și telefonul.

Înlemni, verifică apoi buzunarul din stânga... buzunarele din față.

- Nemernicul!

*

Hunter nu știa cine pe cine evita. Atât el, cât și Gabi profitară de ocazia de a petrece timp la club în loc să se retragă în vila lor privată.

Nu avea încredere în sine.

Chiar și cu mintea zburând în multe locuri, de fapt singurul loc în care își dorea să se afle era cufundat în soția lui.

Un lucru periculos.

Pentru amândoi.

De partea cealaltă a încăperii, Gabi dansa cu fratele ei. Amândoi râdeau și zâmbeau... țineau evident unul la celălalt. Hunter nu-l putea învinui pe fratele ei că era atât de afurisit. Dacă ar fi avut o soră mai tânără care să accepte un mariaj provizoriu, nu credea că ar fi stat cu mâinile în sân.

Meg veni lângă el.

- Nu pari genul timid, îi spuse ea.

El își luă privirea de la Gabi.

- Privesc numai.

- Arată bine împreună.

Hunter încuviință.

- Nu am mai văzut-o pe Gabi dansând dinainte de moartea lui Alonzo. Chiar și la nunta noastră, a făcut-o de complezență, dar nu s-a simțit bine.

Nu se putu abține să nu se întrebe de ce era Meg atât de deschisă.

- Niciodată nu l-am plăcut pe individ.

- Și de ce îmi spui mie asta?

Ea sorbi din băutură.

- Nu sunt sigură.

El își trecu degetele peste condensul ce apăruse pe paharul său.

- Lasă-mă să ghicesc, următoarele tale cuvinte sunt un avertisment că, dacă o voi răni, voi avea de-a face cu tine.

Meg ridică din sprâncene.

- M-am gândit la asta. Dar nu. N-aș avea nici o șansă.

- Prea mulți oameni stau la coadă în fața ta.

- Exact.

Își priviră amândoi partenerii pe ringul de dans un minut înainte ca el să întindă mâna, cu palma în sus.

- Dansezi?

Femeilor le plăcea să danseze. Era ceva ce Hunter afla-se despre ele de timpuriu. Muzica era destul de ritmată pentru a-i angaja în câteva piruete și suficientă mișcare pentru a evita prea mult contact fizic. Și totuși, simți că Val era cu ochii pe el, în timp ce o conducea pe Meg la câteva mișcări de dans.

Când muzica se schimbă, de data aceasta devenind mai lentă, Val îl bătu pe umăr și schimbă partenerul.

Parfumul tropical al părului lui Gabi îl lovi de la început.

Când mâna ei o cuprinse pe a lui, cealaltă așezându-i-se pe umăr, el avu nevoie de întreaga stăpânire de sine pentru a evita să-și lipească trupul de al ei.

După câțiva pași nesiguri, ea se apropie.

- Ești un dansator bun, îi spuse.

El conducea elegant.

- În facultate am ieșit cu o tânără care studia Teatrul. A trebuit să învăț, altfel aș fi rămas în urmă.

Gabi zâmbi.

- Și cât timp te-ai întâlnit cu domnișoara actriță?

- Două luni.

Ea își puse mâna pe spatele lui. Senzația degetelor ei mișcându-se pe umărul lui îl distrase suficient pentru a rata un pas, dar își reveni repede.

- Două luni sunt departe de o relație... mai degrabă un flirt.

- S-a întâmplat în facultate.

- Dar ai păstrat genul acesta de relații în cea mai mare parte din viața ta.

El privi în jos, mijind ochii.

- Așa a rezultat din investigația ta?

- După ce am ajuns la treizeci, am încetat să mai caut nume.

- Treizeci? Tabloidele exagerează adevărul.

- Deci nu au fost treizeci?

Nu numărase niciodată. Și chiar și el știa că să numeri relațiile în timp ce dansezi cu o altă femeie - soția lui - nu era inteligent.

- Nici pe departe treizeci.

Ea râse.

- Îmi voi scoate notițele și putem compara.

El o distrase cu câteva piruete rapide, îndepărtând-o și readucând-o în brațele lui. Fred Astaire l-ar fi aplaudat.

Oamenii din jurul lor le făcură puțin mai mult loc. El privi spre Val și Meg.

- Ei bine, este oficial. Toți cei din familia ta m-au amenințat că-mi vor veni de hac dacă te voi răni.

Gabi inspiră adânc înainte să-și sprijine fruntea de pieptul lui.

- Ar trebui să-mi cer scuze.

- Nu știu cât ești de puternică.

- Nu sunt atât de puternică.

Vocea ei era joasă, aproape imposibil de auzit din cauza muzicii.

După aceea, el o ținu mai strâns.

Cântecul se încheie, urmă o melodie ritmată și Hunter o scoase de pe ringul de dans. La un moment dat, realizează că nu-i dăduse drumul la mână. Dumnezeuule, când fusese ultima oară când ținuse o femeie de mână?

Meg le întrerupse tăcerea.

- Ne retragem, le spuse ea.

Gabi dădu drumul mâinii lui Hunter și își îmbrățișă cumnata.

- Nu-mi vine să cred că plecați mâine. Nu am avut suficient timp.

- Sunt la un zbor distanță, îi reaminti Gabi.

- Mda. Anunță-mă după ce semnați contractul. Te voi ajuta să cumperi mobila.

Val râse.

- Sper că portofelul este la fel de adânc precum susții, Hunter.

„Este parte din înțelegere“, vru el să spună, dar nu o făcu.

- Cred că este.

Gabi sărută ambii obraji ai fratelui ei și-i văzu pe Val și pe Meg ieșind din club.

Rămânând acum singuri, Hunter simți cum i se accelerează pulsul. Emoții? Serios? De când?

- Vrei să plecăm? Mai bem ceva?

Gabi privi spre bar și strâmbă din nas.

- Este târziu.

El îi oferi brațul, iar ea îl acceptă.

Miresmele insulei și mirosul oceanului se amestecau cu aerul cald al nopții.

Muzica se auzi din club până când trecură de clădirea principală, ajungând pe aleea care ducea către vila lor.

- Fratele tău a construit ceva foarte special aici, spuse el.

Ea oftă.

- După moartea tatălui nostru, și-a propus să aibă grijă de noi. Nici nu se punea problema ca afacerea cu complexul să eșueze.

Hunter înțelegea asta... imboldul, hotărârea de a merge mai departe, de a trece de următorul hop.

- Oare s-a gândit vreodată să se extindă... în alte locații?

Mâna ei se slăbi la brațul lui în timp ce mergeau.

- La un moment dat a vorbit despre asta. Apoi...

Cuvintele ei rămaseră în suspensie. Un semn în general că era ceva legat de Alonzo.

Veranda exterioară a vilei lor private dădea spre ocean. Luna nu era plină, dar cerul era senin, lăsând reflexia să danseze pe apă ca niște diamante strălucitoare, frumos fațetate. În loc să intre, Hunter trase șezlongul și o îndemnă să se așeze. Oricât de mult își dorea să o ducă înăuntru și să reia de unde rămăseseră în ziua respectivă

când stătuseră în bucătărie, știa că ar fi fost o greșeală colosală să acționeze astfel.

Cu picioarele întinse înainte, el își dădu jos pantofii și se lăsă pe spate odată ce realizează că Gabi făcuse la fel.

Putea observa cum mintea ei zbura... amintiri cu Alonzo? Oare își făcea griji pentru ceea ce se întâmplase între ei? La naiba, nu avea nici o idee ce se întâmpla înăuntrul lui. În ciuda planului, nu se așteptase să dea doi bani pe persoana ei. Și totuși, aproape la fel ca toți cei din jurul ei, Gabi cerea atenție și protecție. O făcea natural... nu intenționat.

- Te încordezi când te gândești la el, îi spuse.

O auzi inspirând adânc.

- Ceva mai devreme astăzi, eu și fratele tău am purtat o discuție.

- O, nu!

- Nu, spuse el repede. În ciuda dorinței arzătoare de a ști, nu i-am cerut fratelui tău să-mi spună mai multe.

Remarcă imediat că ea râsuflă ușurată.

- Am să-ți mărturisesc ceva, continuă el.

- Oare vreau să aflu?

- Probabil nu. Dar după cum văd eu lucrurile... suntem împreună în asta pentru o vreme. La bine și la greu, cum se spune... mă gândesc numai să evit pe cât posibil terenul minat.

Unele secrete nu era dispus să le dezvăluie, dar altele...

- Ei bine, nu te opri acum. Nu poate fi numită confesiune dacă nu s-a recunoscut crima.

Hunter privi valurile domoale ale oceanului.

- Am angajat un detectiv particular pentru a afla totul despre tine.

Ea încremeni.

- Speram că nu vei da curs amenințării.

- Sunt un om al faptelor, nu al vorbelor.

- Deci deja îmi cunoști secretele.

Vocea ei era sugrumată. El clătină din cap.

- Nu. Nu lucrurile personale. Detectivul particular s-a ocupat de aspectele personale până în acest weekend.

Până în acea după-amiază... dar Hunter nu credea că mărturisirea lui avea nevoie de acel detaliu minor.

- La ce lucrează acum?

Restul confesiunii nu era o recunoaștere a vreunei vini, și cuvintele curseră.

- Am promis că voi avea grijă să-ți separ numele de al lui Picano... din conturile bancare. Încearcă să afle cine se află în spatele conturilor din străinătate.

Când cuvintele lui fură întâmpinate de tăcere, el îndrăzni să arunce o privire și o găsi pe Gabi privindu-l fix. Ochii ei se mai îmblânziră, zâmbetul ei fiind relaxat și primitor.

Sincer.

Gabi deschise buzele să rostească ceva, apoi le închise.

- Ce?

Ea ezită.

- De ce? De ce i-ai cerut detectivului să nu mai caute informația pe care o dorești?

Răspunsul fu cuprins de un singur cuvânt. Încredere. Voia ca ea să aibă încredere în el. Dar să-i mărturisească asta acum... la începutul contractului lor i-ar fi dat ei prea multă putere. Dacă ea ar fi știut că el îi voia încrederea, s-ar fi putut retrage și cu ce s-ar mai fi ales el? Nu... oricât de mult voia să-i spună, nu rosti acel cuvânt.

- Îmi vei spune tu când vei fi pregătită.

El îi auzi picioarele mișcându-se pe șezlong.

- Ești imposibil de citit... știi asta?

Hunter simți cum zâmbește.

- Încerc.

- Vezi... eu nu cred asta. Cred că este natural. Ca un dar de la Dumnezeu.

- Sunt ca toți ceilalți... doar că puțin mai motivat să obțin ceea ce vreau.

- Chiar dacă trebuie să șantajezi pentru a obține asta.

Hunter tresări.

- Sună atât de urât atunci când o spui astfel.

Gabi râse.

- Este urât.

El ridică din umeri. Nu ar fi schimbat asta și... luând în considerare ultima săptămână, nu credea că făcuse ceva greșit.

Conversația lânzezi până când el crezu că poate epuizaseră toate cuvintele pentru acea seară.

- A fost un manipulator nenorocit.

Hunter exersă arta fină a tăcerii.

Și porțile se deschiseră.

- Întâlnirea noastră întâmplătoare, despre care am aflat mai târziu că nu a fost întâmplătoare, s-a petrecut pe continent. La o strângere de fonduri la care am participat și eu cu fratele meu. Era atât de atent, iar Val l-a plăcut. Și eu l-am plăcut.

Hunter auzi durerea din vocea ei.

- Eram protejată... așa cum a subliniat Meg... locuind pe insulă. Nu că mi-ar fi păsat. Dar când Alonzo a aterizat în viața mea, am fost mai mult decât dispusă să explorez și alte teritorii.

Hunter știa că povestea se sfârșise urât și căută cuvinte pentru a o încuraja să vorbească.

- Și așa ai făcut.

- Am făcut-o. El venea pe insulă și-i aducea cadou fratelui meu lăzi cu vin de calitate. Val nu avea nevoie de vin, dar oaspeții păreau să se bucure de el.

Piese de la puzzle-ul din mintea lui începeau să se așeze.

- Se presupunea că pregătea deja viitoarea noastră casă pe podgoriile de pe coasta Californiei. Pământul lui din Italia era deja prosper... sau cel puțin așa am crezut. Prin urmare, atunci când a sugerat să ne începem viața împreună în State, m-am bucurat nespus. Aș fi stat în Italia, dar gândul de a fi atât de departe de familia mea nu îmi plăcea.

- Lasă-mă să ghicesc, Alonzo mizase pe asta.

Acum o privea... jocul emoțiilor de pe chipul ei... pierderea vocii atunci când vorbea despre sine.

- Am fost o țintă atât de ușoară! Totul a fost descoperit atunci când Margaret și Michael au ajuns pe insulă. Era un nume pe care Hunter încă nu-l auzise.

- Michael?

- Michael Wolfe... starul de cinema.

Pentru prima dată de la începerea conversației, Hunter rămase uluit.

- Ce au Meg și Michael Wolfe în comun?

- Meg este cea mai bună prietenă a lui Judy. Michael este fratele lui Judy.

Încercă să înțeleagă și se concentrează asupra numelor, sperând să poată face legăturile mai târziu.

- Așa că Michael și Meg au fost aici în vacanță, iar Meg s-a lipit de fratele tău?

Gabi zâmbea acum... ceva din tensiunea ei anterioară îi părăsi trupul.

- Meg era aici pentru a verifica intimitatea insulei pentru clienții Alliance.

- Oh... am înțeles. Avea sens. Deci Meg și Michael au ajuns pe insulă... apoi ce s-a întâmplat?

- Michael este expert în vinuri.

- Deci a auzit despre vinurile lui Picano?

- Nu. Din contră. Și când Alonzo și-a dat seama că Michael era gata să descopere eticheta lui falsă, Alonzo le-a făcut șederea aici foarte dificilă, spuse Gabi.

- Etichetă falsă? Hunter era pierdut.

- Alonzo deținea pământ în Italia și cultiva struguri, dar nu făcea vin. Se folosea de așa-zisul său statut de viticultor pentru a face trafic cu droguri.

- Oh... El o urmărea cu o oarecare ușurare. Făcea trafic de droguri odată cu vinul pe care-l aducea pe insulă.

Gabi rămase tăcută câteva momente.

- Aș fi putut distruge tot ce a construit fratele meu din cauza înșelăciunii logodnicului meu.

- Mă îndoiesc că știai ceva despre droguri.

- Tot era vina mea.

Dorința de a o lua în brațe era imensă.

Ea se ghemui în timp ce vorbea, fără să-i dea de înțeles că avea nevoie să fie consolată.

- Ce s-a întâmplat apoi?

Încă nu ajunseseră la lucrurile personale... partea care o distrusese pe femeia din fața lui.

Gabi își cuprinse genunchii îndoiți și își fixă privirea asupra oceanului.

- În timp ce Meg și Michael îl însoțeau pe Val în Italia, în căutarea adevărului, eu eram oarbă. M-a dus într-o scurtă vacanță în weekend... o vacanță pe coastă pe iahtul lui. Ea tremura, iar pielea îi pălise. Înghiți în sec și continuă: Am crescut pe apele astea... ei bine, poate nu am crescut la propriu, dar cu siguranță nu am avut niciodată rău de mare.

Hunter se trezi strângând brațul scaunului.

- Din minutul în care am pășit pe iaht, nu m-am simțit bine. Am mâncat, am băut... Râsul ei nervos îl îngheță. Am dormit. M-am trezit, am luat o aspirină...

Râse din nou, iar Hunter scrâșni din dinți.

- Mi-a spus că era pentru durerea de cap. Ochii ei priveau cu asprime spre apă. Totul era încetșat.

Hunter stătea pe marginea șezlongului, genunchii atingând scaunul ei. Voia să o atingă, dar nu o făcu. Aștepta să-i spună partea cea mai rea. Știa că povestea avea să se agraveze.

- În dimineața în care ne-am căsătorit, am fost lucidă. Ei bine... amețită, dar nu pot să spun că nu știam ce fac. Privi în direcția lui o clipă, apoi în altă parte. Ar fi fost mai ușor dacă aș fi știut că a falsificat certificatul de căsătorie. Își sprijini capul pe genunchi. „Hai să ne căsătorim“, a spus el. „Astăzi... acum...“ Vorbea despre povești de dragoste. Am spus da. Ea oftă. Am spus da.

Hunter rosti primele cuvinte:

- L-ai iubit.

Ea clătină din cap.

- Credeam că îl iubeam.

Valurile se sparseră de țărm de câteva ori...

- De acolo îmi amintesc frânturi. O masă... cabina. Greața. Credeam că îmi e rău. După aceea, doctorii mi-au spus că mi-a pus droguri în vin... în apă... o doză triplă.

Hunter nu-și putu controla mâna care îi găsi glezna. Îl reconfortă faptul că ea nu se retrase.

- Îmi pare rău.

Ea dădu din cap, o lacrimă prelingându-i-se pe obraz.

- Nu s-a rezumat la pastile.

Nările lui Hunter se umflară, iar pielea îi îngheță.

- Alonzo trafica heroină. Mi-l amintesc pe căpitanul lui care mi-a injectat ceva.

La dracu'! Hunter trebui să-și forțeze mâna de pe glezna ei să se relaxeze sau risca să-i frângă oasele delicate.

Ea privi cerul plin de stele.

- M-au găsit plutind singură; într-o bărcuță, în mijlocul oceanului. Nu-mi amintesc cum am ajuns acolo sau cât timp am plutit pe mare. Îmi amintesc un elicopter, apoi nimic până când m-am trezit la Terapie intensivă în Miami. Am aflat ce mi-a făcut și de ce... Auzise că fratele meu și Meg erau pe urmele lui, așa că le-a forțat mâna... folosindu-mă pe mine...

- Doamne! Nu este de mirare că toți cei pe care îi întâlnești și care o cunoșteau pe Gabi îl amenințaseră cu moartea dacă avea să-i facă rău. La naiba, nu ar fi îndrăznit după ce auzise acea poveste.

Își scoase haina și riscă. Se așeză lângă Gabi și puse haina peste amândoi. Nevoia de a-i spune totul, fiecare motiv pentru care avusese nevoie de ea ca soție, îi stătea pe buze.

Însă nu putea. Riscul ca ea să plece fără ca el să o poată opri era prea mare.

- Bine că este mort, spuse el mult mai târziu.

Ea se ghemui la pieptul lui și în cele din urmă își recăpătă respirația calmă.

- Oh?

- Mda... nici mie nu-mi stă bine în portocaliu.

capitolul 17

Zburau undeva la 8 000-9 000 km înălțime. Cartea deschisă din poala lui Gabi stătea necitită. Ea și Hunter adormiseră sub cerul liber. Mai târziu, el o luase în brațe și o dusesse în camera ei. Ușa care le unea dormitoarele rămăsese deschisă, oferindu-i spațiu, dar fără să o țină la distanță. Fusesse probabil unul dintre cele mai drăguțe lucruri pe care le făcuse cineva pentru ea.

Ceea ce o surprinsese și mai mult era lipsa viselor... a amintirilor. De fiecare dată când vorbea despre trecutul ei tragic, visele o cotopeau multe nopți după.

În schimb, îl visa pe Hunter plin de făină.

Respirația lui Hunter pe gâtul ei.

Hunter pe ringul de dans.

El părăsise vila înainte ca ea să se trezească și să facă duș înainte de călătoria lor spre casă. Menținuse conversația lor politicoasă, ba chiar distantă. Căldura creată în bucătăria mamei ei era o amintire îndepărtată.

Ea nu ar fi trebuit să fie surprinsă. Imaginea ei cu un ac în braț îi repugna și ei.

Gabi renunță la manualul de exersare a limbii și se ridică.

- Vă pot aduce ceva, doamnă Blackwell?

Însoțitoarea de zbor apăru dintr-o nișă de după colț, zâmbitoare.

- Mă descurc, mulțumesc.

Dispăru iar, lăsând-o pe Gabi să se servească singură. Nu îi era foame, dar avea nevoie să facă ceva mâinile, așa că începu să umple un pahar cu gheață... și un strop de vodcă. Poate ar putea dormi?

Foșnetul ziarului lui Hunter îi atrase atenția.

O privea, expresia lui fiind la fel de indescifrabilă precum fusese în acea dimineață.

Cu o seară înainte i se păruse o idee bună să-i spună ce i se întâmplase. Acum regreta. Distanța dintre ei se diminuase pe insulă, dar acum părea să se lărgască precum Marele Canion.

Hunter dădu din cap și privi într-o parte.

- Măine-noapte plec la New York. Voi fi acolo până sâmbătă.

Ea nu știa sigur ce să spună. Cu o săptămână în urmă, ar fi aplaudat. Acum i se părea ca o respingere.

- Oh!

- Vreau să mergi sâmbătă cu mine în Dallas pentru o cină cu Adams.

Ea bău din vodcă, dorindu-și să-și fi turnat mai mult în pahar.

- În regulă!

- Voi pregăti avionul pentru tine sâmbătă dimineață. Ne vedem la Hyatt.

Părea că vorbește cu Andrew.

- Să fac o rezervare?

- Tiffany se va ocupa de asta.

„Minunat!“ Își termină băutura și își mai turnă una.

- Ce faci, Gabi?

Ea nu-i întâlni privirea în timp ce ridică paharul în sus, în semn de noroc.

- Mă bucur de un cocktail. Vrei și tu unul?

Se întoarse și deschise dulapul în care se aflau paharele de cristal cu puțin cam multă forță. Sticlăria zăngăni în timp ce ea puse gheață în paharul lui. Nu-l văzu apropiindu-se și se opri doar când mâna lui i-o acoperi pe a ei. Ea se dădu în spate, de parcă ar fi ars-o.

Se dădu și el în spate.

- Ești supărată.

- Nu, spuse ea. Sunt furioasă. Pe mine. Cel mai rău tip de furie.

- De ce?

Ea îi abandonă paharul și îl luă pe al ei în mână în timp ce se îndepărta de el.

- Nu ar fi trebuit să-ți spun niciodată despre Alonzo.

- De ce?

Nervozitatea o împiedica să se așeze. Amesteca gheața în băutură și privea la ea de parcă acolo se aflau cuvințele potrivite.

- Pentru că aş prefera să suport ura ta... pasiunea, decât toleranța rece sau mila.

- Toleranță rece? spuse el ridicând vocea. Încerc să-ți ofer spațiu.

- Ești dezgustat de cele întâmplate. Nu încerca să-mi spui altceva. Am mai văzut acea privire. În oglindă, luni bune după moartea lui Alonzo.

Hunter își trecu mâna prin păr.

- Ai dreptate. Sunt dezgustat.

Ea se crispă. Voia să plângă.

- De un om mort. De mine.

- De mine!

- Nu! strigă el.

- Atunci de ce ești atât de rece?

Mâna lui Gabi încremeni, ochii ei urmărindu-l, în timp ce el încerca să se miște.

- Nu știu ce altceva să fac.

- Aseară părea că știi.

El se opri din mers, privind-o peste umăr.

Ceva din furia ei dispăru văzându-i chipul îndurerat.

- La naiba, Gabi, nu mă privi astfel!

- Astfel cum?

- Ca și cum ai încredere în mine.

Avea încredere în el? Poate puțin mai mult decât atunci când se întâlniseră.

- Nu poți avea încredere în mine. Voi greși. Mereu o fac.

Acum era rândul ei să-i fie milă... milă de el.

- Hunter...

El ridică mâna, întrerupând-o.

- Noaptea trecută, în timp ce tu dormeai, stăteam acolo încercând să găsesc o modalitate de a te elibera.

În loc de încântarea la care s-ar fi așteptat, un fior rece o străbătu pe șira spinării.

- Apoi nemernicul din mine a ieșit la suprafață. Nu te pot elibera... nu acum... nu încă.

Ea își lăsă băutura jos și își încrucișă brațele la piept.

- Atunci, în schimb, ai decis să mă tratezi ca pe un bagaj.

Ochii lui gri îi țintuiră pe ai ei.

- Știu cum să mă port cu un bagaj. Nu știu cum să mă port cu tine.

Ea înaintă și-l împunse cu două degete în piept.

- Atunci dă-mi voie să-ți dau un pont, Wall Street. Nu mă lași să mă deschid în fața ta, cu atât mai puțin după momentul din bucătăria mamei, ca apoi după ce te trezești astăzi să te porți ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Ea își înfipse unghia puțin mai adânc.

El îi cuprinse mâna și o strânse.

- Bucătăria mamei tale este exact motivul pentru care sunt acum nemernicul care sunt.

Gabi încercă să se retragă, dar nu reuși.

- Părerea ta despre mine este diferită acum. Înțeleg. Este greu să vezi dincolo de ac odată ce l-ai vizualizat.

- Ce?

Gabi simți puternic un sentiment de nesiguranță. Alonzo îi făcuse poze. Acele poze indecente pe care i le trimisese lui Val îi apăroră în minte.

- Nu te învinovățesc!

Ea își trase iar mâna.

- Să mă învinovățești? Crezi că nevoia mea de a te atinge a dispărut din cauza a ceea ce ți-a făcut nemernicul ăla?

Ea nu-i întâlni privirea.

El îi trase mâna mai aproape și o împinse în ușa închisă a dormitorului. Într-o secundă, se lipi de ea.

Trupul lui excitat era presat de al ei, erecția lui din ce în ce mai mare apăsându-i cu fermitate abdomenul. Degetele lungi îi eliberară mâna și își croiră drum spre gâtul

ei. Apoi buzele lui se găsiră în exact același loc în care se aflaseră înainte ca Meg să-i întrerupă. Nesiguranta dispăru ca vântul care trecea pe lângă avion cu 500 km/h.

Buzele lui Hunter erau fierbinți, deschise în timp ce-și trecea dinții de-a lungul gâtului ei.

Gabi se sprijini de ușă.

Simți mâna liberă a lui Hunter coborând pe talia și pe coapsa ei.

- Semăn cu un bărbat care nu te dorește? Un bărbat dezgustat de trecutul tău? îi șopti el, respirația lui caldă atingându-i urechea.

Îi apropie șoldurile de el, bărbăția lui excitată presând-o să se predea.

- Nu.

O mușcă ușor de bărbie, apoi de colțul buzelor.

- Să nu crezi un minut că nu te doresc... exact așa.

Ea îl apucă de talie, încercând să-l aducă mai aproape.

El gemu, respirând greu.

- Nu ești pregătită pentru mine.

Gabi era convinsă că era. Parfumul dorinței ei se amesteca cu al lui.

- Săptămâna trecută mă urai, îi spuse el aproape de obraz. Mă vei urî din nou săptămâna viitoare.

Gabi începu să clatine din cap.

- Da. O vei face. Se depărtă ușor de ea, dar nu de tot. Pot suporta să mă urăști. Să te urăști pe tine pentru că mi te-ai dat... nu cred că voi putea trăi cu gândul ăsta.

Respingerea lui încă o durea, chiar dacă avea sens.

În locul sărutului fierbinte pe care îl așteptase... de care avusese nevoie mai mult decât de aer, el îi sărută fruntea și plecă.

Ținându-se de cuvânt, se ținut departe de soția lui aproape o săptămână. Găsi însă câte un motiv să trimită mesaje în fiecare zi. „Cumpărarea merge cum

am plănuit? „A mai renunțat presa?” Știi unde să te duci pentru a lua avionul meu spre Dallas?”

Ea le ascultase pe toate. Vineri, ea îi trimise un mesaj...

Procesul de vânzare-cumpărare se va încheia săptămâna viitoare, probabil joi. Eu am apărut numai într-un tabloid. Tu ești în două. Mașina va sosi aici la opt pentru a mă duce la aeroport... și, înainte să întreb, vremea e bună.

El zâmbi în timp ce citi mesajul.

Încă unul apăru înainte să poată răspunde. „Florile sunt frumoase.” Florăreasa ei din zonă cunoștea numărul cardului său de credit pe dinafară. Bătu cu degetele în birou, căutând un motiv să-i audă vocea.

Ea răspunse imediat.

- Nu te-ai putut abține, nu?

În vocea ei se simțea amuzamentul.

- Este important.

Se lăsă pe spate, în scaun, privind New Yorkul în zare.

- Aștept.

- Ce porți?

- Poftim?

El râse, realizând omisiunea.

- În Dallas?

- Mă gândeam la pantaloni de yoga și la o bustieră... tu?

El închise ochii strâns. Imaginea ei în colanți îl lovi chiar în bărbăție.

- Merge.

- O rochie, Hunter. Port o rochie.

- Ce culoare?

- Ce-i cu tine și cu moda feminină? Vrei ceva de la Bloomingdale? Macy?

- Nu cred că lumea modei mi-ar putea face față.

Ea râse, sunetul încălzindu-l mai mult decât ar fi trebuit. Juca un joc periculos, dar părea să nu se poată opri.

- Mă gândeam la negru. Sau roșu... roșu este o culoare puternică și, cum mergi la o întâlnire de afaceri cu Adams, m-am gândit că s-ar potrivi o culoare puternică.

La naiba, era deșteaptă! Își aminti că în anii lui de debut, auzise un consultant media spunând aproape același lucru.

- Fratele tău te-a învățat asta?

Râsul ei scurt îi spuse contrariul.

- Eu l-am învățat pe el. El dusesese puterea costumului la un nou nivel, dar mi-am petrecut ore în șir explicându-i că trebuie să se îmbrace ca și cum ar fi deja șef.

- Poartă negru.

- Și dacă vreau să port roșu? pufni ea.

Încă o dată, i se reaminti că nu era angajata lui.

- Te rog!

- Te ucide să o spui... nu?

- Îmi omoară ani din viață!

- Ei bine, dacă asta a fost întrebarea ta importantă... trebuie să plec.

- O întâlnire fierbinte?

- M-ai prins, Hunter! Deja te înșel!

Îl tachina, dar atunci de ce se crispase?

- Cum îl cheamă?

- Dale, spuse ea fără ezitare.

Tăcere.

- *Bloomingdale*. Se pare că am nevoie de o rochie nouă neagră.

- Vei plăti pentru asta.

- Nu, tu vei plăti. Voi folosi cartea ta de credit.

„Așa și trebuie“, se gândi el.

- Ai grijă la condus! îi spuse el.

- Aruncă-te de pe o clădire! răspunse ea.

Hunter închise cu un zâmbet pe buze.

Hunter se întoarse să-și pună la încărcat telefonul, dar chiar atunci sună. Gândindu-se că era ea, răspunde râzând.

- Nu te-ai putut abține, nu?

Un moment de tăcere, apoi sunetul semăna cu tonul faxului. Privi către ecran și observă că apelul era de la Remington.

Hunter ascultă câteva secunde zumzete și foșnete, apoi închise.

Încercă să-l sune înapoi pe Remington, dar fu întâmpinat de aceleași sunete care îi asaltau urechile.

Fără să stea pe gânduri, Hunter întrerupse apelul.

capitolul 18

Gabi ajunse la aeroportul din Dallas - Fort Worth, iar o limuzină lungă o conduse la hotel. Avusese o escală în aeroport o dată sau de două ori în trecut, dar nu vizitase niciodată orașul. Era mai verde și mult mai frumos decât se așteptase. În general, orașul era plăcut la vedere. Străzile erau mai largi în comparație cu zona continentală a Floridei unde ea își petrecuse timpul... și cu siguranță mai extins decât zona Los Angeles.

Fiind în Texas, aproape se aștepta să vadă cowboy călare, cu arme prinse la șolduri.

Erau o mulțime de pălării și cizme... dar nici un cal prin preajmă... ei bine, în afara câtorva câmpuri de care trecuseră înainte de aterizare.

Penthouse-ul cu două dormitoare de la Dallas Hyatt avea un etaj. Un etaj într-un apartament de hotel. Gabi încercă să nu se lase impresionată, dar nu reuși.

Hunter încă nu sosise, dar era deja acolo.

Flori, trandafiri galbeni, împodobeau masa din centrul zonei de luat masa din apartament. Într-o parte se afla un bilețel cu numele ei. Se sprijini de un scaun, în timp ce deschise mesajul de la Hunter. „Am crezut

că floarea statului Texas este trandafirul galben. Cred că nu am acordat suficientă atenție la ora mea de geografie. Lupinul este puțin mai greu de tăiat și de așezat într-o vază. Sper că te vei mulțumi cu acestea.”

Ea se aplecă pentru a admira florile parfumate.

Hunter o curta. Îl simțea alunecând mai profund pe panta asta cu fiecare boboc.

„Sunt doar flori, Gabi. Nu uita asta!”

Totuși, era mai mult de atât.

Ea știa asta...

El știa asta.

Ea o luă înainte și ocupă dormitorul de la etaj. Rochia ei nu trebuise să sufere așteptând bagajele și nu avea nevoie de un fier de călcat. După ce își despachetă hainele pentru câteva zile – mai mult decât avea nevoie – se mută înapoi în camera de zi și deschise jaluzelele masive.

Un oraș vibrant stătea dedesubt, mașinile străbăteau autostrăzile... oamenii se grăbeau să-și respecte termenele-limită.

Ea privea în tăcere.

Cum ajunsese ea aici? Într-un penthouse dintr-un hotel din Dallas, așteptându-și soțul miliardar... soț numai cu numele.

Ei bine, poate nu *numai*.

Flirtase cu ea la telefon, deși sub acoperirea necesității.

Totuși, nu era atât de departe de flirt pentru a nu recunoaște când un bărbat încerca să nu pară interesat.

Buchetele constante de flori și apelurile telefonice erau cea mai neașteptată parte a curtării lui Hunter. Faptul că o curta era șocant. De ce să se deranjeze? Erau căsătoriți și blocați în situația asta o vreme.

Da, ar fi mai ușor pentru amândoi dacă ar putea găsi interese comune.

Dacă în urmă cu două săptămâni i-ar fi spus cineva că va aștepta cu nerăbdare sosirea lui întrebându-se cum o va saluta când își va face apariția, l-ar fi contrazis. Oricum ar fi fost, voia să-l vadă. Voia să stea și să asiste

la interacțiunea lui cu partenerii săi de afaceri. Fusesse prea prinsă în noaptea în care își anunțaseră căsătoria pentru a observa amănunte despre cum discuta cu colegii lui.

Avea să fie arogant? Încrezător? Autoritar?

Da, decise ea. Toate cele de mai sus. Cum altfel ar putea un bărbat de vârsta lui să aibă un astfel de succes?

Poate că nevoia lui de a avea o soție era pentru a-l face să pară mai abordabil... sau măcar să dea altora impresia că personalitatea lui avea o latură mai blândă.

Dacă nevoia lui de a avea o soție ar fi fost atât de simplă, ea ar fi știut deja despre asta. Nu, Hunter avea nevoie de ea în viața lui pentru ceva mai important. Dar ce?

Se gândise la asta cea mai mare parte a săptămânii.

O ucidea gândul că nu-și angajeze propriul investigator privat pentru a afla.

El fusese încrezător că ea îi va destăinui secretele sale, dar că se va abține și va aștepta ca el să i le dezvăluie pe ale lui.

Sunetul ușii care era descuiată îi atrase atenția.

El purta un costum croit perfect pe umerii lui lați.

Privirile lor se întâlniră.

Valetul îl ocoli.

- Vreți să le duc sus, domnule Blackwell?

Ochii lui încă nu o părăsiseră.

- Nu. Aici este bine.

Pe pilot automat, Hunter își scoase portofelul, pescui o bancnotă și i-o dădu.

- Orice aveți nevoie, domnule Blackwell... orice.

Hunter îi făcu semn să plece.

- Mulțumesc.

Ușa se închise în urma lui, lăsându-i singuri.

Gabi observă că Hunter își strânse pumnii de câteva ori. Picioarele lui nu se mișcau.

- Ai idee cât i-ai dat?

El dădu din cap. Gabi chicoti.

- Este nepoliticos să te holbezi, Hunter.

El făcu câțiva pași în direcția ei, asemenea unui leopard care își urmărea prada.

Gabi se mișcă, astfel încât fereastra să nu fie în spatele ei. Nu că ar fi încercat să scape... sau cel puțin așa își spuse.

- Unde este costumul de yoga? întrebă el.

Cu fața inexpressivă, ea spuse:

- Împachetat în valiza mea.

El bombăni, cu nările umflate.

Ea ocoli masa, cele șase scaune... îndepărtându-se de el, în timp ce el o urma.

- Florile sunt minunate.

El nu-și schimbă direcția... și nici privirea.

Gabi se opri și îl lăsă să avanseze. Pielea i se înfioră, gura i se uscă.

- Hunter? Ce...

El se apropie de ea din doi pași, trăgând-o cu brațele spre trupul lui, cu nasul în părul ei.

- Mulțumesc, spuse el, fără să facă vreo mișcare în plus, cu excepția unei îmbrățișări.

- Pentru ce?

- Pentru că nu ți-ai schimbat parfumul.

Aceste cuvinte însemnau mult.

O ținea în brațe, sprijinindu-și capul aproape de al ei. Spre deosebire de alte modalități de salut... acesta nu îi plăcea.

Ea rupse tăcerea câteva clipe mai târziu.

- Văd că nu te-ai aruncat de la înălțime.

Umerii lui se scuturară de râs.

- Un final atât de urât.

- Urât pentru imagine?

- Hmmm...

El îi luă capul în mâini și, pentru o clipă, ea crezu că o va săruta.

Însă nu o făcu.

- Mi-a fost dor de tine mai mult decât ar fi trebuit, mărturisi el.

- Ai trimis mesaje în fiecare zi.

- Nu a fost suficient.

Degetul său mare îi mângâie buza inferioară înainte să ofteze din greu și să se îndepărteze.

Debutul lent și fierbinte al frustrării sexuale începu să ardă. „Nu ar trebui“, se avertiză ea. Hunter manifesta reținere, iar ea ar trebui să-i urmeze exemplul.

Oricât de dificil se dovedea acesta.

Gabi scoase o șuviță de păr din cocul dezordonat din creștetul capului și adăugă o mică buclă.

Alesese un machiaj puțin mai intens, combinat cu un ruj roșu stacojiu... pentru că știa că o avantajează.

Rochia din tricot avea guler pe gât și mâneci până la cot. Îi îmbrățișa curbele, oprindu-se la câțiva centimetri deasupra genunchilor. Portjartierul și ciorapii de plasă fură o decizie de ultimul moment. Probabil una proastă, care nu avea să fie observată de nimeni altcineva în afară de ea.

În timp ce fixa ultima clemă și își trecea mâna peste margini, recunoscă în sine că spera că Hunter va descoperi detaliul sexy din ținuta ei. Oricât de mult îi plăcea să-l frustreze, putea trăi pe valurile sexuale care pătrundeau în fiecare conversație. Să-l ațâțe, să-l facă să-și uite propriul nume, era o putere pe care nu o avu- sese asupra vreunui alt bărbat înainte.

Îi plăcea.

Mult!

Cu o ultimă privire în oglindă, stinse lumina și ieși din apartament.

Hunter se întoarse de la ferestrele largi aproape în reluare. În loc de cravată, purta o cămașă din tricot, subțire, care îi stătea înaltă pe gât. Peste ea, purta o jachetă neagră. Dacă nu ar fi știut, Gabi ar fi jurat că-și potriviseră ținutele. Pantalonii lui se asortau cu jacheta,

pantofii având nuanța perfectă de negru. Bărbatul știa cu adevărat să se îmbrace. Casual, încrezător... ca un miliardar ce era.

Ea coborî treptele încet, simțind cum o urmăresc ochii lui.

Fără cuvinte. Lui Gabi îi plăcea această latură a lui Hunter mult mai mult decât aceea de ticălos viclean care o forțase să semneze certificatul de căsătorie.

- Eram aproape sigur că vei purta roșu.

Ea se opri la capătul scărilor și îl lăsă să se apropie.

- M-am gândit la asta.

El îi oferă un zâmbet discret în timp ce înconjura mobilierul care îi despărțea. Luă o cutie așezată pe o masă laterală și i-o întinse.

- Ce este asta?

- Deschide-o, îi spuse el, zâmbetul-fantomă persistând.

Degetele lui le atinseră pe ale ei, în timp ce ea îi lua din mâini evident o cutie de bijuterii.

Se înfioră, iar degetele îi tremurară când ridică capacul. Așezați pe catifea neagră presată se aflau o pereche de cercei cu rubin. Pietrele în formă de pară aveau mărimea unghiei ei mici și un șir lung de diamante albe, minuscule, montate în ceea ce părea a fi aur alb, care le făcea să strălucească în lumina slabă.

- Vai... Hunter...

- Un strop de putere.

Îi întâlni privirea și simți cum inima ei cedează.

- Nu trebuia, îi spuse ea. Și înainte ca el să poată răspunde, ea continuă: Dar sunt fericită că ai făcut-o.

- Îi porți pentru mine?

Ea zâmbi.

- Cred că vor arăta mai bine pe mine decât în cutie.

O oglindă se afla deasupra mesei din hol. Scoase cerceii simpli cu tortiță de aur pe care și-i pusese și-i înlocui cu pietrele prețioase.

Greutatea lor era o mărturie a caratelor pietrelor.
Când îl prinse pe cel de-al doilea, clătină ușor din cap.
Ei captară lumina și scânteiară.

Hunter veni prin spatele ei și o surprinse în oglindă.
Atinse unul dintre cercei cu dosul degetelor.

Ea stătea perfect nemișcată și se privea emoționată.

- Ești frumoasă, Gabriella.

Înclinarea capului ei nu fu voluntară.

Trupul lui o atinse pe la spate, iar ea scânteie.

- Nu te merit, șopti el.

Cererea de a fi eliberată stătea pe buzele ei nerostită.
Adevărul era că nu se mai simțise atât de vie... vreodată.
Să fie eliberată acum ar fi însemnat absența emoțiilor
din interiorul ei. De când părăsise Florida, trăia de la
o zi la alta.

Poate că era timpul să înceapă să trăiască din nou.

Ea ridică o mână spre obrazul lui.

- Mulțumesc.

Stăteau cu ochii fixați unul asupra celuilalt în oglindă.

- Ar trebui să plecăm, spuse el fără să se miște. Înainte
să pierd afacerea Adams și pactul cu mine însumi pe
care l-am făcut în privința ta.

- Pactul cu tine? întrebă ea chicotind.

Buzele lui se apropiară periculos de gâtul ei înainte de
a se îndepărta cu un mârâit.

El o apucă de mână și o trase spre ușă.

- Plecăm... acum.

Restaurantul de lux se afla în inima orașului Dallas
și era frecventat de vedete, de cei bogați... și de antreprenorii
în devenire care voiau să facă impresie. Banii din
Dallas erau la fel ca pe Coasta de Vest. Oamenilor
din acest oraș nu le păsa dacă milioanele fuseseră făcute
de tine sau lăsate moștenire de tăticu'. În orice caz, un
bărbat realizat prin propriile puteri era mai bine văzut.

Hunter o conduse pe Gabi la bar pentru a-i aștepta pe
partenerii lor de cină. Capetele se întorceau spre ei, căci

nu numai un bărbat îi remarcase soția. În timpul cursei către restaurant, el păstrase distanța față de ea în spatele limuzinei. Acum se asigura că o parte din corpul lor se atingea. Era felul lui de a se asigura că orice bărbat care privea înțelegea că era cu el.

Hunter nu era sigur de unde provenea gelozia. Nu credea că i se întâmplase vreodată să se gândească la faptul că un alt bărbat întorcea capul după partenera lui.

Era verigheta, decise el. Gabi îi purta verigheta și, într-un fel, asta îl făcea capabil de gelozie, ba chiar i-o cerea. Era o tâmpenie pe care o încuraja pentru a îndepărta ceva mai profund.

Găsiră o masă înaltă, iar Hunter o ajută să se așeze pe scaun.

- Ce dorești?

- Martini sec... două măsline.

El se îndepărtă și captă atenția barmanului. În timp ce își aștepta băuturile, stătu cu ochii pe soția sa.

Ea stătea cu spatele drept. Cerceii atârnavă la gâtul ei subțire și sclipeau la fiecare clătinare din cap. Sâni ei plini măreau bustul rochiei, micșorându-i parcă talia. Își lăsa privirea să cadă și o observă bătând cu piciorul în ritmul muzicii. Chiar nu o merita. Vru să spună cuvintele pe care le rostise în camera de hotel. Gândul de a o lăsa să plece era o armă cu două tăișuri, gata să-l decapiteze. Ar trebui să se izoleze emoțional de ea.

Cu toate acestea, nu se gândise la nimic altceva decât la ea, de când plecase din L.A. Crezuse că distanța va ușura focul din el. În schimb, un suflu constant de aer forțase acea flacără să prindă viață.

Barmanul îl bătu pe braț. Hunter aruncă o bancnotă pe bar și luă băuturile. Când se întoarse, cineva se apropiase de Gabi și se aplecase deasupra mesei.

Hunter se strecură printre oamenii care se înghesuiau în bar și-l întrerupse pe străin la jumătatea frazei.

- Cu siguranță aș putea să-ți potolesc...

Hunter nu știa sigur ce sugera texanul să potolească, dar lăsă băuturile jos și făcu ceva ce nu mai făcuse nici odată... își trecu brațul peste umerii lui Gabi și îi aruncă o privire.

- Bine. Celălalt bărbat, destul de înalt, îi zâmbi. Se pare că ai un bărbat atașat de acel inel.

- Am încercat să-ți spun, zise Gabi în timp ce se întorcea spre Hunter.

Tipul infatuat întinse mâna și, pentru a evita o scenă, Hunter nu avu de ales decât să îi răspundă la salut.

- Ești un om foarte norocos, zise texanul.

Dădu drumul mâinii lui Hunter și-i făcu cu ochiul lui Gabi înainte de a pleca.

Lângă el, Gabi începu să râdă în tăcere.

- Ce a fost asta? întrebă Hunter.

- Un flirt eșuat la bar, îi spuse ea.

După plecarea acestuia, Hunter se uită după bărbatul care se dăduse la soția lui.

Atenția îi fu atrasă de mâna ei care îl bătea ușor pe braț.

- Mârâi.

El se opri. Când reveni cu atenția la ea, văzu că râdea.

- Te distrezi cam mult.

- Mai mult decât îți imaginezi. Ea își ridică paharul și dădu noroc cu al lui. Știi ce se spune despre răzbunare, îl tachină ea.

El mârâi din nou.

capitolul 19

Din când în când, Gabi îl surprindea pe Hunter urmărind-o în timp ce stăteau vizavi de Frank și de Minnie Adams. Privirea lui îi urmărea mâna pe piciorul paharului ei cu Martini și zăbovea asupra ei.

Ea mai mângâie de câteva ori piciorul paharului până când Hunter o lovi cu blândețe pe sub masă.

Oh, puterea... cine știa că va fi atât de revigorată de asta?

Cuplul texan mai în vârstă era exact așa cum își imagina Gabi că ar arăta o pereche fericită la vârsta a doua. Singurul lor copil, Melissa, crescuse și, din câte presupunea Gabi, încerca să-și găsească locul în compania tatălui ei.

Comandară cafea, hotărându-se asupra unui desert fadosit pe care să-l împartă, când domnul Adams abordă subiectul afacerilor.

- Îmi place de tine, Blackwell, spuse domnul Adams trăgându-se mai aproape. Chiar dacă ești nemilos și, potrivit avocaților mei, nu ești de încredere...

- Frank! Minnie își înghionti soțul.

- Se spune că vei prelua compania mea și vei falimenta secțiunea de producție de petrol și îți vei dedica toată atenția noilor conducte.

Hunter stătea lângă ea și asculta, cu ochii ațintiți asupra bărbatului din fața lui.

- Conducele sunt viitorul.

- Fără petrol... care este valoarea conductelor? se opuse Frank.

Hunter se lăsă pe spate.

- Fiecare petrolist din Texas - din SUA - ar trebui să folosească conductele Adams-Blackwell pentru a-și livra produsul brut. Vom câștiga bani pentru fiecare baril fabricat, indiferent de terenul din care provine.

- Monopolurile sunt prost văzute.

- Nu vom deține monopolul mult timp. Noi vom fi deschizători de drumuri. Hunter se lăsă mai în față. Gândește-te la telefonul din buzunar. Primele concepte celulare nu erau altceva decât radiouri, dispozitive utilizate în război și la camioane. În cele din urmă, Motorola a extins conceptul și, într-un deceniu, au apărut altele... apoi a apărut cel analog, cel digital... Bell a deținut monopolul - dar nu pentru totdeauna. Conducele

americane sunt viitorul petrolului american, Adams. Știm amândoi asta.

- Este riscant.

- Viața este riscantă.

Frank se lăsă pe spate, iar Gabi își admiră soțul în acțiune.

- Vreau încă zece procente, spuse Frank.

- Eu pun capitalul.

Frank ridică din umeri.

- Ai nevoie de mine, altfel nu ai fi aici. Trebuie să-mi protejez familia. Dacă te fac acționar majoritar, nimic nu te împiedică să îmi dai cu piciorul mie și oamenilor mei. Vreau o fuziune, Blackwell... nu o achiziție.

Pe sub masă, Gabi îl observă pe Hunter strângându-și și relaxându-și pumnul. Nu acesta fusese planul lui, în mod evident.

Neputându-se abține, Gabi interveni:

- Ce ești dispus să faci pentru cele zece procente în plus, Frank?

El îi oferă un zâmbet împăciuitoare. Unul care o enervă, dar ea nu lăsă să se vadă asta. Întâlni privirea lui Frank și nu-și luă ochii de la el până când acesta nu tresări.

- Am cunoștințe aici în Texas, alți petroliști care pot fi convinși să se unească mai devreme... să stabilească infrastructura pentru livrarea către conducta principală.

- Mi-ai spus deja asta, îi aminti Hunter.

- Cunoscoți politicieni...

- La fel și eu. Hunter îi aruncă o privire.

Gabi își lăsă gândurile să alerge.

- Aș crede că aceste conduite, împreună cu producția, reprezintă planul perfect pentru viitorul țării noastre. După părerea mea, Carter ar susține o direcție serioasă care să elimine cererea de petrol străin pe piața noastră. Și, dacă nu mă înșel, Carter are un unchi care este în Senat. Ea medita cu voce tare și captă atenția tuturor celor de la masă.

- Despre ce vorbești? întrebă Frank.

Gabi își îndreaptă atenția spre Hunter.

- Samantha este bună prietenă cu Carter și Eliza Billings. Recent, el a părăsit scaunul de guvernator al Californiei. Blocul republican este de părere că ar putea candida pentru Casa Albă în șase ani.

- S-ar putea și ar putea? Cuvinte care nu înseamnă nimic pentru mine, spuse Frank.

Hunter se lăsă din nou în față.

- Ideea subliniată de soția mea, Frank, este simplă. Cunoști oameni - cunoaștem oameni - diferența este că eu am capitalul pentru a împinge lucrurile înainte și a începe să cumpăr pământul și toate drepturile. Pot să ajung mai departe decât tine.

- Fără mine nu ai nimic.

Inexpresiv, Hunter spuse:

- Fără tine... va dura mai mult.

La masă se lăsă tăcerea.

- Trebuie să-mi protejez familia, spuse Frank în cele din urmă.

Hunter se lăsă pe spate, se apropie de Gabi și își sprijini o mână pe spătarul scaunului.

- Înțeleg asta. Zece la sută este exagerat. Putem solicita avocaților noștri să renegocieze procentul până când suntem amândoi mulțumiți.

Acesta era unul dintre motivele pentru care Hunter avea nevoie de soție? Era trucul cu familia înțelegătoare singurul său scop?

Dacă era... câți bani valora conducta?

Întrebarea putea aștepta.

Chelnerul tocmai le reumplea ceștile cu cafea când Hunter își scoase telefonul din buzunarul interior al jachetei și aruncă o privire spre ecran.

Expresia plăcută de pe fața lui dispăru și, în cinci minute, puse capăt întâlnirii.

- Voi cere echipei mele să o sune pe a ta luni, îi spuse Hunter lui Frank în timp ce îi făcea semn chelnerului.

- Ești grăbit așa, dintr-odată? întrebă Frank.

Da, ceva de la telefon îl îndepărtase de Dallas.

Când Hunter ezită, Gabi își ridică șervetul din poală și își așează mâna deasupra mâinii lui. Cu un zâmbet exersat, ea se aplecă ușor în față.

- Iertați-ne! Suntem încă proaspăt căsătoriți, iar Hunter a trebuit să-și petreacă săptămâna la New York, în timp ce eu eram blocată în Los Angeles.

Minnie își înghionti soțul și-i oferă un zâmbet cu subînțeleles.

- Mergeți, atunci! Ne vom ocupa noi de nota de plată.

Hunter își scosese deja cardul de credit și îl înmânase.

În timp ce așteptau să i se restituie cardul, Minnie întrebă:

- Cum v-ați cunoscut?

Hunter se întoarse spre ea.

- La Starbucks, spuse Gabi.

- Serios? Care erau șansele?

Hunter îi ridică mâna și-i sărută degetele.

- Foarte mari, dacă ești un împătimit al cafelei.

Capul lui Hunter era asaltat de primele semne ale unei migrene. El și Gabi meraseră într-o oarecare tăcere de la plecarea din restaurant. Erau atât de multe discuții pe care trebuia să le poarte cu ea... însă nici una dintre ele nu trebuia să înceapă în spatele unei limuzine.

- Unde ești? întrebă Gabi.

„Bună întrebare.”

- Chiar vrei să știi?

- Chiar trebuie să întreb?

El trase aer în piept.

- Undeva între adevăr, mântuire, purgatoriu și infern.

- Este un drum destul de lung.

Ca la un semn, mașina opri în fața hotelului lor și numeroasele confesiuni trebuiră să aștepte.

Cei doi atraseră atenția în timp ce el o îndruma prin holul hotelului și în lift. După două nopți petrecute în hotel, acei ochi se transformau adesea în blițul unei camere. Nu avea să treacă mult până când presa o va urmări pe Gabi oriunde se va duce. Mai ales odată ce se va afla.

Gabi se opri în pragul ușii și își scoase pantofii.

Hunter se duse direct la bar.

- Vrei ceva?

Gabi se îndreaptă spre el, cu pantofii atârând de degete.

- Nu știu... vreau?

El merse înaintea ei și îi turnă un pahar cu vodcă înainte de a-și da haina jos și de a se așeza la unul dintre capetele canapelei.

Ea făcu la fel, își lăsă pantofii lângă un scaun și se așeză. Își băgă picioarele sub ea și așteaptă.

De ce naiba nu vorbea? Nu putea să mai aștepte. Tipul de abordare din viața lui, acela care îl determinase să își ia repede o soție, îl chinuia. Mai mult decât atât... femeia care îl aștepta cu răbdare să i se confeseze îl făcea să simtă ceva la care nu se așteptase.

Nu merita încrederea și respectul ei, dar el era hotărât să le câștige.

- Povestește-mi despre adevărul și mântuirea ta, spuse ea când el rămase tăcut.

- Nu pot face asta fără să hrănesc purgatoriul și infernul.

- Trebuie să începi de undeva. De ce să nu începi cu ceea ce ți-a atras atenția în timpul cinei.

Hunter scoase telefonul din jacheta pe care o aruncase neglijent pe spatele canapelei, aduse poza și i-o întinse lui Gabi.

Ea se aplecă înainte și îi luă telefonul.

- Dacă nu a fost făcută ieri, nu văd problema.

Gabi îi înapoie telefonul.

- A fost făcută acum trei luni la o petrecere într-un studio. O cheamă Sheila Watson.

- Voi doi arătați relaxați.

Hunter aruncă din nou o privire asupra imaginii, remarcând lucrurile pe care Gabi nu le vedea.

- Aparențele înșală. Nu sunt pe deplin sigur cum a fost făcută fotografia, dar un lucru este sigur, a fost făcută în mod intenționat. La fel ca și celelalte.

- Celelalte?

Găsi e-mailul ascuns într-un fișier și descărcă mai multe poze care începuseră să sosească la scurt timp după ce o cunoscuse pe Sheila. Hunter îi întinse încă o dată telefonul și îi spuse să se uite la ele.

În timp ce Gabi se uita la numeroasele poze, unele mai sugestive decât altele, fața ei era inexpressivă.

- Cât a durat aventura ta?

Singura întrebare era de ce se angajase în dansul ăsta spre iad.

- Nu am avut o aventură. Nu sunt eu.

Gabi ridică telefonul mai aproape și mări imaginile.

- Fratele meu, Noah.

- Cel cu care nu te înțelegi.

- Puțin spus, dar da.

Hunter învârti gheața în paharul său și luă o gură.

- Uau, voi doi arătați exact la fel.

- Înfățișarea noastră nu este singurul lucru de care se folosește fratele meu. Vezi tu, a avut o aventură cu Sheila.

Gabi oftă.

- Oh, nu... s-a dat drept tine?

- Nu. Nu din câte știu eu. Nu, sunt sigur că Sheila știa exact cu cine se culca și de ce. În poza de la evenimentul de la studio eram eu. Era prima dată când o întâlneam pe acea femeie. Toată lumea de la eveniment știa că sunt acolo. Nu contest faptul că o cunosc. Pentru a face lucrurile și mai dulci, a apărut în biroul

meu din New York, susținând că trebuia să mă vadă. Era mult prea insistentă și dornică de atenție pentru gustul meu. Măgulirea provocată de faptul că cineva este atras de tine se risipește rapid atunci când crezi că persoana este dezechilibrată.

- Crezi că motivația ei de a-ți invada locul de muncă a fost doar atracția? întrebă Gabi.

- Nu. A făcut-o intenționat. A vrut ca oamenii să ne vadă împreună.

- Cu ce scop?

- Șantaj. Își termină băutura. Ce ironie, când mă gândesc la ce a trebuit să fac pentru a-i distruge obiectivele.

Gabi se ridică puțin mai sus.

- Aici intru eu în scenă.

Hunter se ridică de pe canapea și aduse carafa cu whisky lângă pahar.

- Nu mințeam când ți-am spus prima dată că am nevoie de o soție pentru a evita numărul femeilor care susțin că le-am promis căsătoria.

- Sunt sigură că este adevărat, dar mă îndoiesc sincer că mariajul a fost singura ta soluție la această problemă.

Îi oferi un rânjet de pe cealaltă parte a măsuței de cafea.

- Avându-le în vedere pe cele care erau hotărâte să dea lovitura cu acuzațiile lor. Vezi, Sheila a avut un copil acum nouă luni. Copilul fratelui meu geamăn. Nu știu ce a venit primul, copilul sau planul. Nu contează cu adevărat.

- Oh, nu!

Hunter putea vedea sclipirea din ochii lui Gabi.

- Sheila reușește să facă niște poze cu noi doi la petrecere... își face o apariție-surpriză în biroul meu, mă încolțește în timpul unui prânz de afaceri. Apoi primesc un bilet de la Noah. *Felicitări, tati!* Cuvinte pe care nici un bărbat nu vrea să le audă, și totuși pe care fiecare dintre noi le merită cel puțin o dată în viață. Dar nu de la o femeie pe care nu a atins-o vreodată.

Mărturisirea plană între ei câteva secunde înainte ca Gabi să întrebe:

- Aveai nevoie de o soție ca să nu te șantajeze să te însori cu ea?

Ura ironia.

- În parte... dar nu i-ar fi ieșit niciodată. Faptul că aveam o soție legitimă scotea din schemă acest aspect.

- Cum poate ea să dovedească faptul că acest copil este al tău, dacă nu este cu adevărat?

- ADN. Genetic, eu și Noah suntem identici din toate punctele de vedere. Săptămâna trecută am primit vestea că testul de paternitate m-a confirmat ca fiind tatăl.

- S-a dovedit că unul dintre voi doi este tatăl, îl corectă Gabi. Cu siguranță cineva cu averea și influența ta poate găsi o modalitate de a contesta afirmația acestei femei.

Privirea lui se lovi de a lui Gabi. Zâmbetul forțat pe care ea îl păstrase dispăru încet.

- Dar tu nu vrei asta.

Ea rămase cu gura căscată.

- Iadul meu va fi purgatoriul lui Noah. Cum îndrăznește să folosească un copil ca să mă șantajeze pentru bani.

Amintirile timpurii cu fratele său, care își însușea mereu pe nedrept lucruri care nu erau ale lui, îl înundară. Da, în școală folosiseră avantajul pe care îl aveau gemenii... până la jumătatea liceului, mama lor dispăruse complet, iar tatăl lor fusese convins cu ușurință să urmeze orice cale financiară pe care Noah o considera de cuviință. Ceea ce Blackwell, tatăl, nu realizase sau, dacă o făcuse, ignorase acest lucru era natura egoistă a lui Noah. Evitarea responsabilității și să pretindă că e altcineva făceau parte din Noah. O altă caracteristică... îi mulțumea pe toți cei pe care îi întâlnea. Nu exista suflet care să spună că este un tip rău. Rezervase mereu această latură pentru Hunter.

De multe ori în trecut Noah venise să ceară un mic împrumut pentru a-l ține pe linia de plutire... pentru

a finanța „o idee sclipitoare”. Era ușor să dai bani când îi aveai. În cele din urmă, însă, Hunter știa că nu făcea ceea ce trebuie.

Încetase să mai fie banca fratelui său și, adesea, preșul lui de șters picioarele și îl îndepărtase. Trei luni mai târziu, Noah deschisese o linie de credit folosind numele lui Hunter... și scosese peste o sută de mii înainte ca Hunter să afle despre înșelăciunea lui. După aceea, Hunter încetase orice comunicare cu el, iar contabilii săi urmăriseră cu atenție toate cererile de credit.

Recompensa lui Hunter pentru dragostea lui dură... un copil pe care nu l-a conceput. Răzbunarea este ca o femeie ticăloasă.

Gabi își duse o mână la buze și rosti:

- Vei păstra copilul.

- O mișcare pe care nici unul dintre ei nu o așteaptă.

Gabi își așază mâna în poală, scrâșnind din dinți.

- Acesta nu este un joc de șah. Vorbim despre un copil, Hunter.

El se înfioră.

- Un copil care este folosit ca pion de către propriii părinți. Ce fel de viață va avea? Mama l-a forțat pe tatăl meu să se căsătorească, deoarece era însărcinată. A plecat prima oară când eram în clasa a treia, doar pentru a reveni, ca să continue tot așa, ba venind, ba plecând, până la liceu. Fratele meu știe că nu îl voi sprijini, așa că a conceput un plan pentru a-i întreține copilul. Numai că Noah crede că o voi face dându-i bani, pentru a evita să fiu efectiv tatăl copilului.

Nu mai putea să stea pe loc și se îndreptă spre ferestrele și luminile orașului de jos. Nu vorbea niciodată despre mama lui. Majoritatea oamenilor credeau că era moartă. Pentru el, era. După jocul acesta al lui Noah, fratele său avea să fie și el mort pentru el.

- Îmi pare rău!

- Nu vreau mila ta.

- Ei bine, păcat! Abandonul unui părinte nu este ușor la nici o vârstă. Tatăl meu a murit, iar eu m-am simțit înșelată. Dacă ar fi ales să plece și nu s-ar mai fi întors niciodată, ar fi fost o trădare de neînțeles. Ceea ce nu înțeleg este de ce nu mi-ai spus toate astea până acum.

- Înainte de căsătoria noastră?

- Da.

- M-ai fi crezut?

Îi aruncă o privire peste umăr. Cu o mică mișcare a capului, Gabi spuse:

- Nu. Probabil că nu.

- Atunci iată-ți răspunsul!

Lipsa prietenilor și loialitatea îl împiedicaseră să se deschidă și să se aștepte ca oamenii să facă ceea ce trebuie. Își întoarse privirea spre orizont.

- Ești un om foarte nerăbdător... știi asta?

- Nu-mi place să pierd timpul.

- Ceea ce te face impulsiv, te face să forțezi căsătoria cu femeii neștiutoare.

Cum ar fi putut să răspundă la asta? Din fericire, ea continuă să vorbească, împiedicându-l să o facă.

- Ai idee cum vei aduce acest copil în viața ta? De ce este nevoie pentru a fi tată?

Până să intre Gabriella în viața lui, nu se gândise deloc la asta.

- Nu mai mult decât are nevoie orice bărbat căruia i se spune că are un copil.

- Chiar vei face asta. Îl vei lua pe copilul fratelui tău ca și cum ar fi al tău.

- Hayden nu merită o viață cu niște părinți care l-au făcut doar ca să câștige bani din ADN-ul său. Nu sunt naiv, știu că nu va fi ușor.

- Și ești dispus...

Imaginea, cea pe care o avea despre băiat, i se învârtea în cap. Se întoarse să se uite la Gabi. Stătea pe marginea scaunului, cu picioarele așezate pe podea, de parcă ar fi fost gata să iasă valvârtej din cameră.

- Nu are încă zece luni. Dădaca, creșa... cum vrei să-i spui... nu diferă prea mult de un orfelinat. Sheila îl ia ocazional, dar ea și-a petrecut cea mai mare parte a timpului cu Noah, iar Noah nu are stofă de tată. Nu poate avea grijă de el, darămite de o altă ființă umană.

- Deci, cum mă încadrez eu în această imagine?

- Am o echipă de avocați, precum și investigatori privați, care lucrează să demonstreze că Sheila este incompetentă ca părinte. În calitate de bărbat căsătorit, nu numai că este ușor să evit ca Sheila să susțină că am fost de acord să mă căsătoresc cu ea, dar instanța va folosi probele și situația mea actuală stabilă pentru a-mi acorda custodia. Bănuiesc că ea va dispărea din peisaj pentru ceva bani și având timp la dispoziție.

- Și dacă nu o va face?

Hunter paria că o va face.

- Voi vedea eu atunci dacă se va întâmpla asta.

- Și Noah? întrebă ea.

- Nu va primi nimic. Dacă aș ceda la vreuna dintre cerințele sale acum, ce ar putea să-l împiedice să o facă din nou?

- Nimic.

- Exact.

- Ai o poză... cu Hayden?

Hunter își scoase portofelul din buzunar în timp ce Gabi se îndrepta spre el.

Un smoc de păr închis la culoare stătea deasupra unei fețe dolofane, pumnul copilului fiind băgat în gură, cu saliva scurgându-i-se pe bărbie.

Gabi luă poza și așază vârful degetului asupra imaginii.

- Este adorabil!

Da... gândul care îl lovise pe Hunter prima dată când văzuse copilul.

- Nevinovat.

Oftând, Hunter băgă poza înapoi în portofel, apoi în buzunar.

- Ce mă fac cu tine? șopti Gabi.

Hunter se uită în ochii ei, văzu o urmă de umezeală ascunzându-se în spatele adâncurilor întunecate ale acestora.

- Ar fi înțelept să păstrezi distanța.

În loc să păstreze distanța, ea se apropie de el și își așază o mână pe pieptul lui.

- Câteodată ești cel mai mare nemernic din câți există... alteori salvezi bebelușii de părinții răi.

- Nu sunt un erou, Gabi. Nici pe departe.

- Nu, recunosc eu ea. Nu ești un sfânt. Tacticile tale sunt nemiloase, lipsite de diplomatie și aparent fără conștiință. Ești nerăbdător, lacom și egoist.

Hunter se încruntă.

- Ești cinic, de-a dreptul urâcios...

El își puse o mână la piept.

- Mă omori.

- Nu am terminat! Ea îi înlătură mâna de la piept și zâmbi. Ești hotărât, ceea ce nu este un lucru rău. Ești influent și destul de inteligent. Adică, hai... câți bărbați la 36 de ani ajung pe lista de burlaci miliardari în *Forbes* fără banii moșteniți de la familie?

O parte din încruntarea lui se risipi.

- Te temi de onestitate, dar cine nu o face? Este greu să dezvălui adevăruri despre tine când nu știi dacă nu cumva persoana cu care vorbești o va folosi împotriva ta. Este greu să ai încredere atunci când propriul geamăn te înșală.

Hunter ridică o mână spre umărul ei și o cuprinse.

- Nu sunt...

- Nu am terminat.

El oftă zâmbind.

- Ești sexy, și femeile din viața ta ar fi fost proaste să nu încerce să îți capteze cât mai mult atenția.

Da, mușchii lui faciali se luptau cu un zâmbet.

- Probabil că ai frânt inimi din Los Angeles până în New York și în Europa. Dumnezeu să te ajute dacă

sosesc mai multe femei cu un copil în brațe pe care nu le poți evita.

- Am fost întotdeauna în siguranță.

Gabi îi puse un deget peste buze, făcându-l să tacă.

- Și în timp ce ai fost neliniștit din cauza multor fu-
ziuni și achiziții... și căsătorii... ai arătat o reținere ui-
mitoare față de nepotul și soția ta. Se opri, zâmbetul
dispărându-i. Și asta... Hunter Hayden Blackwell... este
ceea ce te apropie de un erou.

Mâna lui o prinse de umăr. Încrederea din ochii ei
era prea puternică pentru cuvinte.

- Reținerea mea față de tine este la fel de sensibilă
precum coarda unei viori. O ciupitură și se va rupe.

Degetele ei delicate îi mângâiară pieptul, urcând în
jurul gâtului.

- Doamne, așa sper!

Îi apropie capul de al ei și îl sărută.

Stradivariusul se sfărâmă.

capitolul 20

Era uimit, iar Gabi o simți în sărut.

Ezitatea lui dură doar o fracțiune de secundă înainte
să o cuprindă în brațele sale puternice și să se arunce
cu toată forța la întâlnirea buzelor lor. Atât de multe
senzații o loviră deodată. Avea gust de whisky, mirosea a
păcat și o săruta ca un diavol, gata să-i frângă inima. Cu
toate acestea, nu era cale de întoarcere. După ce fusese
amorfă atât de mult timp, să aibă un bărbat la fel de
puternic precum Hunter Blackwell devorând-o nu era
ceva la care să fi vrut să reziste.

Nu mai era.

Ea se deschise către limba lui și se ridică pe vârfuri
pentru a-l gusta. Nu existau mișcări grijulii și leneșe...
amândoi erau mult prea nerăbdători să simtă următorul
val de plăcere. Hunter își trecu mâna peste spatele ei,
apoi înapoi pentru a-i prinde părul.

Îi eliberă buzele pentru a spune:

- Desprinde-l! Vreau să te văd cu el desprins!

Ea deschise ochii pentru a-i vedea privirea.

Cu ambele mâini, desprinsese clema și scoase pieptănul care îi țineau strâns părul. Acesta îi căzu peste umeri în valuri.

Hunter gemu și își trecu ambele mâini prin el, cu ochii concentrați asupra propriilor mâini în timp ce străbăteau lungimea mătăsoasă. Cu ambele mâini cuprinzându-i fața, îi întâlni în cele din urmă privirea.

- Nu mi-am dorit niciodată o femeie așa cum te doresc pe tine.

Nu avu timp să răspundă, nu că ar fi știut ce să spună după mărturisirea lui. El își trecu buzele peste ale ei în ceea ce părea să fie disperare.

Când Gabi lăsă o mână să-i cadă pe șoldul lui, iar cealaltă pe fund, Hunter o lipi de fereastra masivă și o luă de mâini. I le ridică deasupra capului și se lipi de ea, de la umăr până la genunchi. Era ca și cum și-ar fi controlat propria capacitate de a încetini mersul lucrurilor, împiedicând-o să-l atingă.

Era frustrant și erotic.

Deși amândoi erau complet îmbrăcați încă, dimensiunea dorinței lui o apăsa pe abdomen, aproape, dar nu suficient de aproape.

Hunter continuă să o sărute, săruturi fierbinți, urgente, care o lăsară fără aer.

Cu mâinile imobilizate, Gabi își ridică un picior pe al lui.

El își îndepărtă buzele.

- Dacă vei continua să mă atingi, voi face dragoste cu tine chiar aici, cu tot Dallasul privindu-ne.

Ea întoarse capul și încercă să surprindă luminile din spatele ei. Nu era foarte pregătită pentru acel tip de exhibiționism.

- Atunci sugerez să găsim un pat adecvat.

Una dintre mâinile lui slăbi strânsoarea și palma lui liberă îi cuprinse obrazul.

- Ești sigură, Gabriella?

"Există vreun dubiu?"

Îi oferea o cale de scăpare... o scăpare pe care nu o mai dorea.

- În patul tău sau în al meu? întrebă ea zâmbind.

Într-o clipă era lipită de fereastră, în următoarea se afla în brațele lui.

- Al meu este mai aproape.

Înlătură cuvertura și o așează pe cearșafurile albe.

Gabi îl strânse din nou în brațe și continuă sărutul pe care îl întrerupseseră în urmă cu o săptămână.

Greutatea lui, forța lui o amețeau. Sau poate era lipsa aerului. Gabi își ridică bărbia, îndreptându-i atenția asupra gâtului ei.

Ea îi smulse cămașa din pantaloni. Nu putea să-i îndepărteze cămașa fără un spațiu între ei. Însă, chiar în acel moment, Hunter își folosea vârful limbii pentru a explora spațiul din spatele urechii ei.

Când vârful degetelor îi întâlnește pielea, ea își lăsa unghiile să zgârie.

Hunter își pierde concentrarea și gemu.

Cu buzele aproape de urechea lui, ea șopti:

- Îmi place când îți pierzi controlul.

- Mrrr.

Ea chicoti, lăsându-și degetele să se strecoare în pantalonii lui.

El caută marginea rochiei ei. Gabi zâmbi când îi simți degetele urcând până spre marginea ciorapilor.

Hunter încremeni și se îndepărtă pe jumătate de trupul ei înfierbântat. Îi strânse marginea rochiei și o ridică mai sus pe coapsă.

Gabi văzu momentul în care ochii lui se ospătară cu jartiera.

- Doamne, Gabi! Ce porți?

- Dacă trebuie să întreb...

Își lăsa cuvintele să se estompeze în timp ce se delecta cu reacția lui la lenjeria ei.

Își trecu mâna peste clemă, o lăsă neatinsă și continuă să o exploreze.

- Ești precum Crăciunul.

Încălzită de atingerea lui, de cuvintele lui, de ochii lui, ea spuse:

- Este timpul să scoatem o parte din ambalaj.

Se ridică și își duse mâinile la spate. Fermoarul rochiei sale nu era o sarcină ușoară, așa că Hunter o preluă.

Auzi alunecarea blândă, simți cum degetele lui îi mângâie ușor pielea, în timp ce aerul rece îi întâlnește pielea. Stând nemișcată, nu tresări când Hunter zăbovi să-i coboare rochia de pe umeri.

Abia când rochia i se strânse în jurul taliei, Hunter încetă să se holbeze și se aplecă înainte, pentru a o atinge. Zăbovi pe umărul ei, își coborî buzele până la vârful sânilor ei, cuprinși încă în sutienul negru din dantelă. El încerca să-i scoată rochia, iar ea îl trase de cămașă. Amândouă întâlniră podeaua în același timp.

Gabi știa că Hunter arăta bine în costum, dar dedesubt era adevărata priveliște. O priveliște la care se gândise mult de când îl văzuse prima dată pe plaja de pe insula fratelui ei.

Având libertatea de a-l atinge, trecu la treabă. Totul la acest bărbat era format din încredere în sine și putere.

Hunter părăsi patul pentru cele două secunde necesare pentru a-și da jos pantalonii. Își aruncă portofelul pe noptieră și se întoarse doar în boxeri.

Își trecu mâinile peste sâni ei, îi cuprinse, pentru ca apoi să se îndrepte în spate pentru a-i desface sutienul.

- Crăciunul și zilele de naștere, bolborosi el în timp ce îi arunca hainele.

Sâni ei aveau mare nevoie de atingerea lui.

Ea nu trebui să-l roage. Hunter își înlocui mâinile cu gura. Se simțise ea oare vreodată atât de complet pregătită să accepte un bărbat în trupul ei? Existase până atunci vreun moment în care să se simtă atât de prețuită?

Prețuită probabil că nu era cuvântul potrivit, dar fu singurul care continua să-i treacă prin minte. Hunter făcea dragoste cu ea... nu încerca pur și simplu să o penetreze. Înlăturând orice îndoială cu privire la intențiile lui, ea se sprijini de perne și se lăsă cuprinsă de senzația provocată de atingerea lui.

El nu se grăbi, până când ea deveni aprinsă și agitată. Încă nu-i atinsese părțile cele mai dornice, iar ele strigau după atenția lui. El alunecă spre talie, sărutându-i șoldul.

Când ea își ridică șoldurile, îl auzi râzând.

- Acum eu sunt cea care moare, îi zise ea.

El îi ridică unul dintre picioare până când ajunse să se îndoiaie și îngenunche.

Prima clemă sări, luând-o prin surprindere. A doua fu previzibilă.

Hunter derulă ciorapul în jos și se întoarse spre celălalt picior al ei. Odată ce dispărură amândoi, el își mișcă degetele într-un dans lent pe gambele ei, pe coapsă și admiră fiecare loc atins. Când fu sigură că avea să-i mai elibereze o parte din tensiunea uriașă acumulată în trup, mâinile lui făcură un cerc în jurul esenței ei, apoi apucă marginea jartierei și o scoase.

Ea rămase fără aer când el îi îndepărtă ultimul strat. Nu fusese niciodată atât de expusă în fața unui bărbat, dar în loc să se simtă jenată, cuvântul *prețuit* îi trecu prin minte.

- Te rog, bolborosi ea.

Ochii lui Hunter se îndreptară spre ai ei cu atâta dorință... cu atâta pasiune, că inima îi sărea din piept.

- Nu te merit.

O speria să creadă că el se va opri.

- M-ai adus până aici, Hunter. Ar fi crud să mă părăsești așa...

Fixând-o cu privirea plină de o intensă dorință, el permise mâinilor să găsească partea de sus a interiorului coapselor ei.

- Am trecut peste îndoieli înainte de a intra în cameră, Gabriella.

El coborî capul. Prima atingere fu cu o mișcare a limbii.

Gabi țipă, strângând cearșafurile cu pumnii.

Nu trebuia să i se spună unde să atingă, ce să guste... era pur și simplu acolo, complet consumat cu ea între două respirații.

- Oh, Hunter!

Trecuse atâta vreme... al naibii de mult timp. Corzile de la vioara ei erau încordate prea repede. Șoldurile ei se ridicară de pe pat, iar ea se eliberă.

Văzu stele în momentul orgasmului. Hunter nu se îndepărtă, se mișcă, boxerii săi întâlnind restul hainelor pe podea, iar Gabi auzi foșnetul unui ambalaj rupându-se.

Ea îi prinse mâna în timp ce el derula prezervativul, zâmbind. Impresionanta lui anatomie acoperită de haine era extraordinară neacoperită.

Gabi se deschise către el. Își petrecu brațele în jurul gâtului lui. Senzația pe care i-o dădea în timp ce împingea o făcu să zâmbească.

- Ultima șansă, Gabi.

- Am crezut că am trecut de îndoieli, spuse ea cu un rânjet.

El gemu, îi înclină șoldurile și îi oferî o mostră.

- Ai dreptate. El îi dădu totul. Așa este.

Da.

O umplu, fiecare spațiu gol fiind acum marcat cu mirosul, cu atingerea lui.

Hunter o trase în brațe, buzele lui punând din nou stăpânire pe ale ei și începu încet să se miște. De data aceasta stărnirea lui Gabi a fost mai lentă. Și Hunter nu se grăbi.

El murmură ceva despre frumusețea ei, îi spunea în mod repetat că nu o merita, că este uluitoare la atingere.

Ritmul lor se accelerează până când sărutul nu mai fu posibil și toată atenția lor era îndreptată către punctul în care erau atât de intim uniți.

Unghiile ei îl traseră mai aproape, orgasmul fiind atât de aproape. Chiar când crezu că nu-l va mai putea atinge, Hunter îi șopti:

- Dă-ți drumul pentru mine!

O făcu. Și sentimentul se tot rostogoli, trecând prin amândoi.

Hunter o urmă curând cu un geamăt cu care era deja familiarizată.

Remington nu dormise în avion, iar soarele din Roma era mult prea strălucitor.

Ieși din aeroport și se îndreptă spre stația de taxi, recunoscător că scăpase din Columbia. Locul acela avea ochi, iar el nu se putu abține să nu se întrebe cine mai exact îl urmărise. În afară de copiii care îi săltaseră telefonul, nu fusese atacat și nici măcar în pericol.

Singurul indiciu promițător referitor la conturile lui Picano fuseseră cei doi așa-zisi bancheri. După ce se despărțise de ei, informațiile lui Remington secară.

Odată ce se stabili într-un motel ieftin - sau ceea ce părea fi echivalentul unui motel american - Remington formă numărul de telefon al lui Blackwell. Era miezul nopții în State, așa că, atunci când mesageria vocală fu preluată, el transmise detaliile importante.

- Ahhh, Roma! Un oraș atât de mare! Columbia a fost un eșec. Dacă aș fi știut mai bine, aș fi putut jura că oricine a pus mâna pe acel cont avea relații în afara granițelor. Buzele lor sunt mai strânse decât ale primei mele soții. Oricum, mi-am recuperat telefonul, același număr. Dacă ai încercat să suni mai devreme... nașpa! Ai naibii copii! bombăni el. Mă dau drept agentul tău personal. Garantează pentru mine! Italienii ăștia nu sunt dornici să vorbească, ceea ce mă face să mă întreb cât de departe voi ajunge. S-ar putea

să trebuiască să apelez la o altă pereche de urechi... sau la cineva care vorbește naibii limba. Remington căsca și își dădu jos pantofii. Nu te deranja să mă suni cel puțin șase ore. Nu voi răspunde.

Se ridică din pat și trase jaluzelele.

- Ți-am spus cât de mult îmi place să călătoresc pe banii tăi?

Închise telefonul.

Avea să se trezească până la amurg, gata să-și întâlnească persoana de contact pe care o stabilise înainte de a urca în avion. Apoi, după un somn decent pe timpul nopții, avea să meargă la bancă de dimineață.

În timp ce orașul din jurul său se trezea, Remington făcea tot posibilul să înăbușe zgomotul și lumina. Se aruncă în pat și își simți instantaneu corpul scufundându-i-se. Ultimul său gând înainte de a adormi era că trebuia să afle ceva a doua zi, altfel portofelul lui Blackwell avea să se închidă.

Somnul primul... informațiile mai târziu.

Hunter se trezi tresărind. Întoarse capul într-o parte.

Gabi era încă acolo. Părul ei era împrăștiat pe pernă, ochii închiși și buzele ușor întredeschise în timp ce dormea.

Pur și simplu, complicaseră totul.

Nu putea să se convingă să-i pese. Era încă întuneric, ceasul de pe masă arăta că era trecut de trei dimineața.

Gabi se mișcă în somn, iar Hunter își întinse brațul în jurul taliei ei și se apropie. Abia când capul lui se sprijini pe aceeași pernă cu a ei și mirosul ei floral îi întâlni nasul, el se relaxă.

Îi auzise pe oameni vorbind despre sexul uluitor... despre orgasmele care-ți zguduiau universul... și da, avusesese destule relații pe care credea că le putea defini în acești termeni.

Se înșelase.

Poate că fusese cucerirea în sine. Realitatea că femeia care dormea în brațele sale îi spusese că în nici un caz nu-l va lăsa să o atingă.

Poate că era Gabi.

Poate că pofta carnală pură îi afectase creierul.

Era pe cale să ațipească, iar Gabi își strecură unul dintre picioare între ale lui.

Corpul lui răspunse la atingerea ei ușoară. Hunter se gândi să o aibă – din nou –, apoi decise că un amant treaz se va dovedi mai bun decât unul pe jumătate adormit. Soarele va răsări în câteva ore.

Putea să aștepte.

capitolul 21

Hunter stătea vizavi de Gabi, care era înfășurată într-un halat de baie, sorbea ceai și se bucura de room-service.

Fusese la fel de pasională de dimineată cum fusese și cu o noapte înainte. Dacă avea îndoieli legate de ceea ce se întâmplase, nu exista nici un semn în vocea sau în modul ei de comportare.

Și de când voia el să vorbească de sex după o partidă?

De când se trezise, se părea.

- Mi se pare mie? întrebă Gabi în timp ce lua o gură din omletă. Sau ouăle astea sunt magnifice?

Își linse buzele, vârful urmărind o firimitură de ou.

- Să te văd mâncându-le... ar putea fi clasificat ca magnific.

Ea își înclină capul și îi aruncă un zâmbet ușor stânjenit.

- Sunt lihnită. Nu am mai fost așa trează și activă din noaptea în care... Coborî furculița și cercetă tavanul. Nu cred că am făcut-o vreodată.

Doamne, era bună pentru egoul său. De asemenea, tocmai deschisese discuția la care se gândise de când se dusesse la duș.

- Ai regrete cumva legat de... ce s-a întâmplat aseară?

Ochii ei îi întâlneau pe ai lui.

- Probabil. Pur și simplu, nu s-au clarificat încă.

„Un răspuns sincer.”

- Dar tu? întrebă ea, băgând în gură o porție generoasă de ouă.

- Îmi fac griji pentru tine. Te-ai opus cu fermitate intimității.

Ea își coborî furculița și se lăsă pe spate în scaun.

- Nu te cunoșteam. Probabil că încă nu te cunosc. Nu complet, în orice caz.

- Cuplurile căsătorite de douăzeci de ani află secrete unul despre celălalt.

Gabi își șterse gura cu șervetul din poală înainte de a vorbi.

- Am aflat mult mai multe despre Hunter Blackwell în ultima lună decât am crezut vreodată că e posibil. Totuși, intimitatea a fost ceva de care mă temeam... Cred că poți înțelege de ce.

El se aplecă peste masă și își puse mâna peste a ei.

- Nu mi-e frică de tine, spuse ea. Probabil ar trebui să-mi fie.

Asta îl duru, dar fu nevoit să-i susțină declarația.

- Probabil că ar trebui, recunosc el.

Ea zâmbi sincer la cuvintele lui.

- Îți mulțumesc că nu m-ai ignorat.

- Ești soția mea, îi reaminti el. Nu ești cineva pe care să-l ignor.

Ea își trase mâna de sub a lui și continuă să mănânce.

- Ai vrea? Dacă tocmai ne-am fi întâlnit... fără contract de căsătorie... fără dramă? M-ai ignora după noaptea trecută?

- Și azi-dimineață?

Furculița ei rămase în aer, iar obrajii i se înroșiră.

- Și azi-dimineață, repetă ea.
- Altă femeie? Poate. Nu mi-am obținut reputația doar făcând speculații.

Ea părea să-i respecte răspunsul, așa că merse mai departe:

- Gabriella Blackwell cere ceva mai mult. Și nu este pur și simplu numele de familie... deși cred că amândoi putem spune că nici unul dintre noi nu s-a angajat într-o legătură sexuală cu partenerul.

- Sună atât de ciudat.

- Ai un alt mod de a o spune?

Ea continuă să mestece, în timp ce el ridică din umeri.

- Legătură amoroasă sună mai bine decât o aventură de-o noapte. Și asta facem?

El își ridică ceașca de cafea la buze și mormăi:

- O noapte? Nu cred. Nu pot să spun că știu ce năibă fac.

Gabi renunță la micul dejun și își lăasă șervetul pe farfurie.

- Nici eu, spuse ea. Dar cred că trebuie să stabilim câteva reguli.

Iat-o... femeia care intrase în biroul său cu un contract pe care doar un prost l-ar fi semnat.

Și Hunter fusese unul!

- Ce fel de reguli?

- Amândoi avem probleme cu încrederea... da?

- Da... Presupun.

- Deci onestitate mai presus de orice. O să încep. Când am introdus clauza despre aventuri în contractul nostru era mai mult ca să te enervez decât pentru că îmi păsa dacă te apucau să calci strâmb. Dar atât timp cât noi doi suntem... Privirea se îndreaptă spre ușa închisă din spatele lui.

- Intimi?

- Da. Atât timp cât suntem intimi, monogamia nu este ceva fără de care să vreau să trăiesc.

El înghiți în sec. Nu mai fusese de acord cu acest tip de relație încă din liceu... și asta cât durase? Două săptămâni? Dar nici nu se mai gândise la vreo altă femeie de când întâlnise și cunoscuse această forță pe nume Gabriella.

- Și dacă oricare dintre noi simte atracție pentru altcineva, vom fi sinceri în privința asta, spuse ea.

Gândul la ea cu un alt bărbat îl îngheță mai mult decât i-ar fi plăcut.

- Pot fi de acord cu asta.

Ea îl fixă cu privirea.

- Indiferent cât ar putea-o răni pe cealaltă persoană.

- Am promis că nu te voi răni.

Dar s-ar putea ține de cuvânt dacă ar apărea altcineva? Doamne, era un tâmpit!

- Promisiunea a fost fizică. Depinde de mine să-mi protejez inima, Hunter. Asta nu este treaba ta. Da, ar fi rău dacă mi-ai spune că „aseară a fost grozav, dar să nu o mai facem“, dar tot ar fi mai bine decât să pretindem atracție atunci când nu există.

El nu se putu abține. Râse.

- Grozav nu este un cuvânt pe care l-aș fi folosit și să nu o mai facem nici măcar nu se află în vocabularul meu.

- Deci suntem de acord. Monogamie și onestitate... chiar dacă doare.

- Și încă ceva, adăugă el. Contractul nostru este încă valabil. Optsprezece luni.

- Șaptesprezece luni, două zile.

- Am pierdut câteva săptămâni?

- Contractul nostru a fost semnat înainte să spun „da!“ Ar trebui să citești documentul, Wall Street.

Îl făcea fericit să o vadă zâmbind.

- Destul de corect. Ridică mâna peste masă de parcă ar fi vorbit cu avocatul său. Ar trebui să dăm mâna?

În loc să întindă mâna, Gabi se ridică și scoase cor-donul halatului.

Vederea trupului ei... complet dezbrăcat și stând în mijlocul unei camere de hotel din Dallas îi uscă gura.

- Am o idee mai bună, spuse ea în timp ce se îndrepta spre scări.

Îi luă un minut până când creierul său înregistrează ce insinua, dar când o făcu, porni în urmărirea ei mărșind.

Vânzarea se încheie vinerea următoare, iar sâmbătă, sora Samantha, Jordan, intră în stop respirator și se afla conectată la aparate.

În loc să se mute în noua ei casă, Gabi ținea pasul cu toți actualii și foștii membri ai Alliance într-un efort de a-i sprijini pe Samantha și Blake.

- Pot face ceva? o întrebă Hunter la telefon când o sună să-i spună că nu vor mai exista dubițe de transport în weekend.

- Este o cafenea non-stop în sala de așteptare. Asta în cazul în care suporti mirosul de antiseptic și de încă ceva ce nu pot identifica.

Petrecură majoritatea săptămânii separat.

Dallasul nu va mai arăta niciodată la fel. Discutaseră despre camere separate în noua casă... Apoi urmasă ziua de miercuri... și cina... și partea din spate a limuzinei. Dar Gabi se străduia din greu să-și scoată acea amintire din cap în timp ce vorbea cu Hunter.

- Sunt sigură că ai ceva de împachetat.

- Am oameni pentru asta, spuse el. În plus, nu mut nimic din apartament, așa că bagajul meu se limitează la costume.

El își păstra locul în oraș, o decizie luată înainte de Dallas. ID... un acronim la care Gabi continua să se gândească.

- Deci te-ai plictisit și ai nevoie de un loc unde să te duci... și ai ales spitalul?

- Plictisit? Nu știu ce înseamnă acest cuvânt.

Ea simți un zâmbet pe față. În jurul ei, personalul spitalului intra și ieșea pe ușile încuiate ale secției de Terapie intensivă. Holul era plin de fețe familiare. Gwen

stătea lângă o fostă angajată a Alliance, Karen Gardner. Karen lucrase cu sora Samantha la început și fusese foarte afectată de această ultimă schimbare a stării de sănătate a lui Jordan. Nu îi era de ajutor lui Karen faptul că recent aflase că era însărcinată cu primul ei copil, iar emoțiile crescuseră.

- Dacă nu te plictisești... ce faci?

- Sunt multifuncțional.

În jurul ei nu era nimic amuzant, totuși Gabi se trezi chicotind.

- Ce face un miliardar atunci când este multifuncțional? întrebă ea.

- Acest miliardar încearcă să-și dea seama cum să angajeze o bonă fără ca lumea să-i afle intențiile, în timp ce îndrumă simultan doi detectivi privați în diferite părți ale lumii.

- Când crezi că va veni Hayden?

- Peste o lună... poate două. Greu de spus. Am angajat o avocată pentru copii și familie și echipa ei care lucrează la asta. Dacă detectivul meu particular poate dovedi neglijența, îl vom primi mai devreme. În caz de urgență, într-o săptămână. Cine știe?

- Vrei sfatul meu? întrebă ea.

- Spune!

- Treci peste căutarea unei bone. Ne vom ocupa de asta când îl vom avea. Ne vom descurca noi doi.

Hunter ezită.

- Muncesc în fiecare zi. Nu pot să arunc asta pe capul tău.

- Nici vorbă să arunci asta pe capul meu, mă ofer voluntar. Odată ce îl avem, putem începe Operațiunea de Căutare a Bonei. În plus, nu vreau o blondă frumoasă și tânără în casa mea, care să-l ispitească pe soțul meu.

Îl tachina doar pe jumătate.

- Nu știu...

- Hunter, te rog! Concentrează-te asupra detectivului tău. Ai doi care se ocupă de asta?

- Nu, doar unul. Celălalt se ocupă de tine.

Zâmbetul de pe chipul ei dispăru.

- Pentru a găsi numele din spatele tranzacțiilor de bani din conturile tale, adăugă el repede.

- Nu mă speria așa, îl dojeni ea.

- Se pare că toate secretele sunt pe masă... asta dacă nu ascunzi ceva.

Gabi aruncă o altă privire în jur pentru a se asigura că nimeni nu ascultă.

- Dulapurile mele cu schelete sunt goale, Hunter.

- Bine de știut.

- Detectivul tău particular nu trebuie să-și mai facă griji în privința asta. I-am dat de cap.

- Poftim?

- În noaptea în care m-ai încolțit cu informațiile am identificat ambele conturi. Mi-au trebuit doar câteva încercări pentru a afla parolele lui Alonzo. Nu a fost niciodată atât de inteligent în ceea ce privește cifrele. Când am ieșit din conturi, le-am schimbat.

- Oh, Gabi... Nu. Nu ai făcut asta!

În vocea lui Hunter se simțea neliniștea.

- Ba da! Nu vreau ca o persoană să se plimbe peste tot folosindu-mi numele pentru un cont cu atâția bani în el. Înghețarea conturilor până când voi putea angaja pe cineva care să găsească persoana din spatele lor mi s-a părut cel mai bun mod de acțiune.

- Nu, nu, nu, nu...

Se întoarse spre perete, coborând vocea.

- Ce?

- Gândește-te la asta! Oricine a pus mâna pe acei bani nu îi mai poate accesa. Asta va supăra pe cineva.

Mândria de acum o clipă dispăruse.

- Nu am luat în considerare asta.

- Schimbăm macazul... ai nevoie de un bodyguard până când vom rezolva asta.

- E ridicol, Hunter! Nu am nevoie de un bodyguard. Cuvintele ei se auziră mai tare de data aceasta și mai multe capete se întoarseră spre ea.

Gwen își încheie conversația cu Karen și porni spre Gabi.

- Vom vorbi despre asta mai târziu.

- Nu este nimic de vorbit, spuse Hunter.

Gwen se opri chiar în fața ei, cu ochii ageri.

- Un bodyguard?

Gabi își coborî telefonul mobil de la ureche.

- Nu este nimic, Gwen. Hunter este superprotector.

Gwen își puse mâinile în șolduri și-i aruncă o privire.

- Am constatat că, atunci când un bărbat la fel de bogat ca Hunter crede că ai nevoie de un bodyguard... chiar ai nevoie de un bodyguard. Spune-i că îi voi cere lui Neil să-l sune.

Gabi își puse mâna peste receptorul telefonului.

- Nu am nevoie...

Cu o mișcare rapidă, Gwen îi smulse telefonul din mână și îl puse la ureche.

- Bună, Hunter, sunt Gwen. Da, a trecut mult timp. Corect, una dintre nunțile fratelui meu... Gwen râse și apoi continuă să vorbească: Ascultă, despre bodyguard, soțul meu conduce echipa de securitate a lui Blake... da, așa este, Neil... minunat. Mă bucur că îți amintești. Abia aștept. Oricând.

Gwen își ridică bărbia, dădu telefonul înapoi și se îndepărtă.

- Fericit acum? îl întrebă Gabi pe Hunter odată ce ridică telefonul la ureche pentru a-l auzi din nou.

- Foarte. Un lucru în minus de căutat. Voi veni și te voi conduce.

- Destul! Nu sunt un copil.

Și începea să devină tot mai iritată de toți cei care se ocupau de ea.

- Poate vreau doar să te văd.

Mințea, dar cuvintele erau drăguțe.

- De ce nu ai sărit încă în fața unui autobuz? îl întreabă ea.

El începu să râdă.

- Asta-i fata mea! Trebuie să mănânci. Te voi lua la cinci din hol.

- Dacă nu te lovește mai întâi autobuzul.

Nu avea nici o urmă de asprime în voce.

- Voi încerca. Dacă nu, ne vedem la cinci.

- Bine, dar nimic fistichiu. Nu sunt îmbrăcată de gală.

După ce încheie convorbirea, Gabi se întoarse pe canapeaua din sala de așteptare, la un interogatoriu intern.

- Deci, începu Gwen, ce înseamnă asta, că ai nevoie de un bodyguard?

capitolul 22

Era cinci fără zece când zidurile spitalului începură să-i dea o senzație de claustrofobie. I se părea o idee bună să iasă în aerul proaspăt și răcoros de afară pentru a-l aștepta pe Hunter.

Era deja amurg, dar o brumă de ploaie recentă lăsase aerul înviorător și umed. Gabi se trase spre partea laterală a clădirii și se sprijini de zid. După ore întregi de stat jos, de băut ceai și încercări de a-și înveseli șefa și prietena, avea nevoie de o pauză. Spitalele, Terapia intensivă și pacienții conectați la ventilatoare declanșaseră prea multe amintiri neplăcute. Nu-și dăduse seama de stresul resimțit până când nu-l văzu pe Hunter venind spre ea.

Era îmbrăcat mai casual decât îl văzuse ea vreodată. Blugi și o jachetă... și pantofi sport? Poate că era ținuta lui de persoană multifuncțională.

Ea renunță să mai stea sprijinită, pentru a-l întâmpina.

- Nu trebuia să parchezi.

El se opri brusc și o privi tăcut.

Ea se apropie, crezând că el o va saluta cu un sărut.

- Ce? Ți-a mâncat pisica limba?

O privire complet confuză apăru pe chipul lui, iar Gabi simți cum zâmbetul ei dispăre.

- Tu trebuie să fii ea.

- Cine?

- Soția lui Hunter.

Gabi se dădu înapoi. Brusc, își dădu seama de greșeala ei. Dumnezeu mare, arătau exact la fel!

- Oh!

- Ești mai frumoasă decât în pozele din reviste, spuse Noah...

Inflexiunea din vocea lui o imita pe cea a soțului ei.

Un zâmbet fermecător, pe care Gabi îl văzuse de câteva ori pe fața lui Hunter în Dallas, o neliniști mai mult decât se aștepta.

- Am crezut că ești Hunter.

Noah se grăbi să râdă.

- Ni se întâmplă des.

Gabi se asigură că exista destul spațiu între ei.

- Am auzit multe despre tine.

Zâmbetul acela fermecător nu dispăru, dar ceva i se schimbă în ochi.

- Nimic bun, sunt sigur. Fratele meu are o percepție interesantă asupra realității.

Nu exista un răspuns adecvat, așa că Gabi tăcu.

El îi întinse mâna.

- Noah Blackwell.

O mișcare frumoasă de a obține controlul...

Gabi se uită la mână, dar nu făcu nici o mișcare pentru a se apropia să dea mâna cu el.

- Va trebui să mă scuzi, domnule Blackwell. Într-un minut, l-ai insultat pe soțul meu și apoi pe mine. Ce faci aici?

Noah își coborî încet brațul, zâmbetul său devenind mult mai sinistru.

- Ce ți-a spus?

Acesta nu era un joc pe care ea să vrea să-l joace. Aruncă o privire spre aleea circulară a spitalului, așteptându-se să observe în apropiere pe cineva cu o cameră. Dacă erau acolo, se ascundeau bine.

- Nu sunt geamănul malefic, Gabriella.

Ea ridică privirea spre el.

- Nu cred că ți-am dat voie să îmi folosești prenumele.

- Văd că te-a otrăvit deja. Are un mod de a-i manipula pe toți cei din jur pentru a obține ceea ce-și dorește.

- De ce mai stai aici? Indiferent ce obiectiv ți-ai propus, nu îl vei atinge.

Noah Blackwell se lăsă pe călcâie și zâmbi din nou.

- Am senzația că drumurile noastre se vor întâlni din nou. A fost o plăcere, doamnă Blackwell.

Ea nu-l privi când el trecu pe lângă ea și intră în spital.

Două minute mai târziu, Hunter își parca mașina.

Pantaloni casual - dar nu blugi -, iar cămașa cu nasturi și sacoul de seară o ușurare. El ieși din mașină să o salute, iar ea îl îmbrățișă și oftă.

- Mă bucur să te văd, spuse ea.

- Ei bine, dacă aș fi știut că cina va începe așa, aș fi venit mai devreme.

Ea începu să tremure.

- Gabi? Hunter se desprinsese din îmbrățișare și o studie. Ce s-a întâmplat?

Ea privi peste umăr.

- Eu... tocmai l-am cunoscut pe fratele tău.

Mâna lui Hunter îi strânse umerii, cu fața împietrită.

- Poftim?

- Aici... a venit la spital în urmă cu mai puțin de trei minute.

El privi în jur, apoi din nou la ea.

- Te-a rănit?

- Nu... doar mi-a spus câteva chestii. La început, am crezut că ești tu.

- Așteaptă aici!

Hunter alergă spre ușă.

- Nu face vreo prostie! strigă ea în urma lui.

Dacă Hunter o auzise, nu-i dădu de înțelese.

Gabi rămase lângă ușa deschisă a Maseratiului lui Hunter, cu motorul încă huruind, la ralanti.

Hunter dispăru în spatele ușilor glisante ale spitalului, în timp ce ea îl urmărea cu privirea. Se sprijini de plafonul mașinii, cu ușa pasagerului deschisă, încercând din răputeri să pară răbdătoare.

Având în vedere neliniștea pe care încerca să și-o stăpânească, Gabi era destul de sigură că orice cameră îndreptată spre exteriorul spitalului avea să o portretizeze drept o femeie care stătea lângă mașina de evadare.

Hunter ieși pe ușă câteva minute mai târziu. Gabi verifică rapid... purta pantaloni, nu blugi.

Oftă apoi.

- L-ai văzut?

El clătină din cap.

- Nu rămâne prea mult timp.

În spatele lor se afla o mașină, iar ei erau blocați între aceasta și un microbuz.

Șoferul claxonă. Hunter ținu ușa pasagerului în timp ce Gabi se strecura înăuntru.

- Ești în regulă?

- Tremur... ceea ce este prostesc, căci nu a făcut nimic. Cred că sunt încă șocată de faptul că am realizat cu o fracțiune de secundă mai târziu că nu ești tu. Aproape că l-am sărutat.

Hunter apucă volanul cu ambele mâini.

- Dar nu ai făcut-o.

Gabi își petrecu brațele în jurul taliei.

- Nu.

Chiar nu se simțea bine. Mașina trecu peste o denivelare de pe drum, zdruncinându-i capul.

- Ce a spus?

Se opriră la lumina roșie a semaforului, iar Hunter îi aruncă o privire.

- Că nu este geamănul cel rău. I-am spus că își pierde timpul vorbind cu mine.

- Dar el știa cine ești.

- Da. A spus că m-a recunoscut din ziar... sau ceva de genul ăsta. Se făcu verde, iar Hunter își continuă drumul. Ce joc crezi că joacă?

- Același pe care îl joacă încă din adolescența noastră. Subminează, discreditează și înșală.

- Nu ar fi mai ușor dacă ar merge pe urmele tale și și-ar câștiga propria existență? Întrebă Gabi.

Hunter râse cu adevărat.

- Nu și dacă altcineva poate face toate lucrurile grele, iar el doar să se ducă și să profite.

Treizeci de minute mai târziu, stăteau într-un separeu dintr-un restaurant mic, lipsit de pretenții.

- Arăți de parcă ți-ar prinde bine o băutură, îi spuse Hunter.

- Nu cred...

Chelnerul apărui, iar Hunter comandă vin.

Așteptă până la sosirea vinului lor înainte de a-i cere să detalieze întâlnirea cu Noah.

După ce îi povesti despre scurta lor întâlnire, Gabi sorbi din vin, recunoscătoare lui Hunter că insistase să-l bea.

- Prezența lui nu a fost un accident. Așa face el. Apare în locurile în care merg eu... se comportă frumos cu cei din jurul meu și stârnește îndoială cu privire la hotărârea mea de a păstra distanța față de el. Un maestru manipulator trebuie să câștige mai întâi încrederea celor în care își va înfige ghearele. Acum, că l-ai văzut o dată, va apărea din nou. Pun pariu pe asta.

- De unde știa că eram acolo? Sau crezi că a încercat să te găsească?

- Dacă ar vrea să mă găsească, tot ce ar trebui să facă ar fi să se prezinte la birou. Te-ar fi putut urmări, luându-ți urma prin intermediul presei. A urmărit altceva. Căzu pe gânduri. Apariția sa ne arată clar de ce ai nevoie de un bodyguard.

Ea deschise gura să îl contrazică.

Hunter o întrerupse.

- Am demarat deja demersurile, Gabi. Am vorbit cu Neil înainte să te iau. Va avea o echipă la noua casă pe care o va securiza mâine, iar un bodyguard personal ne va aștepta la spital când ne întoarcem.

- Oh, Hunter!

- Ești o femeie inteligentă. Știi că am dreptate în această privință.

Gândul de a-l confunda pe Noah cu soțul ei pentru a doua oară... singură... o determină să ezite.

- Bine! Ai dreptate.

Hunter ridică ambele sprâncene.

- Te-a durut?

- Să îți dau dreptate?

El chicoti.

- Da.

Ea se lovi ușor în piept.

- Puțin. Chiar aici.

Hunter se apropie și o luă de mână.

- Doamne, ești frumoasă!

- Lingușitorule!

- Funcționează? El îi sărută dosul mâinii.

Da... stomacul i se liniștise, iar ea nu mai tremura.

- Ei bine, începu ea, nu ți-am mai spus să sari în fața unui autobuz de cel puțin o oră.

Înmormântarea avu loc o săptămână mai târziu, după moartea lui Jordan. Pastorul vorbi despre vremuri mai fericite, despre viețile pe care Jordan le-a marcat și despre dragostea pe care și-o purtau reciproc surorile.

Gabi se uită în jurul bisericii la mulțimea prietenilor familiei Harrison. Știa că multe dintre cupluri erau împreună datorită serviciului Samanthei. Alliance apăruse din necesitatea de a câștiga banii de care avea nevoie Sam pentru a-și îngriji sora. Într-un fel, Jordan fusese parțial responsabilă de mariajele din jurul ei.

Din acest motiv, Gabi zâmbi în sinea ei pentru tânăra a cărei viață influențase în bine existența atât de multor oameni.

Familia și prietenii apropiați ocupară partea din față a bisericii. Erau politicieni, oameni de afaceri, membri ai parlamentului care zburaseră din Londra pentru a-și prezenta condoleanțele. În spatele bisericii stăteau zeci de asistenți care se ocupaseră de Jordan de-a lungul anilor. De la centrul de îngrijire în care trăise înainte ca Sam și Blake să se căsătorească, până la asistentele private care îi oferiseră îngrijire permanentă la domiciliu în casa familiei Harrison, locul era plin.

Când cortegiul o porni spre mormânt, rândurile se subțiară... și apoi iar, când se termină recepția la proprietatea din Malibu a familiei Harrison.

Gabi preluă rolul de coordonare a personalului, menținând bucătăria în mișcare, servitorii în mișcare. Cu atât de mulți demnitari prezenți, exista un număr egal de gărzi de corp și personal de securitate. Pentru a înrăutăți lucrurile, trei chelneri purtau fire la urechi, dar în loc să poarte arme, țineau tăvi pentru cocktailuri.

Gabi își propusese ca nimeni să nu o deranjeze pe Samantha cu nimic. Fără o legătură emoțională strânsă cu defuncta, ei îi fusese mai ușor să se ocupe de buna desfășurare a evenimentului.

Casa părea să se umple de oameni. Chiar când Gabi crezuse că aceasta devenise neîncăpătoare, sosiră și mai mulți.

Cooper, bărbatul desemnat ca gardă de corp pentru ziua aceea, încerca din răputeri să se facă nevăzut. Nu reușea.

- Ce faci în bucătărie? Întrebarea veni din pragul ușii. Gwen stătea cu o mână în șold. Nu este nevoie să faci asta.

Gabi aruncă o privire în direcția ei și apoi înapoi la tava din față sa.

- Acestea sunt gata, Alice, mulțumesc.

Chelnerița ridică tava pe umăr și intră în mulțime.

- Mă ignori.

- Sunt italiancă... ignor ceea ce nu vreau să aud.

Gwen râse.

- Ei bine, sunt englezoaică și te trag la răspundere.

Hunter mi-a cerut să te scot din bucătărie.

Gabi nu se putea abține să nu zâmbească. Hunter continua să o surprindă. Nu numai că își pusese viața în așteptare în ultima săptămână, dar își oferise în mod altruist timpul și atenția grupului ei de prieteni și familiei ei.

- Îmi place să mă țin ocupată; ar trebui să știe asta despre mine până acum.

Personalul roia în jurul camerei ca o mașină bine unsă.

- Te cunoaște până acum. Dar cum vine asta? Gabi apucă o scobitoare cu brânză Gouda când chelnerul trecu pe alături și o băgă în gură. Credeam că voi doi sunteți o uniune făcută de Alliance.

- Suntem. Nu era pic de căldură în cuvintele ei. În cea mai mare parte a timpului.

Gwen ridică o sprânceană într-un stil foarte britanic.

- În cea mai mare parte a timpului?

În acel moment, Meg și Judy intrară în bucătărie... personalul continua să lucreze în jurul lor.

- Aici erai... te caută Hunter, spuse Meg.

Gabi își dădu ochii peste cap.

- E aici, spuse Gwen. Îmi povestește cum ea și Hunter sunt o uniune făcută de Alliance în cea mai mare parte a timpului.

Meg o înghionti pe Judy cu un zâmbet cu subînțeles.

- Ți-am spus eu.

- În cea mai mare parte a timpului? Ce înseamnă asta mai exact? întrebă Meg... de parcă nu știa.

Cu o bucătărie plină de personal, Gabi se întoarse spre ele și își așeză mâinile în șolduri.

- Înseamnă că nu sunt o sfântă, mărturisi ea cu aprindere.

Judy și Meg începură să râdă, iar Gwen o luă în brațe.

- Ce înseamnă asta? întrebă Judy.

Meg o împinse din nou pe prietena ei.

- Înseamnă că fac sex.

Gabi îi făcu semn să vorbească mai încet, iar Gwen răs.

Din fericire, personalul lăsă capul în jos, pretinzând că nu ascultă.

- O, pentru Dumnezeu... am relații intime cu soțul meu. Mare brânză!

Toate cele trei femei pur și simplu o priveau țință.

Gabi clătină din cap, ieși din bucătărie și se pomeni direct în brațele bărbatului în cauză.

- O, slavă Domnului! Ea își ridică privirea spre el și se dădu înapoi. Noah! Simți fiori reci pe piele.

- Doamnă Blackwell.

- Ce faci aici?

Cooper ieși din bucătărie, urmat de cele trei femei glumețe. Gabi făcu un pas uriaș înapoi.

Noah purta un costum, similar cu cel al soțului ei. Dar felul în care își ținea umerii... tunsoarea și, mai precis, felul în care o privea erau complet nelalocul lor.

Ea se cutremură.

- Am găsit-o, spuse Judy în direcția lui Noah.

Gwen încetă prima să râdă. Gabi nu oferì vreo explicație.

- Ce faci aici?

Noah se uită dincolo de ea.

- Gwen, a trecut mult timp.

- Noah?

Judy și Meg tăcură.

Gabi se opri în timp ce Noah o saluta pe Gwen de parcă ar fi fost o prietenă de mult pierdută. Era de la sine înțeles că, dacă Hunter îl cunoștea pe Blake, poate că fratele său îl cunoștea și pe el, și pe sora lui.

Când Gwen îl îmbrățișă pe Noah, ceva în stomacul lui Gabi se strânse. Vorbele lui Hunter îi răsunau în cap: „Așa face el. Apare în locurile în care merg eu... se comportă frumos cu cei din jurul meu și stârnește indoială cu privire la hotărârea mea de a păstra distanță față de el”.

Gabi îi făcu semn lui Cooper să se apropie de ea.

- Caută-l pe Hunter!

Cooper se încruntă, dar plecă să-i satisfacă cererea.

Ea nu spuse nimic în timp ce Gwen i le prezentă lui Noah pe Meg și Judy. Odată ce rosti cuvântul gemeni, prietenele ei înțelesesă, iar asta li se citea în privire.

Gabi vru să-l chestioneze pe bărbat în legătură cu motivul venirii, dar Gwen părea să creadă că prezența lui era bine-venită, așa că renunță.

Hunter își făcu loc prin mulțime și se opri doar când văzu oamenii în jurul ei. Ochii lui se îndreptară spre fratele său, după care toată conversația din jurul lor se evaporă precum apa în deșert.

- Oh!

Gabi nu-și putea da seama cine oftase, dar înțelese impulsul. Să-i vezi împreună era un șoc.

Nici unul nu întinse mâna pentru a se saluta.

Noah stătea zâmbind... ca o pisică ce deținea un secret, iar Hunter își ținea în frâu emoțiile.

- Ce faci aici?

- Îmi prezint condoleanțele, frate.

- Prezintă-le... apoi pleacă!

Tonul letal al lui Hunter zbârli pielea lui Gabi.

Noah continuă să zâmbească în timp ce întrerupse contactul vizual cu fratele său și îi salută cu o mișcare a capului pe cei care îl puteau auzi. Apoi se uită direct la Gabi.

- O plăcere să te revăd.

Gabi îl apucă pe Hunter de braț pentru a-l ține pe loc, în timp ce Noah se întoarse și se îndepărtă.

- Ce naiba a fost asta? Întrebă Meg.
Gabi nu răspunse în timp ce se mută în fața ochilor
lui Hunter.
- Hei!
În cele din urmă, el o privi. Nu zâmbea.
- Încearcă să te enerveze. Nu-l lăsa să câștige!
Gabi puse mâna pe pieptul lui și simți că respirația lui
reținută se eliberează în cele din urmă.
Hunter îi prinse obrazul în palmă și o sărută cu
blândețe... scurt.
- Mulțumesc!
- Pentru ce? șopti ea.
- Pentru că m-ai împiedicat să-l omor. Îți rămân dator.
Ea râse și se dădu mai aproape de el.
- Ei bine, spuse Meg suficient de tare încât să audă
toată lumea. Se pare că am mai multe întrebări... și doar
câteva răspunsuri.
În loc să dea explicații prietenelor ei, Gabi își strecură
o mână în jurul taliei lui Hunter, îndepărtându-se.

capitolul 23

- Asta merge în bucătărie.
Gabi arată cu mâna în direcția ușii.
- Scrie dormitor, o contrazise Meg.
- Am mințit. Când împachetam, am amestecat cutii-
le... am pus o inimă pe cutie. Ea își dădu ochii peste cap.
Nu contează, merge în bucătărie.
Meg luă cutia a doua oară și începu să coboare înapoi
pe scări.
- Sunt foarte recunoscătoare că majoritatea casei din
Tarzana nu ți-a aparținut.
Gabi rânji în timp ce desfăcea o cutie cu articole pen-
tru baie.
În câteva minute, Meg se întoarse lângă ea.

- Avem de făcut cumpărături serioase pentru a face acest loc să arate ca o casă.

Gabi aruncă o privire în dormitor, care nu avea un pat propriu-zis. Cu toată harababura din jur, cumpărarea mobilierului nu se aflase pe lista lor.

- Deci? Meg făcu semn spre dormitorul gol. Unde va dormi Hunter?

Nu mai fuseseră împreună de câteva zile. Între programul său și al ei, rămăsese foarte puțin timp pentru apeluri telefonice sau chiar un simplu mesaj.

- Ar fi bine să fie aici cu mine, mormăi ea.

Meg o înghionti. Gabi făcu la fel.

- Chiar nu ar trebui să-mi pese de el așa de mult.

- Încerc să văd răul, Gabi... chiar încerc.

Ea își alungă gândurile și continuă să umple rafturile băii proprii cu prostioare inutile, care ar fi putut merge mai bine la gunoi.

- Este un om bun... pur și simplu, nu găsește întotdeauna modalitatea corectă de a obține ceea ce-și dorește fără a răni oamenii.

Meg rămase nemișcată și se uită fix.

- Ți-a făcut rău?

O speriasse... la început. Nu durase mult până să vadă dincolo de aparențele afișate de soțul ei. Chiar și atunci erau flori... un flirt jucăuș între ei, care era doar pe jumătate intenționat de-a lungul săptămânii.

- Mi-au trebuit mai puțin de 24 de ore pentru a vedea diferențele radicale dintre Hunter și Alonzo.

Meg sări pe tejghea.

- Care anume? În afară de factorul sexy, evident.

- Hunter este superb.

- Nu la fel de fermecător ca fratele tău... dar asta e ciudat pentru tine. Spune-mi ce crezi că e diferit, în afară de fizic.

Gabi își lăsă capul într-o parte.

- Vorbești de parcă ești terapeută.

- Sunt sigură de asta. Vreau doar să știu ce vezi. Apoi îți voi spune ce văd eu.

Gabi înaintă și se așează pe blat lângă Meg.

- Este un om motivat. Poți spune că și Alonzo era la fel, dar nu am știut niciodată motivul motivării sale decât după ce a fost prea târziu. Doamne... Gabi lăsă capul în jos și-l scutură. Nu ar trebui să-i compar pe cei doi.

Meg își puse o mână peste piciorul ei.

- Este în regulă. Erai îndrăgostită de Alonzo...

Gabi scutură din cap.

- Nu. Am vrut să-l iubesc pe Alonzo. Am crezut că este ceva ce nu era. După ce i-am aflat secretele, nu am mai vrut să am nimic de-a face cu bărbatul acela. Cunosc secretele lui Hunter... ce îl motivează...

- Și sentimentele tale față de Hunter sunt...?

Nu reuși să se exprime... nu în cuvinte. Nu încă.

- Știi de ce trebuia să se căsătorească?

Meg clătină din cap.

Gabi se dădu jos de pe blat și o luă de mână pe Meg. O conduse pe hol într-o cameră aflată vizavi de dormitorul principal.

- Mă gândesc la pereți albaștri... albastru-închis cu stele pe tavan...

- Nu înțeleg.

Gabi își ridică privirea spre tavan și zâmbi.

- Se numește Hayden. N-are nici măcar un an și deja se află în mijlocul unei drame familiale.

Meg rămase fără aer.

- Hunter are un fiu?

Gabi nu era sigură cât de mult ar fi trebuit să-i spună. Casa era conectată audio... monitoarele înregistrau deja mișcările.

- Să spunem că... Gabi începu să povestească: Nevoia lui Hunter de a se căsători nu era atât de egoistă pe cât am crezut prima oară.

Meg se plimbă prin camera goală, gânditoare.

- O familie este un pas imens.

- Uneori familia apare pur și simplu. Uită-te la tine și la mine. Îmi iubesc fratele, dar mi-am dorit întotdeauna o soră. Și iată-te aici!

- Tu măcar vrei copii?

Gabi își trecu mâna de-a lungul pervazului ferestrei.

- Ceasul meu biologic, după cum se spune, ticăie de ceva timp. Înainte de Hunter, renunțasem cu totul la relații și îmi scosesem din cap gândurile astea.

- De când e lumea femeile au bebeluși și fără ca tații să fie implicați.

Gabi întâlnește privirea lui Meg.

- Știu asta. Tatăl meu a murit când eram adolescentă, lăsându-l pe Val să-i preia rolul. Dacă aș fi decis să am un copil singură și mi s-ar fi întâmplat ceva? Alungă din minte gândul unui copil care crește fără părinți. Nu aș putea să-mi asum acest risc.

- Ne ai pe noi.

- Știu. Odată cu apariția lui Hayden în viața noastră, eu și Hunter vom vedea amândoi foarte curând dacă avem stofă de părinți.

Gândul ar fi trebuit s-o sperie, dar, dintr-un motiv obscur, nu o făcea.

Meg se opri și o îmbrățișă.

- Să-mi povestești tot când nimeni nu va asculta, șopti ea.

Gabi dădu din cap.

Când Meg se dădu înapoi, avea ochii plini de lacrimi.

- Eu și Val... noi... Cred că aș putea fi însărcinată.

Gabi rămase cu gura căscată. I se făcu pielea de găină și bucuria îi radia prin toți porii.

- Crezi?

Meg ridică din umeri.

- Mă întâlnesc cu Judy pentru testul de sarcină. Pare greșit fără Val aici... dar...

Gabi chiui ca o adolescentă care pusese mâna pe fundașul vedetă al unei echipe de fotbal. O strânse în brațe prea tare pe Meg.

- Sunt atât de fericită!

- Nu știu încă.

Gabi făcu un semn din mână.

- O femeie știe.

Meg râse.

- Parcă ești mama ta.

- Mama știe. Ea știe totul. Oh, Margaret... Sunt așa de bucuroasă pentru tine.

- Mama ta stă cu ochii pe mine în ultima vreme.

Gabi o îmbrățișă din nou.

- Când vine Judy? Trebuie să sărbătorim.

- Ar putea fi o alarmă falsă.

Da... ar putea fi. Dar Gabi nu credea că este.

- Italia a fost un eșec. Remington stătea vizavi de Hunter într-un bistrou din Hollywood. Proprietarii podgoriilor care înconjoară proprietatea care încă îi aparține soției tale nu au avut nimic de spus despre proprietari. În afară de lucrurile urâte pe care nu le-am putut traduce complet, sentimentul general era unul de dispreț. În ceea ce privește familia lui Picano... există o mamă care refuză să recunoască faptul că a avut un fiu și un bunic la fel de jenat că cineva întreba despre el. Cu toate acestea, o soră mai mică părea să știe că avusese un frate odată... unul bogat. Dar, din ce aș putea spune, nu știa nimic despre bani în vreun cont.

- De unde ți-ai dat seama că nu știau de bani? întrebă Hunter.

- Nu există legături. Picano rupsesse de timpuriu legăturile de familie. Singura căreia îi păsa dintre cei pe care i-am întrebat era sora lui. Dacă ar trebui să ghicesc, Picano păstrase legătura cu ea până la moartea lui. Dar ea era studentă când a murit el. Are datorii de vreo 40 000... un mizilic, în comparație cu ce se află

în contul fratelui ei. Dacă ar avea acces la cont, presu-
pun că nu ar avea datoria.

Hunter fu de acord.

- Deci fără implicarea familiei.

- Exact.

- Ne rămân atunci cei doi cu care se ocupa de droguri.
Remington clătină din cap.

- Nu se ocupau... nu... făceau contrabandă. Era altă
mâncare de pește. Cantitatea de droguri cu care nemer-
nicul acela făcea contrabandă dovedea că lucra direct cu
liderul. Oricine ar fi fost tipul acela.

- Am nevoie de un nume, îi spuse Hunter.

- Ca noi toți. Tipul pe care l-au prins în viață, Steven
Leger, a alunecat și a căzut pe un cuțit în închisoare
chiar înainte de a fi judecat. Personalul de la bordul
vasului lui Picano a fost la fel de norocos, având vieți
scurte. Indiferent cine ar fi fost persoana cu care Picano
făcea contrabandă, e clar că e genul care nu se-ncurcă
cu prizonieri.

Brusc încăperea îngheță. *Fără prizonieri...* avea arme
care pătrundeau în sistemul închisorii și își elimina
dușmanii. Ce țintă ușoară ar fi Gabi dacă individul ar
vrea-o moartă!

- Trebuie să întăresc echipa de securitate pentru
Gabi, mormăi el pentru sine.

- Poftim? întrebă Remington.

- Nimic... ascultă, trebuie să-l găsim pe acest om abor-
dând situația dintr-un unghi diferit. Contrabandiștii
din această parte a lumii sunt bogați, nu? Majoritatea
fac parte din carteluri cunoscute. Ne uităm la jucători
și îi cercetăm pe cei care au avut de-a face cu oameni
precum Picano...

Remington ridică ambele mâini în aer și clătină
din cap.

- Nu mă plătești suficient, Blackwell. Chiar și așa,
am simțit ochii asupra mea tot timpul cât am traversat
acea țară uitată de lume. Nu am nevoie să devin o țintă,

cercetând traficanți de droguri. M-aș uita și la toți acei politicieni cu care devii atât de apropiat. Sunt șanse ca o persoană din cercul tău să știe un nume sau două.

- Nu pentru asta te plătesc?

El ridică din umeri.

- Prietenii tăi nu vor vorbi cu mine. Pot să accesez fișierele de securitate, dar acest lucru nu ar fi legal. Remington ridică o sprânceană ironic. Nu sugerezi să fac asta, nu-i așa?

Hunter nu l-ar îndemna pe celălalt către un act ilegal... nu verbal, în orice caz.

- Ți-aș cere eu asta?

Zâmbetul lui Remington spuse totul.

Chiar dacă Remington ar ști cu cine are de-a face, Hunter ar trebui să-și folosească conexiunile pentru a-l ține pe contrabandist departe de casa lui. Gândul de a inversa parolele care îl blocaseră îi trecu prin cap lui Hunter. Cel mai probabil, totuși, era ca acel contrabandist să evite să se atingă de bani pentru a-și șterge urmele. Sau, mai rău, ar căuta buzunare mai adânci și ar scoate banii. Ultimul lucru de care avea nevoie reputația lui Hunter acum era acela de a ceda la șantaj.

Hunter se ridică de la birou.

- Am nevoie de informații compromițătoare despre Sheila Watson. Trase un carnetel de pe birou și mângâie adresa pe care o avea pentru mama fiului lui Noah. Am pe cineva care o urmărește în prezent, dar am nevoie să-i știu și trecutul. Și ciulește urechile și după partenerii lui Picano.

Remington băgă biletul în buzunar și apoi îl salută batjocoritor.

- Tu ești șeful!

Odată ce Hunter rămase singur în birou, luă telefonul și sună la noua sa echipă de securitate.

- MacBain. Neil răspunse la telefon cu numele său.

- Sunt Blackwell. Vreau încă un bodyguard pentru Gabi.

La celălalt capăt al liniei se făcu liniște.

- M-ai auzit?

- De ce?

- Cred că are nevoie de el.

- Știi, Blackwell, fac asta de mult timp. Sunt sigur că aveți dușmani, dar dacă credeți că există unul în mod special la care ar trebui să fim atenți, trebuie să știu cine este.

Hunter simți că-l ia durerea de cap.

- Nu am un nume, Neil.

- Spune-mi de ce ți-e frică.

- Nu este vorba despre mine.

Mai multă tăcere.

- Este fostul lui Gabi.

- E mort.

- Da, dar persoana cu care a lucrat nu este.

- Așteaptă... există o amenințare reală? Ce nu-mi spui? întrebă Neil.

Hunter nu-i spusese lui Neil despre conturile bancare și despre traficantii de droguri când angajase echipa de securitate pentru Gabi.

- O bănuială. Una pe care trebuie să o ascult.

Liniștea se lăsă pentru a treia oară. În cele din urmă, Neil îi dădu un ultimatum.

- Putem face acest lucru în două moduri. Fie începi să vorbești acum... fie îmi trimit soția foarte insistentă în pragul lui Gabi până când căpătăm răspunsuri.

Hunter își înghiți frustrarea față de tenacitatea lui Neil înainte de a deschide gura.

- Am găsit două conturi în străinătate...

Când termină de furnizat informațiile, tăcerea lui Neil era ca și cum ar fi vorbit cu o piatră, iar Hunter deveni din ce în ce mai neliniștit.

- De ce nu mi-ai spus asta mai devreme? întrebă Neil.

- Am vrut să mă descurc singur. Am descoperit că, cu cât mai mulți oameni cunosc detaliile vieții mele, cu atât mă expun mai mult în fața tabloidelor. Eu pot

să mă descurc, Gabi însă mă îngrijorează. Nu are nevoie să răscolească trecutul care o bântuie.

- Nu pare că are de ales. Voi pune un alt om să o supravegheze în timp ce voi da câteva telefoane. De asemenea, voi pune un dispozitiv de urmărire pe mașina ei.

- Este în service.

Râsul scurt al lui Neil îl surprinse pe Hunter.

- De ce nu mă mir?

- A intrat într-un stâlp, se trezi explicând.

- Da, sunt sigur că a făcut-o. E mai bine așa. Voi pune pe unul dintre băieții mei să o urmărească din spate și pe celălalt la volanul mașinii. Un șofer personal nu atrage atenția ca un bodyguard. Și cu atât mai puține întrebări vor pune tabloidele.

- Bun.

- Apoi voi da câteva telefoane. Prietenul meu de la Garda de Coastă ar putea avea un nume care să aibă legătură cu Picano.

Hunter nu se aștepta la asta.

- Un nume este tot ce am nevoie.

Neil pufni.

- Ai nevoie de mai mult decât un nume... și trebuie să începi să acorzi încredere celor din jur.

- Încrederea se câștigă.

- De acord. Te poți baza pe un lucru atunci când vine vorba de Gabi sau de oricare dintre femeile din cercul nostru de prieteni, și anume că vom interveni toți.

- O să țin minte asta.

- Bun.

Neil încheie apelul, și Hunter rămase privind pe fereastra biroului său.

Dețineau casa de peste trei săptămâni, dar petreceau de-abia acum prima noapte în ea. Bucătăria și dormitorul erau prioritatea principală, cel puțin din perspectiva lui Gabi. Restul casei putea prinde contur în timp.

Cu Meg urcată în siguranță într-un avion care zbura înapoi acasă, Gabi simți că o parte din povara

responsabilității ridicându-i-se de pe umeri. Ura ușurarea pe care o simțea după moartea lui Jordan. Se simțea mai puțin vinovată când o vedea pe Samantha revenind la normal. Gabi știa că avea să dureze, dar sfârșitul fusese pur și simplu prea greu pentru toată lumea... mai ales pentru Jordan.

Singurul lucru care o impresionase pe Gabi mult timp după ce se încheiase slujba și casa rămăsese goală fusese familia extinsă a Harrisonilor, prietenii lor și cei pe care Gabi îi considera acum prietenii ei, care erau unii dintre cei mai autentici oameni pe care îi cunoscuse vreodată. Rămăseseră cu Samantha și Blake, avuseseră grijă de ei și de cei doi copii ai lor... făcuseră totul, astfel încât să nu fie nevoie să facă ei. După ce crescuse doar cu fratele și mama ei aproape toată viața, Gabi era recunoscătoare pentru prietenii pe care le legase în timpul scurt petrecut în California.

Verifică pentru ultima dată pasteles ziti la cuptor și deschise o sticlă de cabernet pentru a se aera cât timp îl aștepta pe Hunter să vină acasă.

Sistemul de alarmă din casă o anunță că poarta care permitea accesul mașinilor fusese deschisă. Se opri o clipă pentru a aprinde lumânările de pe blatul din bucătărie. Mesele din bucătărie și sufragerie erau făcute la comandă; pentru mobilierul camerei de zi nu avea altceva decât câteva imagini de pe telefonul ei între care nu se putea hotărî. Casa avea o pivniță... iar Gabi decide că Hunter se va ocupa singur de acel spațiu. Ea nu mai mobilase niciodată un dormitor, darămite o casă întreagă. Era nehotărâtă, având un carnet de cecuri gol și gusturi care variau de la stil insular simplu la castele italienești elegante.

Sunetul pantofilor eleganți ai lui Hunter pe podeaua din lemn îi anunță sosirea.

- Ce este mirosul acela minunat?

Ea suflă în chibrit, în timp ce Hunter apărură de după colțul bucătăriei, cu flori într-o mână și jacheta în cealaltă.

Gabi își sprijini șoldul de blat și zâmbi.

Hunter se opri înainte să intre în bucătărie.

- Bună, scumpo... Am venit acasă.

Râsul care izbucni fu imprevizibil.

- Nu m-am putut abține, spuse el.

Ea continua să chicotească.

- Văd că autobuzele te-au ratat din nou.

El râdea în timp ce pășea în mijlocul bucătăriei, aruncându-și jacheta și florile pe tejghea, prinzând-o de talie. Doar atât reușiseră să obțină în ultimele săptămâni... câte un sărut. Cu toate acestea, fiecare era încărcat și plin. Fiecare o ținea trează noaptea.

Când Hunter își îndepărtă buzele, spuse:

- Bună!

- Bună!

Ea îi netezi o șuviță de păr de pe frunte.

- Este o premieră.

- Ce anume?

- Să intru în propria casă și să găsesc o femeie frumoasă gătind.

- În casa noastră, îl corectă ea. Și gătind bine. Ea se îndepărtă. Poate mâine nu voi mai dori ca un autobuz să-l calce pe soțul meu șantajist.

Hunter își duse teatral mâna la inimă.

- Sunt impresionat.

Gabi ridică o sprânceană.

- Nu încă.

Zâmbetul lui dispăru și fu înlocuit de ceva mult mai sexy.

Ea se întoarse pe călcâie și verifică pasteles din cuptor.

Hunter o prinse pe la spate, apoi o întoarse atât de repede, încât ea nu mai putu gândi, și o sprijini de blat. Îi răpi gândurile coerente în timp ce o săruta profund. Dezlănțuit, Hunter era o forță. Una pe care lui Gabi îi plăcea să o dezlănțuie.

Ceva moale lovi podeaua, iar brațele lui Hunter îi modelară corpul pe al lui. Soneria cuptorului nu le întrerupse

conexiunea. Trecuse prea mult timp și amândoi erau flămânzi.

Ea opri cuptorul și îl deschise înainte ca Hunter să o îndepărteze de cină.

La jumătatea scărilor, încetă să mai încerce să o sărute, se aplecă și o aruncă peste umăr.

Fără aer și râzând mai mult decât o făcuse vreodată, o aruncă pe pat și o urmă.

Ea îl primi în brațele ei, își încolăci picioarele în jurul lui și se rostogoli până când îi cuprinse șoldurile.

Măinile lui alunecară în cămașa ei, jucându-se cu marginile sutienului.

Gabi trase cravata fără să elibereze nodul, în timp ce Hunter o dezbrăca de bluză.

Ea îi trase cravata peste cap și și-o puse ea.

El gemu.

- Cravata aceea este marcată pentru totdeauna.

Se folosi de ea pentru a o apropia, în timp ce o săruta în neștire.

El era excitat.

Și ei îi era foame.

Sutienul ei ajunse pe podea, cămașa lui la fel... până când rămase doar cravata.

- Trebuie să te am, Gabi.

- Te rog! Ea întinse mâna după o cutie de prezervative pe care o cumpărase și o puse sub perna lui. Hai să le consumăm!

Zâmbetul lui Hunter îi umplu ochii cenușii, râsul răsunând în camera aproape goală. Apoi ajunse acolo, umplând-o, completând-o.

Se părea că de fiecare dată când reușiseră să facă dragoste de când plecaseră din Dallas, hotărârea ei de a păstra distanța nu rămăsese altceva decât o amintire. În brațele lui Hunter era vie, singurătatea dispăruse, fiind înlocuită de pasiune.

După ce îi zdruncină universul, de două ori... lui Gabi nu îi mai era deloc foame.

*

Mai târziu, lumânările scânteiau alături de focul pe care Hunter îl aprinsese în dormitorul principal. Ea purta cămașa lui, cravata lui, iar el era îmbrăcat în boxeri, în timp ce se bucurau de pastele ziti ușor uscate și de o sticlă minunată de vin.

- O bucătărie și un dormitor... sunt tot ce ne trebuie. Hunter băgă în gură încă o furculiță de paste.

- Ai putea să te ocupi de ceva de-acolo.

El se aplecă spre ea și își trecu degetul de-a lungul buzei ei înainte de a linge sosul.

- Petrecherile din casă ar fi mai ușoare fără prea mult mobilier.

- Adevărat, dar unde ar sta oamenii?

- Și-ar aduce propriul scaun de grădină?

Gabi își imaginează livingul imens plin cu răchită și plastic.

- Nu cred că va merge.

Hunter mai luă o mușcătură.

- Este atât de bun!

- Sunt uscate.

- Sunt perfecte.

- Ar fi fost perfecte dacă le-am fi mâncat acum o oră.

Hunter ridică din sprâncene cu subînțeles.

Gabi dădu din cap și încercă să nu roșească.

- Trebuie să luăm o decizie cu privire la mobilier, insistă Gabi.

El rupse o bucată de pâine înainte de a o băga în gură.

- De ce te grăbești?

- Protecția Copilului.

El se opri din mestecat și se uită fix la ea.

- Am făcut câteva cercetări. Indiferent cât de mult ai vrea să o dovedești pe mama lui Hayden nepotrivită, Protecția Copilului va folosi același microscop pe noi. O casă mobilată și sigură este doar începutul.

Hunter se lăsă pe spate nepăsător.

- Mobilierul nu determină o casă decentă.
- Nici banii. Din punct de vedere statistic, mamei i se acordă adesea custodia chiar și atunci când balanța înclină în favoarea tatălui, ceea ce înseamnă că trebuie să înclinăm talerul cât mai mult spre noi.

- Am buzunarele mai adânci.
- Posesia reprezintă nouă zecimi din lege. Hayden se află în custodia mamei sale biologice.

- Un tată biologic are drepturi.
Gabi se juca cu mâncarea în timp ce vorbea.
- Cazul tău pentru custodia totală este mai puternic dacă ea nu este potrivită și dacă tu ești un sfânt. De aceea trebuia să ne căsătorim, nu?

- Nu sunt un sfânt.
Gabi se opri din mestecat și îl privi fix.
- Îți mulțumesc pentru clarificarea de care femeia de față nu are nevoie. Ideea este că tu ești prea bogat pentru a renunța la mijloace necurate și ea este prea egocentristă pentru a se gândi că vei cere custodia. Există un singur factor pe care nu cred că l-a luat în considerare nici unul dintre noi.

Hunter își împinse farfuria goală.
- Care anume?
- Noah. Ar putea interveni și l-ar putea recunoaște pe Hayden. S-ar putea întâmpla odată ce își dă seama că acest lucru nu merge așa cum vrea el.

- Nu m-am gândit la asta.
- Omul începe brusc să apară oriunde ne-am afla? Probabil că pune ceva la cale.

- Mă pune la încercare. Încearcă să pară tipul integru și pe mine să mă prezinte drept un nemernic irațional. Nu s-au schimbat multe de când eram copii.

- Părinții tăi nu au bănuț niciodată adevărul?
- Eram considerați adesea una și aceeași persoană. Când Noah și-a arătat adevărata fire, tatăl meu habar n-avea, mama plecase... iar eu eram hotărât să-mi trăiesc viața altfel. Am fost întotdeauna unul din doi.

- Mulți oameni și-ar dori asta.

- Nu atunci când unul dintre cei doi este complet opus din punct de vedere emoțional. Ai crede că gemenii identici ar avea aceeași personalitate. Noi nu avem. Am avut dorința de a mă descurca singur, iar el a avut dorința de a lăsa pe altcineva să facă totul pentru el. Mai rău, crede că îi datorez ceva pur și simplu din cauza ADN-ului nostru. Nu am înțeles niciodată această mentalitate.

- Când crezi că vei fi pregătit să soliciți instanței custodia?

- Caut încă să lămpesc niște lucruri și apoi vom putea acționa. Două săptămâni... poate.

- Înainte de Crăciun?

- Crăciun?

Făcu ochii mari.

- Da, știi... marea sărbătoare de la sfârșitul lunii decembrie?

- Știu ce este Crăciunul... Pur și simplu, nu m-am gândit la asta.

Nici ea... abia în ziua aceea, mai devreme, observase că se aprindeau luminile în oraș.

- Ce faci în mod normal de sărbători?

El ridică din umeri.

- Petrecerea de Crăciun a companiei... și alte câteva evenimente de care nu pot scăpa.

- Mă refer la Crăciun. Fără familie...

Când el nu oferi un răspuns rapid, ea simți brusc remușcări pentru că adresase întrebarea.

- Îmi pare rău că am întrebat.

Hunter scutură din cap.

- Crăciunul este o sărbătoare pentru prieteni apropiați și familie... și știi că nu am nici una, nici alta. Nu accept invitații de la asociații mei. Îmi țin angajații la distanță.

- Dar tatăl tău? Este atât de îngrozitor?

Hunter se ridică din pat și luă și farfuriile.

- Este un pustnic. O umbră a bărbatului care a fost cândva. Pot îndura să stau cam zece minute în aceeași încăpăre cu el.

Așeză farfuriile pe o cutie de carton care nu fusese încă despachetată și continuă să ațâțe focul.

- Tatăl tău a fost odată un om de afaceri de succes, nu-i așa?

- A fost. Nu s-a îmbogățit, dar a reușit. Mama credea că îi mergea mai bine decât îi mergea în realitate. Insistase asupra școlilor de lux... unde l-am cunoscut pe Blake.

- Și pe Gwen.

- Blake nu ne-a lăsat pe nici unul dintre noi în preajma surorii sale. Se știa că spărgea nasul celor care o invitau în oraș. Noah a manifestat un interes și cam atunci eu am ieșit din viețile lor. Ultimul lucru pe care mi-l doream era ca Blake să-l confunde cu mine.

- Cum de nu știam asta?

- Noah s-a retras repede. Mama noastră a plecat și a luat cu ea majoritatea banilor tatălui meu. Am văzut imediat un declin în voința tatălui meu de a merge mai departe. Noah a profitat de depresia tatălui nostru și a manipulat-o pentru a obține tot ce își dorea.

- Și tu ai rămas cu resturile.

- Nu aș spune asta. Mi-am făcut propriul drum. Fusesem acceptat la colegiile dorite. M-am mutat, realizând după trei semestre că nu am nevoie de o diplomă pentru a conduce o afacere de succes.

- Stai așa... Am văzut o diplomă în portofoliul tău.

- Onorifică. Le împart ca pe niște bomboane dacă scrii un cec suficient de mare.

- Asta e o nebunie. Deci ai renunțat la facultate și ai pus lumea pe foc... arzând poduri pe parcurs.

- Să fac bani, nu prieteni, a fost scopul meu.

- Misiune îndeplinită.

Gabi se îndreaptă înapoi spre pat și se așeză.

- Crăciunul a fost sacrificiul meu.

Gabi se luptă cu încruntarea de pe față. Durerea din piept pentru acele sărbători ratate se accentuă.

- Cred că pur și simplu va trebui să îndreptăm lucrurile anul acesta.

Hunter întinse mâna și se jucă cu o şuviță din părul ei.

- Dacă vrei să-l petreci cu familia ta...

Ea îl prinse de mână.

- Nu știu unde vom petrece Crăciunul... dar nu văd nici un motiv pentru care să nu putem fi împreună.

- Cu excepția cazului în care până atunci o dau în bară.

- Atunci nu o da în bară.

- Nu sunt sigur că este posibil.

- Încearcă!

capitolul 24

Hunter stătea vizavi de Frank Adams și de echipa sa de avocați. Travis și echipa lui Hunter stăteau lângă el. Întâlnirea era o formalitate. Într-adevăr, contractele ar fi putut fi semnate cu fiecare dintre ei în statele lor de origine. Căzuseră însă de acord că față în față era mai bine. Hunter prezintă acordul final, oferindu-i lui Frank o reducere mai mare și suficient de multă putere de decizie în secțiunile de petrol pentru a preveni o preluare ostilă... care făcuse parte din planul pe termen lung. Atâta vreme cât Frank nu ruina eforturile lui Hunter, puteau fuziona.

Nu se putu abține să nu se întrebe dacă mariajul îl mai îmblânzise. Nu ar fi fost de acord cu o reducere mai mare în urmă cu un an.

- Suntem gata să facem asta? întrebă Frank.

- Eu sunt gata dacă și tu ești gata.

Hunter întinse o mână, iar Travis puse un stilou în ea.

Avocatul său deschise fiecare pagină, spunându-i lui Hunter unde să parafeze și să semneze înainte de a-i preda documentul lui Frank. Semnarea dură treizeci de minute până când amândoi se ridicară și dădură mâinile peste masă.

- Sper că ai timp pentru o băutură înainte de prânz, propuse Frank.

Hunter acceptă cu o mișcare a capului.

- Un martini. I-am spus lui Gabi că voi fi acasă la cină.

- Te-ai antrenat deja, nu-i așa?

- Ai cunoscut-o pe soția mea, Frank. Nu este greu.

Frank îl bătu pe spate, în timp ce îi lăsară pe avocați și pe asociați în sala de conferințe.

- Sunt surprins, spuse Frank bând martini. Minnie a susținut că o să-mi dai ceva mai mult, dar eu am fost convins că ești blocat pe oferta inițială.

- Eram blocat pe oferta inițială, recunosc Hunter. M-am gândit chiar să renunț la afacere.

- Ce te-a oprit?

Și el își pusese aceeași întrebare iar și iar. Răspunsul era simplu.

- Căsătoria. Și familia... Hayden, o figură care încă nu își făcuse drum în viața sa. Vreau să lucrez mai inteligent, Frank. Această fuziune, dacă este gestionată corect, ne va face oameni foarte bogați.

- Ești deja bogat.

Hunter zâmbi discret.

- Crezi că ești vreodată suficient de bogat?

Frank dădu pe gât băutura, făcându-i semn chelnerului să-i aducă încă una.

- Nu știu. Îți spun când se va întâmpla.

- Nu trebuie să luăm o decizie acum, dar aș vrea să deschid un birou aici. O locație destinată exclusiv acestui proiect.

- Vă gândiți să vă mutați? întrebă Frank.

- Nu. Îmi voi supraveghea operațiunea din Los Angeles. Aș desemna pe cineva în care să am încredere în acest scop. La început, va exista multă activitate... probabil în următorii cinci-zece ani. Să zbor de colo, colo...

- Nu trebuie să-mi explici. Am o soție. Așteaptă până când tu și Gabi veți avea un copil. Totul se complică.

- Sunt sigur că da.

- Îmi place ideea, Hunter. Spune-mi ce pot face aici.

- O voi face!

Camera de zi era toată plină de parfumul proaspăt al bradului. Doi bărbați așezară copacul în mijlocul camerei și așteptară instrucțiunile lui Gabi. Avusese numai o jumătate de zi pentru a-și îndeplini sarcina. Crăciunul era încă la două săptămâni și jumătate distanță, dar doamna Crăciun era ocupată cu o casă plină de spiriduși.

Un echipaj descărca mobila aleasă pentru sufragerie, camera de zi, două dormitoare pentru oaspeți, ce mai trebuia pentru dormitorul matrimonial și camera copilului. Oamenii se grăbeau în toate direcțiile. Pe lângă mobilier, Gabi insistase ca sărbătoarea Crăciunului să vină mai devreme. Angajase un decorator profesionist, pe care Samantha îl mai folosise în trecut. Probabil că erau vreo doisprezece studenți care lucrau precum echipa de la Casa Albă.

- Doamnă Blackwell?

Felicia conducea echipa de decoratori și îi atrase atenția.

- Aici vreți bradul?

Bradul Douglas de șase metri mai avea însă până atinge tavanul.

- Ai grijă la șemineu! Nu vreau să ard totul înainte să avem ocazia să găzduim prima noastră petrecere.

Felicia îi dirija pe cei care țineau bradul pentru a-l apropia de fereastră.

Gabi se întoarse auzindu-și numele.

- Da, Andrew?

- Trebuie să semnați pentru livrarea dormitorului.

Îl urmă în hol, în timp ce unul dintre muncitori se plimba în jurul ei, cu lampa în mână. Prima cameră de oaspeți fusese amenajată, fără ultimele retușuri. Pungile cu lenjerie de pat livrate stăteau într-o grămadă în colț. Patul era pus, mesele... televizorul cu ecran plat era fixat pe perete și un angajat de la departamentul de electronice se asigura că este funcțional.

Gabi își trecu mâna peste patul de fier zâmbind.

- Este perfect.

Semnă hârtiile împinse în fața ei și echipajul de livrare se mută în camera alăturată.

- Aproape am terminat aici, doamnă Blackwell. Unde merge următorul?

Gabi arată spre echipa care se retrăgea.

- Urmează-i!

Tânărul de 20 de ani făcu cu ochiul și continuă să conecteze televizorul.

Cooper o surprinse când intra în sufragerie. Trei brăduți mai mici erau într-un colț, toți de dimensiuni diferite. Două studente puneau instalația de luminile și chicoteau.

- Neil este la telefon. Vrea să vorbească cu tine.

Gabi își dădu ochii peste cap, dar luă telefonul agentului de pază în mână.

- Da, Neil?

- La ultima numărătoare erau 26 de încălcări ale sistemului de securitate care se petreceau în casă.

- Am o echipă de încă cinci care vor sosi în orice minut și care vor urca pe scară pentru a instala și luminile exterioare.

- Gabi. Nu este o glumă.

- Este numai o zi, Neil. Într-o zi, cu atât de mulți oameni care aleargă pe aici, nu există nici o posibilitate de a fi rănită. Cooper este chiar aici, Solomon este afară, urmărindu-i pe toți cum vin și pleacă.

- 26 la doi.

Luminițele de pe brăduții mai mici fură aprinse.

- Oh, acestea sunt minunate. Mulțumesc, fetelor!

- Gabi?

- Mai ales că sunt studenți, Neil. Sunt fericiți pentru slujba lor temporară. Sunt bine.

- Doamnă Blackwell?

Gabi se întoarce auzindu-și numele.

- Trebuie să plec. Îi înapoie telefonul lui Cooper și se întoarce la treabă. Andrew, poți cumva aduce o navetă cu sticle cu apă îmbuteliată? Poate că ar fi trebuit să comandăm niște sendvișuri.

Andrew se întoarce, cu telefonul în mână.

Acum, când bradul se afla pe poziție, mobilierul din camera de zi era mutat prin mulțimea de oameni și pus la loc.

- Mai mult spre dreapta.

Bărbații care manevrau mobilierul nu comentară, ci îl mutară numai, se dădură mai în spate, așteptând îndrumarea ei.

- Doamnă Blackwell?

Accentul greu al unuia dintre curieri îi rosti numele.

- Da? Ea își ridică ochii spre el.

- Avem ghirlande în camion. Pentru ușă, poate?

Gabi îi aruncă o privire Felicie, care dădu din cap entuziastă.

- Sună bine.

- Prânzul va ajunge aici în patruzeci de minute.

- Ești o dulceață, Andrew, îi spuse Gabi.

Bătrânul își încrucișă brațele la piept.

- O să-i placă asta.

Un alt set de luminițe se afla deasupra șemineului.

- Toată lumea merită Crăciunul.

Două ore mai târziu, Andrew o anunță în timp ce făcea paturile.

- Avionul său tocmai a decolat din Dallas.

- Avem patru ore.

- Aș merge pe trei. Îi scoateți pe toți de aici și mai rămâne ceva timp pentru curățenie.

Gabi părăsi camera, bătând din palme.

- Avem doar trei ore, oameni buni. Hai să terminăm treaba!

Ieși în curte pentru a verifica cum progresa lucrul cu becuțele și pentru a informa restul echipei despre termenul-limită.

Cei care livraseră brazii terminau amplasarea ghirlandei. Nu era cea mai grozavă treabă, dar se părea că Felicia era gata să atârne funde și becuțe prin ramuri.

- E frumos, nu?

- Da. Nu avu timp să zăbovească și pur și simplu continuă: Solomon se va asigura că ai tot ce îți trebuie.

- Paznicul, *señora*?

Îl văzu pe Solomon vorbind cu unul dintre bărbații care lucrau la luminile exterioare.

- El, îl indică ea.

- Da, cel de la securitate.

- Mulțumesc din nou, spuse Gabi înainte de a trece la următoarea problemă.

În două ore și jumătate, Felicia și echipa ei curățară fiecare cameră în parte. Casa căpătă un aspect elegant de sărbătoare, cu un decor alb-argintiu în sufrageria formală. Argintiu, alb și pete de roșu decorară camera de zi. Ghirlande amestecate cu becuțe dantelau balustrada scării. Bradul strălucea de la globulețele din sticlă, ornamentele din cristal și două seturi de becuțe... unul simplu, celălalt roșu. Ghirlande, funde și un Moș Crăciun de un metru și jumătate îi întâmpinau pe cei care intrau pe ușa din față.

Gabi lăudă echipa care se ocupase de iluminat, încântată de munca lor.

- Abia aștept să apună soarele.

- Oamenii mei vă vor suna în câteva zile pentru a programa ziua când vreți să le dați jos, după data de 1.

- Perfect.

Imediat ce plecă echipa de electricieni, Solomon se duse să-l ia pe Hunter de la aeroport.

Andrew îl întâmpină pe furnizor la poartă și aduse cina specială pe care Gabi o comandase pentru masa lor intimă.

Felicia și restul echipei ei ieșiră din casă exact la ora la care Gabi le spusese că trebuie să termine.

Gabi o sărută pe obraz.

- Nu aș fi reușit fără tine.

- A fost o nebunie acolo o vreme. Dar cred că a ieșit destul de spectaculos.

- Exact ca în reviste.

- Bucurați-vă de vacanță, doamnă Blackwell.

Unul câte unul, dubițele și camionetele părăsiră proprietatea. Luminile exterioare începeau să strălucească pe măsură ce soarele apunea.

Cei trei rămași admirară exteriorul casei. Arbuștii sclipeau, streășina era evidențiată prin becuri mai mari, în mare parte cu lumină albă, dar un strop de roșu împodobe coloanele, amintindu-i lui Gabi de un baston de zahăr candel. Era exact atâta culoare cât să adauge o urmă de amuzament aerului elegant al decorațiunilor.

- Pizza și bere în casa de oaspeți, îi spuse Andrew lui Cooper.

- Voi veni la pizza după ce sosește Hunter.

- Mulțumesc, băieți! Știu că a fost o nebunie. Dar priviți!

Cooper îi făcu cu ochiul.

- Arată bine, doamnă B.

Diaz disprețuia Statele Unite. Prea mulți ochi, prea multe urechi. Nu suficiente arme.

Raul intră în casa puțin mobilată, aflată la o stradă de a lui Blackwell.

- Ei bine?

Raul ridică ambele degete arătătoare în aer și se îndreptă spre computer.

- Suntem cu toții pregătiți.

Avea atitudinea aceea înfumurată de care Diaz se putea lipsi... problema era că Raul era bun la ceea ce făcea când nu era drogat. Se pare că renunțase la droguri în urmă cu câteva săptămâni... sau cel puțin le mai rărise.

Computerul se aprinse și sunetul răsună prin difuzoare.

În mod normal, Diaz nu ar fi călătorit până în California pentru a-și recupera banii. Asasinii erau buni pentru așa ceva. Totuși, când aflase cât de adânci deveniseră buzunarele doamnei Picano, își ajustase planurile.

- Avem imagine din camera de zi și audio în rest.

Computerul era plin de ferestre. Degetele lui Raul zburau pe computer, indicând, făcând clic, tastând o comandă. Materialul video prinse viață în culori vii.

O femeie înaltă și zveltă intră în cadru și dispăru imediat.

- Ea este?

- Da, doamna Blackwell.

Diaz ridică o sprânceană. Trebuia să acorde credit defunctului. Alonzo avusese noroc cu ea înainte să-și găsească moartea.

Raul mări volumul audio. Sunetul apei care curgea le lovi urechile.

- Casa este complet cablată. Are un sistem de securitate bine pus la punct. Are doi bodyguarzi, iar majordomul locuiește în casa de oaspeți.

Diaz nu credea că avea să fie ușor.

- Ai rezolvat toate lucrurile neterminate?

Raul își îndreptă din nou afurisitele de degete arătătoare și făcu cu ochiul.

- Acum trebuie doar să așteptăm.

Grozav... Diaz nu era un om răbdător.

Hunter era absorbit de un e-mail pe laptopul său deschis când Solomon încetini mașina la poartă. El ridică ochii, se întoarse la e-mail, apoi își ridică din nou ochii la geam.

Îi se făcu pielea de găină și un fior neașteptat îi trecu ca un tsunami pe piele.

- Uau!

Solomon îl privi prin oglinda retrovizoare.

Hunter închise absent laptopul și-l dădu jos din poartă, în timp ce Solomon oprea mașina.

Uimit, Hunter coborî de pe bancheta din spate și privi cu gura căscată.

Cu greu recunoscuse casa, peste tot era o explozie de lumini într-un design elegant și de bun-gust.

- Gabi, șopti el.

Nerăbdarea amețitoare rezervată în mod normal copiilor crescuse pe măsură ce se apropia de ușa din față.

Păși în hol, zâmbindu-i lui Moș Crăciun care îl întâmpină. O masă înaltă care nu fusese acolo când plecase încălzea spațiul. Trosnetul unui foc și parfumul de brad acompaniară sărbătoarea vizuală, în timp ce cotea către sufragerie. Sosise Crăciunul!

Își trecu mâna peste spatele canapelei pe care o alesese Gabi. Cu cât se apropia mai mult de brad, cu atât mirosea mai bine. Erau chiar și cadouri împachetate sub el. Cum reușise să facă atât de mult în atât de puțin timp? Îi era imposibil să priceapă cum reușise să transforme în numai câteva ore niște pereți și un spațiu gol într-un loc numit acasă.

- Îți place?

Vocea muzicală a lui Gabi îi întrerupse gândurile.

Îmbrăcată într-o salopetă de mătase albă moale, Gabi îl privea din partea cealaltă a camerei.

- Tu ai făcut toate astea?

Ea dădu din cap.

- Eu și o mică armată. Am vrut să te surprind.

- Obiectiv îndeplinit. Se întoarse din nou spre brad.
E adevărat.

- Desigur.

Cuprinse ochii ei adânci și-i făcu semn cu degetul să vină spre el.

- Vino aici!

Când ea ajunsese suficient de aproape încât să se poată atinge, el îi puse o mână pe față.

- Este cel mai frumos lucru pe care l-a făcut vreodată cineva pentru mine.

- Este doar un brad.

- Este mult mai mult. Știi asta... Și o știu și eu.

Ea își lăsă capul în palma lui și el o sărută. Gabi se înmuie, își desfăcu buzele și îi permise să o tragă mai aproape.

El întrerupse sărutul și își sprijini fruntea de a ei.

- Nu te merit.

Gabi îl trase de mână.

- Haide! Mai am multe să-ți arăt!

Dormitorul matrimonial era gata. Noptiere, un șezlong de pluș pentru doi lângă șemineu. Plante în ghiveci umpleau spațiul gol. Gabi îl conduse în mai multe camere, toate complet mobilate. Murmură ceva despre tablouri pentru pereți, sugerează o călătorie în Italia pentru a găsi piesele potrivite. Ultima oprire fu însă cea mai plăcută. Mirosul de vopsea proaspătă îi spunea că se făcuse mai mult în ultima cameră decât în celelalte.

Deasupra lambriului, de jur împrejur, dăduse un strat alb de vopsea proaspătă bleu-deschis. Tavanul avea nori pufoși. Un pătuț stătea în centru, cu un carusel de care atârnavă o lună și o stea, ce așteptau doar niște ochi mici și dornici. O masă pentru înfășat, un șifonier și un balansoar cu un urs mare de pluș într-o parte.

Nu numai că Gabi îmbrățișase ideea că Hayden avea să facă parte din viața lor... dar o tratase ca pe ceva foarte real.

- Spune ceva! Îi ceru ea.

- Nu știu ce să spun.

Ea veni în spatele lui și își trecu brațele în jurul taliei lui.

- Fiecare copil ar trebui să atingă cerul!

El aruncă o privire în sus, simțind că emoția îi amenință ochii uscați.

- Azi-dimineață, începu el, această casă era numai o proprietate. În seara asta este un cămin.

capitolul 25

Meg se așază la computer și așteaptă să vadă imaginea video. Sam o salută cu un zâmbet exersat:

- Bună, Meg!

Meg avu un sentiment de ușurare când observă că prietena sa nu mai avea cearcăne.

- Arăți bine.

- Ne descurcăm bine.

Vorbiră puțin despre copii, despre unele dintre consecințele morții lui Jordan. Vestea despre sarcina lui Meg se răspândise rapid.

- Mă bucur pentru amândoi.

- Ar trebui să-mi vezi soacra... deja o ia razna.

Sam își trase pletele roșcate și le aruncă peste umărul drept.

- Deci, am auzit ceva despre un potențial client?

Era bine să treacă la treabă și să se îndepărteze de problemele personale.

- Ea are 34 de ani, deține o bucată mare de Manhattan și vrea să-l enerveze pe fostul ei cu un bărbat mai tânăr și mai fierbinte.

Zâmbetul lui Sam se transformă în râs. Făcură schimb de informații, luară notițe și făcură un plan pentru a o ajuta pe „bogătana din oraș” să-și găsească un partener.

- Exact de asta am nevoie acum, spuse Sam când terminară. De o provocare.

- Și eu am crezut la fel. Meg se lăsă pe spate în scaun. Mai ai un minut?

- Sigur, despre ce-i vorba?

- Despre Hunter.

Sam oftă.

- Simt că sunt responsabilă de asta.

- Am văzut însemnările din dosar. Nu părea deloc că l-ai aprobat drept client.

- Nu am făcut-o. Eram prinsă când a venit la noi, și i-am spus lui Gabi să meargă la întrevvedere și să ia o decizie finală. Nu m-am gândit niciodată că îl va aproba, darămite să se căsătorească cu el.

Asta credea și Meg.

- Dacă te consolează cu ceva, nu am mai văzut-o pe Gabi atât de fericită de când am cunoscut-o.

Sam o privi cu ochii mijiți.

- Într-adevăr?

Meg încuviință din cap.

- Omul are defecte, dar îmi place de el. Chiar și Val începe să-l placă.

- Blake spune că este imprevizibil și brutal atunci când vine vorba să obțină ceea ce-și dorește.

- Penal?

- Nu am găsit nimic care să-l pună după gratii.

- Este prea bogat pentru a lăsa urme, medită Meg.

- Adevărat. Se pare însă că se gândește la siguranța lui Gabi. Neil a instalat sistemul de supraveghere la noua lor locuință și i-a angajat doi bodyguardzi personali.

- Ce? Gărzi de corp? Ce mai veste!

Sam strânse din buze.

- Credeam că știi.

- Ce să știi? De ce are nevoie Gabi de un bodyguard?

Sam ridică mâinile în aer.

- Urăsc bârfele.

- Ei bine, nu te poți opri acum.

Meg se aplecă în față, ca să vadă orice indiciu de pe chipul lui Sam.

- Se pare că defunctul ei soț a deschis două conturi foarte mari pe numele doamnei Gabriella Picano. Unul era folosit în mod activ, celălalt, ușor inactiv. Nu știu sigur cum a aflat de ele, dar a schimbat parolele și a blocat pe oricine le folosea. Potrivit lui Neil, Hunter crede că a devenit o țintă. Și înainte de a întreba, nu, nu a existat o amenințare.

- De ce ar face Alonzo așa ceva?

- Cine știe? Poate că s-a gândit că dacă vor exista bani mulți pe numele ei, o vor implica în contrabandă... că o să tacă, dacă el ar fi supraviețuit.

- Deci cine se află în spatele banilor care intră și ies?

- Nu am nici o idee. Neil ne-a spus că Hunter are anchetatori care investighează.

O nouă îngrijorare apăru pentru cumnata ei.

- Dacă sunt bani de droguri, i-ar putea fi întinsă o cursă și ar putea ajunge la închisoare.

- Cineva sigur știe asta și vrea să o aibă la mână.

- Șantaj.

Cele două rămaseră pe gânduri timp de un minut... apoi privirile li se întoarseră către monitor.

- Șantaj pentru a o atrage într-o... căsătorie?

- Doar nu crezi... Sam tăcu brusc. O, nu!

Meg detesta la ce se gândea ea.

- Are sens. La naiba! Chiar voiam să-l plac pe individ. Sam își răsucea o șuviță.

- Dar de ce? De ce naiba a fost atât de grăbit Hunter să se însoare? De ce ar șantaja o necunoscută să se mărite cu el?

- Copilul. Care este cel mai altruist lucru despre care am auzit.

Veni rândul lui Sam să se holbeze.

- Copil? Ce copil?

La naiba, secretul fusese dezvăluit și acum se răspândea.

Cumpărăturile... nimic nu se compara cu o terapie de cumpărături pentru a face timpul să treacă. Gabi se plimba prin magazin, simțind privirea lui Solomon asupra ei. Păstra distanța, dar era mereu aproape. Probabil că nu ar fi observat dacă ar fi ieșit la cumpărături cu o prietenă, dar Gwen veghea asupra copilului ei bolnav, iar Judy era la serviciu. Să o deranjeze pe Sam nu era o opțiune.

Îi venise mereu greu să cumpere cadouri pentru frațele ei, dar cu un bebeluș pe drum, ușa către postura de tată se deschisese pentru el, iar asta îi dădea lui Gabi o mulțime de idei de cadouri pentru Crăciun.

Incapabilă să se oprească, Gabi se îndreptă spre departamentul pentru copii și găsi o pereche mică de șosete și o jucărie de pluș pentru nepoata sau nepotul ei nenăscut. Privirea i se îndreptă spre o salopetă din denim. Se întoarse. Cumpărăturile de haine pentru Hayden trebuiau să mai aștepte. Cu toate acestea, un ursuleț de pluș era potrivit.

Tot schimba pungile dintr-o mână în alta când ieși din magazin în căutarea unei cravate cu imprimeu cu biberoane sau a altor prostioare de genul ăsta.

Aruncă o privire peste umăr și îl văzu pe Solomon aproape. Când se întoarse, se opri brusc.

Privirea întunecată o fixa, pe măsură ce femeia se apropia încet. Sheila Watson era mult mai frumoasă în persoană decât în poze. Un pic mai scundă decât Gabi, cu mai multe forme, dar nici pe departe spre supraponderalitate.

Femeia o privi de sus în jos pe Gabi. În loc să fie intimidată, ea își păstră calmul pentru a vedea ce avea de gând să facă cealaltă femeie.

Gabi își luă privirea de la Sheila și o îndreptă spre obrazii dolofani și trupșorul adormit, ghemuit în cărucior. Gabi rămase fără aer, dar mâinile ei tânjeau să-l atingă pe nepotul lui Hunter. Cuvintele Sheilei readuseră atenția lui Gabi asupra femeii.

- Știi cine sunt?

Gabi tăcu și așteptă.

- A promis că se va căsători cu mine, să știi.

- Serios?

Sheila își ridică bărbia sau poate nasul.

- Te va folosi, ca și pe mine... apoi va scăpa de tine.

Acesta fusese planul inițial.

- Întrebarea mea este... ești la fel de rece ca el?

Gabi încercă să-și păstreze calmul și își forță privirea să se întoarcă asupra copilului.

Sheila strânse din dinți.

- Îmi este dator. I-o datorează fiului nostru. Furia din ochii Sheilei se stinse mai repede decât dacă ar fi fost acționat un întrerupător de lumină. Dacă ai puțină decență, îl vei convinge să aibă grijă de fiul său.

O mie de replici diferite muriră pe buzele lui Gabi. Ea își mușcă buza. Orice i-ar fi spus ar fi putut să-i dea femeii de înțeles despre intențiile lui Hunter.

Gabi observă că mâna Sheilei era strânsă pe cureaua poșetei, iar bebelușul fu aproape dat uitării în timp ce cealaltă femeie pășea spre ea. Clienții le ocoleau, enervați de faptul că se postaseră în mijlocul mallului.

Privirea dură a Sheilei reveni și se îndepărtă de Hayden, apropiindu-se de Gabi.

Prea aproape.

- Pari nenorocita perfectă pentru ticălosul ăla!

Iată... instabilitatea despre care vorbea Hunter.

Gabi se răsuci, dar nu-i întoarse spatele celeilalte femei.

- Te rog să mă scuzi!

Vocea lui Solomon le întrerupse la momentul oportun.

- Doamnă Blackwell?

Pe chipul Sheilei apăru un zâmbet ce nu existase înainte.

- Ai deja o jucărie?

Gabi se așeză lângă Solomon.

- Sunt gata să plec.

El se așeză între cele două femei și o conduse spre ușă.

- Nu am terminat, strigă Sheila după ea.

Gabi nu răspunse, dar simți furia femeii în timp ce se îndepărtau.

- Cine era? întrebă Solomon în timp ce intrau în parcare.

- Cineva în care nu se poate avea încredere. Dacă se mai apropie din nou de mine, te rog să intervii.

El își trecu mâna prin păr, se uită în spatele lor și grăbi pasul.

Odată ajunși în mașină, Gabi inspiră adânc.

- Du-mă la biroul lui Hunter!

- Am înțeles, doamnă B.

Cam la un kilometru distanță de mall, Solomon spuse:

- Ar fi trebuit să intervin mai repede. Dar v-am dezamăgit.

- Ar fi putut fi o prietenă. Mă îndoiesc că mulți agresori plimbă copii. Nu aveai de unde să știi.

- Nu se va mai întâmpla.

Gabi încercă să-l liniștească.

- Nu-ți face griji pentru asta!

Tiffany o conduse pe Gabi în biroul lui Hunter fără să o mai anunțe. Solomon rămase în urmă, lângă biroul lui Tiffany.

Fața lui Hunter se luminează când ea intră în birou. Ținea telefonul la ureche, dar îi făcu un gest cu mâna să vină lângă el.

- Așa este. Chiar nu-mi pasă cum te descurci cu el, dar fă-o!

Hunter se ridică în timp ce Gabi se apropie și se strecură între biroul și scaunul lui. Mâna lui îi găsi talia și o cuprinse.

- Nu am timp în acest moment, spuse Hunter persoanei cu care vorbea. Ceva important tocmai a apărut pe biroul meu.

Gabi simți cum i se risipește tensiunea provocată de Sheila.

- Corect... Fă-o! Hunter întinse mâna în jurul ei și închise telefonul înainte să-i sărute gâtul. Măi, măi, dacă nu e chiar doamna Crăciun în persoană. Ce am făcut să merit vizita ta aici?

Gabi își lăsa capul pe spate, savurând senzația buzelor lui pe gâtul ei... distrăgându-i atenția.

- Nu este de plăcere, îmi pare rău s-o spun.

El se opri și se uită în ochii ei.

- Ce s-a întâmplat?

Era atât de transparentă?

- Am cunoscut-o pe Sheila.

Mâna care o ținea de talie se strânse, iar fața lui se întunecă.

- Când? Unde?

- La mall, acum treizeci de minute.

Hunter o așeză pe biroul său și o apucă de genunchi în timp ce ea îi povestea despre întâlnire.

- Unde naiba era Solomon?

- Chiar acolo. Nu l-am chemat... nu avea de unde să știe că era o amenințare.

- Asta nu este o scuză.

- Ba da, este. Să am un bodyguard lipit de mine este inutil și incomod. Mă intimidă, nu mă ataca.

- Odată ce îl vom avea pe Hayden, asta s-ar putea schimba.

Amintirea feței minuscule a lui Hayden, a buzelor bosumflate, deschise în somn, îi aduse un zâmbet blând pe față.

- L-am văzut.

Hunter se opri.

- Pe Hayden?

Ea încuviință.

- E frumos, Hunter! Dormea în cărucior. Nu am aruncat decât o privire înainte ca Sheila să înceapă scandalul.

- Scandalul mă îngrijorează, spuse Hunter.

Gabi încuviință.

- Acesta este motivul pentru care trebuie să fim precauți și metodici în acest sens. Femeia nu era în regulă. Ar fi tragic să-l îndepărtezi pe Hayden dacă ea ar mai putea avea custodia parțială.

- Nu se așteaptă să fac o cerere pentru custodie. Se așteaptă la o plată.

- Mă face să mă întreb ce fel de nebunie se va isca atunci când Hayden nu va mai fi o monedă de schimb.

- Genul de nebunie care necesită un bodyguard... sau doi... sau trei.

Părea îngrijorat.

Telefonul de pe biroul lui sună. Puse mâna pe interfon.

- Da, Tiffany.

- Îmi pare rău să vă întrerup, dar la telefon este un anume ofițer Delgado.

- A spus despre ce este vorba?

- Ceva despre un raport legat de o persoană dispărută.

Gabi își schimbă poziția, în timp ce Hunter puse apelul pe difuzor.

- Aici Hunter Blackwell.

- Domnule Blackwell... vă mulțumesc că mi-ați oferit un minut din timpul dumneavoastră pentru a vorbi.

Hunter ridică din umeri și se uită la ea.

- Constat că, atunci când sună poliția, a respinge apelul nu este o opțiune.

Delgado râse scurt.

- Adevărat. Sunt detectiv la Departamentul de poliție din Los Angeles. Am primit un raport despre o persoană dispărută depus în această după-amiază referitor la un electrician care s-a aflat ieri la reședința dumneavoastră și am vrut să vă pun câteva întrebări.

Gabi se ridică.

- Cine? întrebă ea.
- Poftim?
- Ieri soția mea a coordonat personalul casei. Ea este aici în biroul meu cu mine acum și convorbirea e pe difuzor.
- Bine... în regulă. Doamnă Blackwell?
- La telefon... cine lipsește?
- Numele lui este Mark Collins.
- Numele i se părea familiar.
- Ieri, acasă au fost peste treizeci de oameni, domnule ofițer.... va trebui să mă iertați.
- V-a conectat televizoarele...
- O, da! Corect. Un băiat drăguț... a dispărut?
- I-a telefonat angajatorului că a terminat slujba la dumneavoastră și că venea să înapoieze camioneta de serviciu, dar nu s-a mai prezentat.
- Nu sunt sigură cum vă pot ajuta. A plecat în grabă cu mulți alții. Nici n-aș putea spune exact la ce oră.
- Orice ne puteți spune ne va ajuta. Aș vrea și numele celor care au fost la dumneavoastră acasă ieri.
- Gabi nu știa de unde să înceapă.
- Hunter își așază o mână pe coapsa ei și spuse:
- Vom face o listă și vă vom contacta.
- Timpul este dușmanul nostru, domnule Blackwell.
- Decoratoarea mea sigur are o listă a tinerilor și a celor care s-au ocupat de brad... a celor care au instalat luminile afară. Toate aceste numere de telefon sunt acasă, domnule ofițer.
- Cu cât le obțineți mai repede, doamnă Blackwell... cu atât mai bine.
- Desigur.
- Hunter notă numărul lui Delgado și închise telefonul.
- Despre ce crezi că este vorba? întrebă Gabi.
- Habar n-am. Ce îți amintești despre el?
- Tânăr... 23 de ani, poate. Unele dintre studențe cochetau cu el. Felicia tot pocnea din degete, spunându-le să-și continue treaba și să socializeze mai târziu. Zâmbi

discret. Crezi că asta a făcut? A fugit de la muncă și s-a încurcat cu cineva?

- Posibil. Ce vrei să fac?

Gabi se desprinsese de lângă el, se îndepărtă de birou și își luă geanta.

- Nimic. Voi nota toate numerele de telefon și îl voi suna înapoi pe Delgado.

- Pot să ajung acasă în douăzeci de minute dacă ai nevoie de mine.

Ea se opri în ușă zâmbind.

Andrew o întâmpină acasă, cu numerele de telefon pregătite. Hunter era, mai presus de toate, eficient. După ce Gabi îl contactă pe Delgado și îi dădu numerele de telefon de care avea nevoie, aruncă o privire asupra celorlalte mesaje pe care Andrew le preluase pentru ea în ziua respectivă.

„A sunat Meg. Sun-o înapoi!”

Meg răspunse la al doilea apel.

- Hei, mămico, o șicană Gabi.

Fără vreun salut... fără ce mai faci... doar o întrebare rapidă și la obiect:

- Hunter te-a șantajat, nu-i așa?

capitolul 26

Hunter ieși din conferința video oftând de ușurare. Travis îl găsisese pe bărbatul care îi deturnase fondurile și lucra cu o echipă de detectivi sub acoperire pentru a-l prinde pe individ în flagrant. Hunter era pe cale să cedeze și să-i ceară soției sale ajutor pentru conturile lui, să vadă dacă Gabi ar putea restrânge aria de căutare a fondurilor dispărute mai mult decât reușise echipa sa. Se pare că acum tot ce trebuia să facă era să-i dea vestea bună.

Își închidea computerul când Tiffany îl întrerupsese din nou, cu cincisprezece minute înainte ca ea să plece de la birou.

- Scuze pentru...

- Las-o baltă!

Tiffany se îndreptă către un perete cu lambriuri și deschise o ușă ascunsă care adăpostea un televizor cu ecran plat.

- Au sunat cei de la relații publice și au întrebat ce vrei să faci în legătură cu asta.

Hunter stătea în picioare și aștepta ca Tiffany să deschidă televizorul și să pornească materialul înregistrat pe care cineva din echipa lor îl salvase.

Imaginea lui Gabi care stătea lângă Sheila în ceea ce părea o poziție inamică umplea colțul din dreapta sus al ecranului. Reporterul subtitrase imaginea cu afirmația:

„Amanta și soția se întâlnesc.”

Presa fusese ca un spin în coastă ani în șir. Acum Gabi le căzuse în gheare.

Reporterul continua:

- Fiți alături de noi la ora 19.00 pentru interviul în exclusivitate cu îngrijitoarea care susține că are grijă de fiul ilegal al lui Hunter Blackwell. Domnul Blackwell s-a căsătorit recent în mod neașteptat cu o persoană importantă din Florida...

Reporterul continua să le suscite interesul pentru jurnalul de seară.

Tiffany puse pauză și așteptă.

- Am nevoie de Ben Lipton la telefon. Spune-le celor de la relații publice să nu comenteze până nu vă spun eu.

Tiffany ezită, apoi își puse picioarele în mișcare.

În timp ce se afla într-un apel cu avocatul său, Remington îi lăsase un mesaj pe telefon, iar secretara lui din New York ceru instrucțiuni.

În drum spre casă, se opri la florărie.

Gabi îl întâmpină la ușă zâmbind.

- Flori? Ce clișeu!

- Ai văzut știrile.

Gabi luă trandafirii roșii și albi din mâinile lui și se îndreptă spre bucătărie.

- Toată lumea a văzut știrile. Telefonul nu a încetat să sune de când m-am întors de la biroul tău.

El îi studie mișcările în timp ce ea lua o vază și o umplea cu apă. Hunter căută o urmă de nehotărâre în ceea ce făcea, dar nu găsi nici una.

- Florile unui soț care înșală te fac să pari vinovat, îi spuse ea.

- Și, dacă cineva întreabă, în ziua în care s-a aflat public despre Hayden, am cumpărat soției mele flori și am venit acasă devreme.

- Este trecut de șase.

- Devreme pentru mine, se corectă el.

Își scoase haina și o așază pe spătarul unui scaun.

Gabi scoase bilețelul minuscul sigilat din buchetul floral și îl îndreptă în direcția lui.

- Ce bine că mă scoți la cină!

- Da?

- Da! Întâlnirea cu mama fiului tău este epuizantă, îl tachină ea, în timp ce trăgea de marginea plicului. Zâmbetul cochet al lui Gabi dispăru când văzu cecul. Ce este ăsta?

El își sprijini șoldul de blatul de bucătărie.

- Un milion pentru fiecare aventură pretinsă sau dovedită.

Ea miji ochii, fără să-l scape din priviri.

- Ar trebui să-l încasez doar pentru a-ți face în ciudă.

- Înțelegerea este înțelegere.

- Câți ochi ai asupra lui?

Gabi stătea lângă Hunter, cu genunchiul peste el, cu mâna pe pieptul său, desenând cercuri.

- Întrebi despre un alt bărbat după acest moment?

Ea îl lovi în piept.

- Hayden. Câți ochi ai asupra lui?

- "Ochii mei" îi supraveghează pe Sheila și pe Noah.
Gabi se sprijini în cot, iar privirea i se răci.

Înainte ca el să poată rosti un cuvânt, ea își aplecă
trupul gol peste al lui și băjbăi după telefonul de pe
noptiera laterală. Îi împinse telefonul în față.

- Toți ochii pe Hayden.

- Ce...

- Toată lumea a fost informată de presă că ai un
fiu. Vrei ca lumea să creadă că este al tău... l-ai lăsa
pe fiul tău să aibă mai puțină protecție decât soția ta?

Hunter se așeză în pat, în aceeași poziție ca Gabi.
Cearșaful se strânse în jurul taliei ei, lăsând o imagine a
frumuseții pe care el trebui s-o ignore.

- Am detectivi particulari pentru Sheila și Noah... nu
bodyguarzi.

Gabi își puse o mână pe șoldul gol, în timp ce își
îndrepta umerii.

- De ce ai bodyguarzi care veghează asupra mea?

- Cineva ar putea... Cuvintele lui se întrerupseră
când își dădu seama ce voia ea să spună. Rahat!

Aruncă cearșaful de pe trup și coborî din pat în timp
ce tasta. Fusese atât de concentrat asupra preluării copi-
lului, încât pierduse din vedere acest aspect.

- MacBain.

- Știu că e târziu, îi spuse Hunter lui Neil în timp
ce se îndrepta spre biroul său. Am nevoie de niște ochi
asupra...

Momentul deciziei plana asupra lui.

- Asupra cui? Era târziu, dar vocea lui Neil era fermă.

Hunter deschise computerul.

- Asupra fiului meu.

Tăcere.

- Pentru prima dată, știrea a fost adevărată?

Ceva îi spunea lui Hunter că, în cele din urmă, Neil
și cei care o cunoșteau pe Gabi aveau să afle adevărul. În
loc de o minciună, el spuse ce era necesar:

- Hayden este nevinovat. Vreau ochi asupra lui, Neil. Sunt aici cu Gabi și pot să-l trimit pe Solomon sau pe Connor.

Hunter dădu adresa pe care o avea, numele dădăcei și ale celor doi detectivi privați care se ocupau de caz, astfel încât oamenii lui Neil să nu-i confunde cu altcineva.

Când încheie apelul, Gabi stătea în prag, cu brațele încrucișate peste halatul negru și mătăsos care îi acoperea umerii goi.

- Ai nevoie de mine, îi spuse ea.

Cuvintele și atitudinea ei erau frivole.

Afirmația ei însă era departe de asta.

Diferența dintre apărare și ofensivă este cu adevărat legată de plasarea jucătorilor pe tabla de joc. Pentru Gabi, viața ei trecuse peste noapte de la apărarea propriei poziții la obținerea a ceea ce își dorea.

Hunter se întâlni cu avocații săi la prima oră a dimineții, iar Gabi se întâlni cu ai ei.

Lori o conduse în birou, oferindu-i un ceai și un zâmbet.

- Se pare că am ratat un aspect în contractul tău cu Blackwell, spuse ea înainte ca Gabi să-i poată explica ceva.

- Hayden nu era prevăzut.

Lori se relaxă pe scaunul cu spătar înalt.

- Ceva îmi spune că Blackwell știa totul despre mica lui surpriză înainte de a-ți oferi un contract.

- Nu există nici o îndoială. Dar nu de asta sunt aici.

- Nu?

Gabi deschise dosarul pe care îl adusese și îl așeză pe biroul lui Lori.

- Tot ce spun aici este confidențial... corect?

După expresia uimită a lui Lori, era evident că nu se aștepta la întrebare.

- Complet.

Gabi îi întinse hârtiile. Lori aruncă o privire prin ele, în timp ce Gabi vorbea:

- Răposatul meu soț era traficant de droguri.

Din expresia de pe fața lui Lori, aceasta nu era o informație nouă. Fusesse de ceva timp avocata Samantha și, dacă Gabi ar fi trebuit să ghicească, unele dintre informațiile mai puțin cunoscute erau vești vechi pentru avocat.

- Știai deja asta.

Lori ridică din umeri.

- Ceea ce nu știi... ceea ce puțini știu este că... l-am omorât.

Lori își îndreaptă privirea spre Gabi.

- A murit la spital.

- L-am deconectat.

Avocata oftă.

- A le spune medicilor să-l scoată de la aparate nu este același lucru cu a-l ucide.

- Nu conform companiei de asigurări de viață care a plătit după moartea lui Alonzo.

Lori răsfoi hârtiile până găsi formularele privind plata.

- Este o sumă mare.

- Am încasat cecul și apoi am donat banii imediat către o multitudine de programe de prevenire a utilizării drogurilor. Dacă te uiți la polița de asigurare, în cazul în care mâna mea a fost în vreun fel responsabilă pentru moartea soțului meu, inclusiv în deconectarea acestuia de la aparate fără o hotărâre judecătorească, polița era anulată.

- Doar că tu ai încasat cecul.

- Iată problema!

Lori scoase un carnețel și notă ceva.

- În zilele noastre, fraudă în asigurări este considerată mai importantă decât jefuirea unui magazin cu băuturi alcoolice și împușcarea vânzătorului. Companiile mari

îi dau exemplu pe cei prinși. Va trebui să procedăm cu precauție.

Gabi detesta să simtă teama din stomac.

- Dacă aş fi știut despre clauză, nu aş fi încasat nici odată cecul.

- Ai bani pentru a-i înapoia?

Gabi scoase cecul pe care i-l dăduse Hunter cu o seară înainte și i-l dădu lui Lori.

Avocata râse.

- Sunt o mulțime de zerouri.

- Cred că Hunter se pricepe la ele.

Lori atașă cecul la dosar și îl închise.

- Mai sunt câteva lucruri cu care mă confrunt și despre care trebuie să afli.

Lori întinse mâna.

- Un alt dosar?

Gabi clătină din cap în timp ce se apleca deasupra biroului întorcând carnețelul spre ea. Notă cele două nume de bănci și numerele de cont în cauză.

- Primul este la o bancă din Columbia. Al doilea, din Italia. Amândouă sunt pe numele meu. De fapt, pe Gabriella Picano.

Gabi continuă să dea detaliile pe care le putea oferi. Destul de puține.

- Nu ai nici o idee despre cine le-a accesat?

- Nu. Cel din Italia era în mare parte pentru depozitare, nu se retrăgea aproape deloc. Cel columbian avea un flux constant de depuneri și retrageri.

- Spălare de bani.

- Probabil. Când am aflat despre ele, am schimbat parolele și nu au mai fost tranzacții de atunci.

Lori se înfioră.

- Oare vreau să știu ce sume sunt în aceste conturi?

- Mult mai mult decât în acel cec personal.

- Acest lucru complică totul. În cazul în care compania de asigurări află despre banii străini...

- Nu sunt ai mei.

- Ei nu știu asta. Lori se întoarce spre computerul de pe birou și începu să tasteze. Va dura ceva timp.

Gabi crezuse că era necesar să furnizeze aceste informații și că, în final, acest lucru avea să-i dea un sentiment de împlinire. Greșise.

- Nu pot merge la închisoare.

- Nu cred că se va ajunge la asta.

O spusese cu încredere.

- Trebuie să fim cât se poate de discreți în această privință în timp ce o rezolvăm.

Lori notă din nou ceva.

- Asta nu pot promite. Când a fost ultima oară când o persoană importantă a fost acuzată de fraudă și nu a ajuns la știri?

- Nu sunt o persoană importantă.

Lori izbucni în râs.

- Ești căsătorită cu unul dintre cei mai bogați și mai influenți bărbați din lume. Sunteți atât de importanți, încât jumătate din oamenii de acolo vor dori să vă vadă în închisoare din invidie, iar cealaltă va presupune că sunteți vinovați și că ascundeți și alte infracțiuni care vă vor arunca în închisoare în cele din urmă. Lori își îndreptă atenția asupra computerului și apăsă pe câteva taste. Imprimanta din spatele biroului ei prinse viață. Ar fi fost mai ușor să lupți dacă nu ai fi fost căsătorită cu Blackwell. O celebritate văduvă trădată de defunctul ei soț este mult mai simpatică decât soția unui miliardar.

Gabi îngheță.

- Crezi că Hunter știa asta?

Lori ridică o sprânceană.

- Știa despre polița de asigurare... despre conturi?

Gabi nu răspunse, iar Lori clătină din cap.

- Hunter nu a ajuns acolo unde este doar cu noroc chior.

Chiar dacă ar fi știut... lucrurile se schimbaseră.

Nu-i așa?

- Nu este atât de grav pe cât pare

Lori puftu

- Nu, scumpul, îl spărtă Gabi. În prezenta lucrării, avocatii sîi la solicitarea imediată a lui Hawden din custodia mamei sale.

- Ia un copil de lângă mama sa. Sună nobil

Uneori Lori era foarte sarcastică.

- Femeia este nebună.

Lori își înclină capul și se uită fix.

- Lasă-mă să zugrăvesc această imagine puțin mai clar. Blackwell dorește ca o soție să demonstreze instanței că înseamnă stabilitatea unui bărbat căsătorit... și lucrează din greu pentru a găsi vina mamei copilului pentru a obține custodia totală.

- Ea vrea bani. Nu îi pasă de copil.

- Asta ți-a spus ea... sau el?

Gabi deschise gura. O închise. Apoi bolborosi:

- Am încredere în el.

Lori o fixă cu privirea.

- Aceasta este prima ta greșală.

- Nu-l cunoști.

Gabi era un pic mai puțin defensivă în ton.

- Nu, ai dreptate, nu-l cunosc. Dar cunosc genul. Este bogat, arogant și nu îl va opri nimic pentru a obține ceea ce își dorește. Bărbații ca el ocolesc legea, o cum-pără... ba chiar o seduc, pentru a-și atinge obiectivele. Ai intrat în acest contract rece și detașată, Gabi. În vi-gereț să o găsești pe acea femeie și să o aduci înapoi. Dacă dorești să ieși din asta întregă. Nu-l lăsa pe Blackwell să-ți facă ceea ce a făcut Picano.

- Nu este posibil așa ceva!

- Ești sigură de asta?

Gabi se uită fix la avocata ei știind că femeia Gabi a statui înțelepte. Dar Gabi nu voia să le audă.

Înapoi în mașină, Solomon se întinse spre ușa din dreapta și scoase o cutiuță.

- Neil a făcut asta, spuse el. Și vrea să-l porți mereu. Ea deschise capacul și găsi un medalion pe un lanț de argint.

- De ce mi-ar cumpăra Neil bijuterii?

Solomon râse când ieși în trafic.

- Este un dispozitiv GPS. Chiar dacă unul dintre noi va fi lipit de tine, există momente, ca astăzi, în care te vom scăpa din vedere. Am vrut să ți-l dau mai devreme. Când stăteam în hol mi-am amintit că nu ți l-am dat.

Ea și-l puse peste cap și se uită la designul simplu. Deși umblă la încuietoare, nu reuși să-l deschidă.

- Nu se deschide.

- Oh!

Era deja prea mult. De la bodyguarzi la medalioane cu GPS.

- Este doar un dispozitiv de urmărire, nu? Nu înregistrează ce spun?

Solomon încuviință.

- Nu. Doar GPS. De asemenea, este rezistent la apă. Așa că poți face duș cu el.

Ridicând din umeri, Gabi își băgă medalionul sub cămașă și se concentrează asupra peisajului care îi trecea prin fața ochilor și asupra mulțimii de oameni din jur... persoane care nu purtau dispozitive de urmărire sau care nu călătoreau cu un bodyguard înarmat alături.

Când Hunter trecu de dimineață pe la biroul său fu întâmpinat cu o citație de la Sheila care solicita pensie alimentară pentru Hayden. Se pare că femeia înainta mai repede decât putea fugi Hunter.

Hunter stătea vizavi de Ben Lipton și de echipa sa de avocați specializați în dreptul familiei.

- Trebuie să fie de acord cu un test de paternitate, îi spuse Ben.

Hunter avea deja unul. Personalul prost plătit din clinica unde îl ducea Sheila pe Hayden nu avea nici o problemă în a furniza contra cost o mostră din saliva lui.

- Testul va demonstra că sunt tatăl, le spuse el. Sarcina voastră este să folosiți informațiile pe care vi le dau pentru a obține custodia totală și exclusivă pentru mine.

- Așa cum v-am mai spus, ea trebuie să fie declarată inaptă să aibă grijă de fiul ei. Stabilitatea financiară și dovada că Hayden este fiul dumneavoastră vă vor acorda custodia parțială. Pensia alimentară va fi inevitabilă.

- Femeia vrea bani, nu statutul de mamă.

Avocații se uitară unul la altul.

- Ea va desemna un medic pentru testarea paternității și noi îl vom avea pe al nostru. Asta ne va da 48 de ore pentru a dovedi că e o mamă nepotrivită.

- Aveți rapoartele investigatorilor mei.

- Un antidepresiv nu este o armă de foc. Și nu a consultat în ultimii cinci ani un medic pentru probleme psihologice. S-ar putea să nu se îngrijească bine de Hayden, dar este însoțit de adulți când nu este alături de el.

- Adulți incompetenți.

- Ceea ce îi face răspunzători pe ei, nu pe ea, îi zise Ben.

Avocatul din stânga lui Ben se aplecă înainte.

- Nu se așteaptă să-i iei fiul. S-ar putea să riposteze.

- Ea se preocupă doar de bani. Dă-i un cec și-l va lua. Ben își încrucișă brațele la piept.

- Cum poți fi atât de sigur?

Hunter știa că avocații erau obligați să-i păstreze secretele. Așa că le dădu ceea ce aveau nevoie.

- Pentru că Hayden nu este fiul meu biologic. Nu m-am culcat niciodată cu Sheila Watson... fratele meu a făcut-o.

Un oftat colectiv răsună prin cameră.

- Și dacă fratele tău solicită custodia?

- Poate încerca. Odată ce Sheila dovedește că sunt tatăl, iar eu confirm, Noah nu va avea cu ce să-și susțină afirmația. Dacă încearcă, sunt sigur că voi puteți face astfel încât să dispară cazul.

Primi câteva încuviințări.
Hunter se ridică să plece.
- Sunați-mă referitor la medicul pe care îl folosim. Eu
și Gabriella vom fi aici vineri pentru audiere.
- Dacă pot grăbi curtea atât de repede, spuse Ben.
Hunter îl privi glacial. Ben ridică mâinile.
- Se va rezolva!
- Așa e mai bine. Bună ziua, domnilor avocați!
Înainte de a părăsi camera, auzi pe cineva șoptind:
- Și eu care credeam că Crăciunul cu familia mea e
de rahat.

capitolul 27

Gabi stătea pe canapea, cu picioarele îndoite sub ea, în timp ce sclipirea luminițelor de Crăciun dădea strălucire camerei.

Cuvintele lui Lori o bântuiseră toată ziua.

Făcea oare aceleași greșeli? Avea încredere în bărbatul nepotrivit? Dacă Hunter era capabil să mituiască legea, să o seducă... făcea oare același lucru cu ea? Toate bâiguierile lui cum că nu ar fi suficient de bun pentru ea îi însuflaseră încredere în relația lor. Era oare o încredere falsă? Seducerea ei era numai o extensie a nevoii lui de a obține ceea ce-și dorea?

Adică pe Hayden...

Sau poate voia doar să i-o plătească fratelui său.

Celelalte cuvinte ale lui Lori... cele care nu fusese ră rostite o deranjau, de asemenea. Ce s-ar fi întâmplat dacă Hayden era cu adevărat fiul lui Hunter? Poate că femeia din mall se lupta pentru drepturile fiului ei.

Gabi ura îndoielile care alergau nebunește în mintea ei.

Alarma de la poartă porni, semnalând întoarcerea lui Hunter. Gabi văzu farurile mașinii și auzi ușa din față

deschizându-se și închizându-se. Pașii lui ezitară când intră în cameră.

- Gabi?

Ea nu răspunse, ci luă numai marginea pernei în poală.

El se apropie încet, până ajunsese suficient de aproape încât ea să-i surprindă parfumul pielii. Mirosul care o sedusese din prima zi în care se întâlniseră.

El îngenunche până ajunsese la nivelul ochilor ei.

- Ce s-a întâmplat?

- Mi-am vizitat avocata azi... îți amintești de Lori Cumberland.

- Cum aş putea să o uit vreodată pe doamna Cumberland? întrebă el cu un zâmbet slab.

Gabi nu-i zâmbi.

- I-am spus despre polița de asigurare, despre conturile internaționale.

Hunter își pierdu zâmbetul și se așeză pe scaunul de lângă ea.

- Ți-am spus că voi avea grijă de asta.

Gabi își ridică bărbia.

- Nu am considerat că este bine să aștept.

- Acum nu este momentul.

- Și ea a zis ceva asemănător. Gabi nu-și luă privirea de la Hunter. Știai cât de greu va fi să-mi reabilitezi numele după ce am devenit soția ta?

Nu era nici o urmă de emoție pe fața lui.

Ceva din interiorul ei muri.

- Doamne!

Aruncă perna din poală și se ridică.

Hunter sări în picioare și o apucă de braț, împiedicând-o să fugă din cameră.

- Nu te cunoșteam, Gabi.

- Și erai dispus să folosești informațiile pe care le aveai ca să mă șantajezi, știind al naibii de bine că aş putea ajunge la închisoare pentru ceva ce nu am făcut.

El se apropie, dar ea se smulse din strânsoarea lui.

- Nu vei merge la închisoare. Voi avea grijă de asta!
- Cum o să faci asta, Hunter?
- Vom rambursa banii companiei de asigurări.
- Nu este atât de simplu. Știai asta cu mult înainte de
a apărea în spatele limuzinei mele.
El strânse din dinți.

- Da. Știam asta.
- Când ai de gând să începi reabilitarea numelui meu?
El se uită dincolo de ea.
- Odată ce voi câștiga custodia lui Hayden. Atunci îți
voi reabilita numele.

Ea se simți luată de proastă.
- Odată ce vei obține ceea ce ți-ai dorit.
- Nimic din toate astea nu ți-a fost ascuns, îi zise el.
- Și nimic nu s-a schimbat. În ciuda a ceea ce se în-
tâmplă între noi... nimic nu s-a schimbat. Tu îl primești
pe Hayden, iar eu ajung la închisoare.

El o privi atunci, furia începând să-i apară pe chip.
- Chiar crezi asta?
- Nu știu ce să cred, Hunter.
El făcu doi pași rapizi și se întinse spre ceafa ei.
Sărutul lui fu aspru, autoritar... la fel ca omul. Naiba
să o ia, pentru că-i răspunse, în ciuda furiei. Voia cu
disperare să creadă în el, dar nu putea.

Nu orbește.
Niciodată.
Se trase din brațele lui și își duse o mână la buze îna-
inte de a se întoarce și de a fugi din cameră.

Cravata îi atârna largă la gât, gheața răcindu-i vinul
din pahar. Luminile pomului de Crăciun, singurul pe
care îl avusese de când era copil, umpleau camera.

Gabi încetase în cele din urmă să plângă.
Fiecare lacrimă era un cuțit înfipt în el, fiecare sus-
pin... și nu avea nimic de oferit ca sprijin. Nu avu în-
credere în sine să meargă la ea, să-i spună că se înșela
în privința lui. Căci nu era așa.

Când Hunter aflate prima dată despre fraudă din asigurări și despre contul din străinătate, presupusese că ea era vinovată de mai mult decât de faptul că se încrezuse în persoana nepotrivită. O femeie frumoasă, ingenioasă, fluturând din gene pentru a obține ceea ce își dorise în viață. O șantajase înainte să o cunoască.

Chiar și când aflate mai multe, se ținuse oarecum detașat.

Ia-l pe Hayden!

Lasă-l pe fratele tău fără nimic!

Apoi Gabi lovi din nou, acolo unde nu se aștepta deloc.

Bradul de Crăciun îi râdea în nas.

- Aici erai! Andrew intră în cameră, luă carafa de bourbon pe jumătate goală și se încruntă. Ocupat?

- Nu acum, Andrew.

Andrew stătea neinvitat.

- Vorbesc serios!

- Concediază-mă!

- Ești concediat.

Andrew pur și simplu râse.

- Când o să încetinești ritmul în viața personală și o să te gândești înainte să acționezi?

Hunter nu comentă, ci studia numai cum gheața i se topea în pahar în timp ce Andrew continua:

- Ești genial în afaceri. Transformi firele de iarbă în bancnote de dolari; ridici întotdeauna steagul în fața echipei adverse. Ceva îmi spune totuși că, în carnetul tău de elev scria că „nu se înțelege bine cu ceilalți“.

- De ce mai stai aici?

- Pentru că eu sunt singurul care o va face. Dacă nu începi să-ți exersezi răbdarea, vei deveni un bătrân singuratic, urâcios, dar bogat. Sună precum cineva cunoscut?

- Nu sunt tatăl meu.

- Mă gândesc acum la o așchie și un trunchi. Amuzant la clișee este faptul că toate sunt adevărate.

Hunter își termină restul băuturii și lăsă paharul deoparte.

- Ai o oportunitate unică cu o femeie care are o inimă de mărimea Texasului. Ești pe cale să aduci un copil în casa ta care va avea nevoie de ceva mai mult decât un bătrân urâcios pentru a-l crește. Ai lumea la o aruncătură de băț și îi dai cu piciorul.

Hunter își fixă privirea asupra singurei persoane din viața sa dispusă să-i vorbească astfel.

- Am dat cu piciorul înainte să încep.

- Atunci trebuie să faci ceea ce face oricare alt bărbat cu sânge în vene. Găsește nenorocita aia de soluție și repară ce-i stricat.

Andrew se ridică în picioare și dădu să iasă din cameră.

Hunter îl opri.

- De ce îți pasă dacă repar ceva?

Andrew se uită prin cameră.

- Vreau titlul de bătrân urâcios numai pentru mine.

Hunter zâmbi.

- Și îmi place trunchiul.

Andrew ieși din cameră, dându-i de gândit.

- Așadar, Blackwell vrea să fie tătic... perfect! Diaz bătea gânditor cu degetele în masă. Dintre toate informațiile inutile pe care le obținuse ascultând conversațiile lui Blackwell, aceasta ar fi putut da roade. Va fi mai ușor decât credeam, nu-i așa, Raul? Diaz pocni din degete. Am nevoie de acele poze.

- Poze, ce poze?

- Picano ți-a trimis niște fotografii înainte să dea ortul popii. Poze bune de șantaj. Cred că unele erau cu soția lui.

Raul ridică din umeri și se întoarse iar spre computer.

Diaz trebuia să-i acorde credit defunctului. În privința Gabriellei, își acoperise urmele. Se însurase cu ea, pusesese banii pe numele ei, făcând-o să pară la fel de vinovată ca el... o pusesese în situații compromițătoare... o compromisese. Dacă omul ar fi trăit, ar fi fugit

destul de departe, până când legea nu i-ar mai fi putut da de urmă.

Mare păcat că sfârşise cu pieptul plin de gloanţe.

Asta poate strica ziua oricui.

Lui Raul îi luă o oră să găsească şi să acceseze pozele.

Diaz privi imaginile, reţinând-o pe cea cu Gabriella Blackwell care ţinea mâna întinsă pentru o doză. Nimic mai bun decât o imagine immortalizată a soţiei lui Blackwell care se droga.

- *Perfecto.*

Mai erau şi altele... dar cea mai acuzatoare era cea a unei persoane importante aflate în toiul unei crize provocate de droguri. Imaginea valora câteva milioane dacă Blackwell dorea să o țină departe de judecătorul care decidea eligibilitatea lui de a deţine custodia exclusivă asupra fiului său. Diaz dădu din cap în direcţia lui Raul.

- Acum am nevoie să găseşti compania de asigurări de viaţă pe care a folosit-o Picano. Am nevoie de numărul poliţei sale, de numele unui agent... De tot.

Raul adulmecă, ridică ambele degete arătătoare în aer şi începu să tasteze.

Mai târziu, Diaz îşi scoase trabucul dintre buze, trase fumul şi-l eliberă încet. Deţinea tot ce avea nevoie şi, în curând, avea să-l aibă la degetul mic pe Hunter Blackwell. Bărbatul avea în faţă câteva decizii importante de luat.

Fiul său... soţia lui... sau banii lui.

Gabi nu ştia în ce cameră dormea Hunter, dar nu era în a ei. Se trezi a doua zi dimineată cu ochii roşii şi cu o durere de cap criminală. Reuşise să ajungă la o concluzie undeva pe la două dimineata.

Şi-o făcuse cu mâna ei. Îl alesese pe Alonzo şi toate făţărnicile lui. Decisese să se căsătorească cu Hunter în loc să-şi împărtăşească necazurile cu familia ei. Începuse în mod conştient şi de bunăvoie o relaţie fizică cu soţul

ei temporar. Atașamentul emoțional nu era ceva la care se așteptase, dar undeva între toamnă și iarnă inima ei începuse să cedeze, iar Hunter preluase comanda.

El îi spusese că nu este de încredere și că nu o merită. Recunoscuse în mod deliberat că o folosește, însă ea sperase că ceva se schimbase în el, așa cum i se întâmplase ei.

Cum a spus-o Lori? Pentru a ieși din această căsătorie întreagă, trebuia să găsească acea parte rece și detașată cu care intrase în această poveste.

Numai că, după ce făcuse un duș și încercase să ascundă cearcănele de sub ochi, imaginea din oglindă era a unei femei distruse, nu a uneia destinse.

Își îndreptă umerii și adăugă pe rând câte un strat. Loțiune hidratantă, un anticearcăn... o armură deghi-zată în fond de ten. O tentă de încredere pe care trebuia să o mimeze până când părea naturală. Ochii ei, cel mai bun atu pe care îl avea, trebuiau să iasă astăzi în evidență. O linie de tuș care să-i accentueze și un strat gros de mascara erau echivalentul unui zâmbet pe chipul unui clown. Rujul de culoarea prunei îi completa arsenalul cosmetic. Își prinse părul în vârful capului, lăsând vreo două șuvițe să atârne.

Lui Hunter îi plăcea liber...

Ea avea să-l poarte prins.

Gabi păși în dressing și își lăsă halatul. Fiecare centimetru de îmbrăcăminte avea o altă treabă decât cea intenționată de croitor. Lenjeria ei intimă o făcu să zâmbescă; cu atât mai mult cu cât știa că lui Hunter îi va plăcea, dar că nu o va vedea niciodată.

Partea sexuală a relației lor se încheiase.

Topul tricotat îi îmbrățișa sânii și îi cobora pe talie, mulându-se pe șolduri. Pantalonii de mătase se simțeau ca un strat de piele moale, iar tocurile de opt centimetri îi ofereau cantitatea potrivită de sex-appeal pe care și-o dorea.

Întreaga rutină îi răpi o oră din dimineață și îi reaminti cât de puternică era.

Gata cu lacrimile!

Gata cu încrederea!

Gata cu greșelile!

Se duse în bucătărie și-l găsi pe Andrew citind ziarul de dimineață. El sări în picioare când intră ea.

- Bună dimineața, doamnă Blackwell.

Nevoia de a-i reaminti lui Andrew să-i spună pe nume îi rămase în gât. *Rece și detașată.*

- Bună dimineața, Andrew.

- Am făcut cafea, sau ați prefera ceai?

- Cafeaua e în regulă.

El ajunsese deja în dreptul blatului pentru a scoate o cană din dulap înainte ca ea să-l poată opri.

Gabi acceptă ceașca și luă o înghițitură înainte de a-i mulțumi.

- Hunter m-a rugat să vă spun că a mers la birou.

Ea se uită la ceasul de pe perete. Era trecut de nouă.

- Bine.

Gabi auzi pași și apoi chemarea familiară a noului ei nume.

- Neața, doamnă B.!

- Bună dimineața, Solomon.

El se îndreptă direct spre cafetieră murmurându-și aprecierea în timp ce înghițea băutura.

- Mi-am perfecționat abilitățile de gătit clătite, dacă doriți, spuse Andrew.

- Îmi este suficient atât, îi spuse ea.

Zâmbetul lui dispăru.

Sunetul soneriei de la poartă întrerupse tăcerea care urmă.

Andrew răspunse și lăsă persoana care sunase să intre.

Gabi sorbi din cafea și își contemplă ziua, viața, în timp ce bărbații din casă o priveau într-o tăcere încordată.

Andrew îi alungă gândurile după ce deschise ușa din față.

Gabi își lăasă cafeaua deoparte și îl găsi pe valet stând în pragul ușii, cu mâinile la spate.

Un curier, cu brațele pline de flori, stătea cu un rânjă afectat.

- Livrare specială, spuse el în timp ce-i împingea buchetul în brațe.

Nările i se umflară, la fel și ochii, din cauza emoției înăbușite.

- Cine le-a trimis?

De parcă nu știa.

- Un domn Blackwell.

Nu avea încredere că prea multe cuvinte coerente aveau să-i iasă pe buze.

- Andrew, își ridică ea mâna liberă. Poți...

- Mă ocup, doamnă Blackwell.

Andrew căută prin buzunar și îi dădu bacșiș bărbatului înainte de a închide ușa.

Erau frumoși. La fel precum cei pe care îi trimisese Hunter prima dată când se întâlniseră.

„Nu mai pot face asta.”

Gabi smulse bilețelul din flori și se bucură de florile parfumate până ajunse în bucătărie. Odată ajunsă acolo, deschise capacul coșului de gunoi și aruncă florile.

Știa, fără îndoială, că fiecare mișcare pe care o făcea va fi raportată soțului ei.

Chiar dacă o ucidea să arunce niște flori atât de frumoase, căpătă curaj îndreptându-se către șemineu ca să aprindă chibritul.

Dădu foc biletului de la Hunter, privind cum se aprind marginile hârtiei cerate înainte să-i ardă pielea. Aruncă apoi biletul necitit în șemineul rece și întunecat.

- M-ai prostit o dată, își șopti ea.

Pe măsură ce biletul se transforma în cenușă, la fel se întâmpla și cu îngrijorarea lui Gabi în privința a ceea ce credeau alții.

- Solomon?

- Ah, da, doamnă B.?

- Nu sunt un șofer foarte bun, spuse ea cu o voce monotonă în timp ce privea cum bilețelul mocnea și fumega.

- Da, eu, ah... Neil a menționat ceva în acest sens.

Ea se întoarse de la mesajul pe care nu-l citise și încercă să zâmbescă.

Ambii bărbați o priveau de parcă i-ar fi crescut brusc o coadă.

- Ești un șofer bun.

Solomon se îndreptă puțin, zâmbind ușor viclean.

- Am luat în considerare circuitul NASCAR înainte de a mă alătura serviciului.

Un gând apăru în mintea ei.

- Astonul s-a întors de la atelier, nu, Andrew?

- Da...

Era rezolvată treaba.

- Ce părere ai avea dacă mi-ai da o lecție de conducere preventivă?

Solomon ridică o sprânceană... și tresări.

- Vom lua mașina mea.

Clipi.

Clipi din nou.

- Aston Martin?

Gabi ridică din umeri.

- Care este cel mai rău lucru care se poate întâmpla?

capitolul 28

Nu se putea concentra. Fu nevoie doar de un mesaj trimis lui Hunter pentru a-i strica toată ziua. Andrew fotografiase florile pe care i le trimisese lui Gabi în coșul de gunoi și adăugase mesajul: „Bilețelul este în șemineu, necitit și ars“.

Următorul mesaj spunea pur și simplu: „Soluție!“

Trebuia să repare asta. Ce-i drept, habar nu avea cum. Toată viața, banii și puterea îi rezolvaseră problemele. Cu mai mulți bani, veneau mai multă putere și o rezolvare mai rapidă. Cuvintele lui Andrew îi rămăseseră în cap. *la-o mai ușor!* Trebuia s-o ia mai ușor în viața personală, altfel avea să scape lucrurile de sub control. Florile din coșul de gunoi erau semnul unei tornade iminente.

Își întoarse scaunul de birou până când ajunse cu fața spre oraș. Era gri... deloc asemănător cu vremea din sudul Californiei cu care se obișnuise. Se potrivea cu starea lui de spirit, își zise.

Și a lui Gabi, își dădu el cu presupusul.

Obiectivele sale, foarte clare în urmă cu câteva luni, acum erau viciate de emoție și consecințe. Era un exemplu neprețuit al mărinimiei ei faptul că o avea pe Gabi alături, că îl sprijinea cu un lucru atât de simplu precum decorarea camerei copilului. Cu toate prin câte trecuse ea, el ar fi putut crede că era istovită și moartă în interior.

Familia și prietenii ei o adora, altfel nu s-ar fi gândit să-l îngroape dacă avea să-i facă rău. Chiar și Andrew era de partea ei în această situație.

O conversație... flori... aceste lucruri nu aveau să fie soluția reparării relației lor.

O voia din nou cum era.

Își privi biroul tern și se gândi la apartamentul penthouse care avea aceeași viață goală și liniștită. Voia mai mult.

Și voia să aibă totul alături de Gabi.

În capul lui începu să se formeze un plan.

Un plan care însemna încetinirea obiectivelor lui și accelerarea alor ei.

Telefonul mobil din sacoul costumului sună. Se gândi să-l ignore, înainte să-l scoată din buzunar pentru a verifica apelantul.

Speranța se aprinse când văzu numele lui Gabi.

- Gabi, îi șopti el numele ca răspuns.

Se auzi doar tăcere.

Fu gata să implore.

- Vorbește cu mine, Gabi!

Auzi râsete... un râs masculin.

Hunter îngheță, se uită din nou la ecran, văzu numele lui Gabi.

- Cine ești?

- Domnule Blackwell... sunt noul tău cel mai bun prieten. Vocea era profundă, cu un accent sudist.

- Cine este? Unde este soția mea?

- Ah, soția ta grijulie este exact acolo unde ar trebui să fie... deocamdată. Dar asta se poate schimba, prietene. Nu sunt amabil cu oamenii care îmi fură banii. Asta îmi face degetele să râvească să ia de la alții. Înțelegi, nu?

- Despre ce vorbești? Cine ești?

Hunter se aplecă și își scoase telefonul din suport.

- Zece milioane, domnule Blackwell.

- Poftim?

Vocea răs.

- Verifică-ți e-mailul! Gabriella... frumoasă femeie soția ta. Ți-a trimis o poză.

Hunter începu să caute, găsi un mesaj în căsuța poștală electronică și îl deschise.

Stomacul i se strânse. Gabi, în ceea ce trebuia să fie una dintre cele mai întunecate zile din viața ei, arăta doar ca epava femeii pe care o cunoștea. Cearcane întunecate sub ochi, rochia albă atârând pe umerii ei subțiri... brațul întins cu un ac care atârna.

- Cine naiba ești?

- Un om care va fi cu zece milioane de dolari mai bogat în curând, nu? Și așa știi să nu te pui cu mine... Ți voi oferi zece minute pentru a-ți menține soția în viață.

Hunter se prinse de birou și se ridică.

- Ți-am captat atenția, domnule Blackwell?

- Da, spuse el printre dinți.

- Se știe că Aston Martins explodează în acele filme cu Bond. Ar fi bine să-l încurajez pe șofer să-și

încheie lecția de condus pentru a urmări artificiiile din afara mașinii.

- Ce...

- Ținem legătura.

Linia se întrerupse.

Inima i-o luase la goană, și simți cum i se scurge viața din el în timp ce forma numărul de acasă și striga către ușa închisă a biroului:

- Tiffany?

Andrew răspunse după primul apel.

- Ai găsit soluția de reparat?

- Dă-mi-l pe Solomon la telefon.

- Nu este aici.

Tiffany alergă în cameră.

- Unde este el? Unde este Gabi?

Stringența din vocea lui era inconfundabilă.

Hunter se uită la Tiffany.

- Dă-mi-l pe Neil MacBain la telefon. Acum!

Tiffany ieși în grabă din cameră imediat, la fel cum intrase.

- Conduce prin zonă. Gabi a vrut o lecție de condus.

- În Aston?

- Da. Ce se întâmplă, Hunter?

Oh, Doamne!

- Nu am timp.

Închise telefonul în timp ce Tiffany intră în goană.

- Linia doi.

- Neil?

- Spune-mi!

- Tocmai am primit o amenințare cu moartea la adresa lui Gabi. Am nouă minute pentru a-i scoate pe ea și pe Solomon din Aston.

Frica ținea mâinile lui Hunter în mișcare. Telefonul celular se afla pe biroul lui și profită pentru a apela din nou numărul lui Gabi. Intră automat mesageria vocală. Lovi cu mâna în birou.

Îl auzi pe Neil prin telefon dând ordine.

- L-ai prins?
- Nu încă.
- Opt minute, Neil.

Era un circuit închis, așa că de ce se ținea Solomon de mânerul de susținere atât de strâns? Gabi renunță la viteză și se concentrează asupra evitării jaloanelor de circulație. Se descurcase destul de bine, când menținuse viteza sub treizeci.

La cincizeci, lucrurile deveniră puțin cam nesigure.

- Virajul prea brusc, o instrui Solomon. Relaxați-vă mâinile pe volan și lăsați mașina să se echilibreze singură.

Mașina se smuci în direcția opusă.

- Relaxați-vă, dar nu-i dați drumul!

- Oh...

Gabi luă următorul viraj puțin mai repede și încercă să se relaxeze.

Telefonul din geantă sună, iar ea aruncă o privire în spatele ei.

- Nici măcar să nu vă gândiți să răspundeți!

Ea îl privi încruntată.

- Păi, sigur că nu.

Solomon își răsuci privirea pe fereastră și apucă iar mânerul de susținere.

- Aveți grijă!

Câteva jaloane căzură când ea rată complet următoarea întoarcere.

Gabi îndreptă mașina când telefonul lui Solomon începuse să sune.

- Îndreptați-o și să încercăm din nou. Nu puteți lăsa telefoanele și oamenii să vă distragă atenția, doamnă B., sau veți ajunge să vă răniți.

Gabi își îndreptă umerii și o luă de la capăt. Luă a doua curbă pentru a nu știu câta oară. Când telefonul lui Solomon sună iar, Gabi se felișită că ignoră zgomotul.

Nici măcar nu se uitase când Solomon răspunsese la telefon.

- Sunt puțin ocupat în acest moment, spuse el celui care sunase. Ce?

Ușor în colț; lasă roata să-și facă treaba.

Perfect. Nici un jalon doborât.

- Oh, la naiba!

Gabi vru să privească spre scaunul pasagerului, dar se gândi că Solomon îi testează hotărârea de a evita distra-
gerea atenției.

Zâmbi și continuă să conducă.

- Opriți mașina!

Urma curba S. Gabi continuă.

- Opriți mașina!

De data asta, Solomon apucă volanul.

Gabi apăsă frâna cu putere.

De îndată ce mașina se opri, Solomon lovi butonul centurii de siguranță.

- Ieșiți!

- Ce? Ce-i...

- Ieșiți!

El se întinse, deschise ușa și împinse.

Ea nu se putu mișca suficient de repede înainte ca Solomon să ajungă deja afară și s-o tragă din mașină. O apucă de mână și începu să fugă. Ea nu avu de ales decât să-și miște picioarele sau să riște să cadă amândoi.

- Ce se întâmplă?

Cuvintele abia îi ieșiră de pe buze, când zgomotul, căldura și o forță necunoscută o aruncară cât colo.

Solomon o protejă băgând-o sub umărul lui, în timp ce pământul se repezi în întâmpinarea lor. Ea căzu cu toată greutatea pe brațul stâng și durerea o străfulgeră.

Ea nu auzea, dar flăcările care veneau din spate îi spuseră de ce.

Gabi își proteja ochii când se auzi a doua explozie.

Solomon o forță să se uite la el, buzele lui se mișcau, dar tot ce auzea ea era doar zgomot.

Mașina lor era în flăcări.

Solomon îi puse o mână pe bărbie. Gura lui se mișcă în ceea ce ea credea că este o întrebare. „Ești în regulă?”

Gabi dădu din cap chiar când începu să tremure.

- Nu aud.

Simțea vibrații în gât, dar nu-și putea auzi propriile cuvinte.

Solomon își arată propriile urechi și clătină din cap. El ridică mâna care încă ținea telefonul mobil și spuse ceva în receptor înainte de a-l lăsa deoparte.

Una dintre roțile din spate explodează, iar Gabi tremură.

Viața ei s-ar fi putut încheia astăzi.

Solomon o cuprinse cu un braț, susținând-o.

Ea îl lăsă.

Poligonul pentru lecțiile de șofat aparținea departamentului de poliție, așa că polițiștii ajunseră repede la fața locului. Gabi își dădu seama că pierderea auzului nu avea să fie permanentă când auzi sunetul ascuțit al sirenelor pompierilor.

Amețită, privi o mulțime de polițiști alergând în jurul aceluși loc, altfel gol. Jaloanele portocalii apropiate de Aston se topiseră într-o moarte lentă suprarealistă. Cineva îi ridică brațul și i-l înfășură într-un bandaj. Ea se uită în jos, observând sânge pentru prima dată. Probabil că adrenalina pusese stăpânire pe ea, pentru că nu simțise nimic după primul ei contact cu pământul.

„Șocul”, realizează ea detașat.

Oamenii din jurul ei vorbeau, dar ea nu auzea sunetele mai slabe.

Abia când un paramedic încercă să o facă să se ridice, adrenalina încetă să o mai susțină. Atunci, durerea îi invadează brațul, genunchiul și capul.

Medicii o ridicară pe targă și o așezară.

Solomon îndepărtă oamenii de lângă el și rămase aproape. Să privească viața și să simtă durerea declanșării

o serie de explozii în interiorul ei, fără sunetul aferent, oferindu-i o percepție diferită în conștient.

Mișcarea din stânga o făcu să-și întoarcă privirea. Hunter... costumul lui ușor șifonat... de ce oare se preocupase de starea hainelor lui nu avea să își dea seama nici după câteva ore, dar hainele lui îi săriseră în ochi. Însă bărbatul înnebunit îmbrăcat cu ele era de nerecunoscut.

Își făcu loc printre polițiștii de la fața locului, se îndreptă spre ea și se repezi să-i stea alături.

Sunetul era înăbușit, un amestec de sirene și tonuri grave de bas, făcând imposibilă perceperea cuvintelor.

Hunter vorbea cu ea, dar ea nu putea să înțeleagă nici un cuvânt.

El o apucă de mână și își îndreptă atenția către paramedic. Dădu din cap de câteva ori, apoi se uită la ea.

Atunci ea observă.

Emoție... pură, nedisimulată.

În ochi îi jucau lacrimi, iar disperarea îi cuprinsese chipul.

Se urcă în ambulanță cu ea, vorbind cu cineva din spatele lui. Când ușa se închise, Gabi nu mai auzi altceva decât sunetul ascuțit și asurzitor al ambulanței, așa că închise ochii.

Hunter îi strânse mâna.

Ea i-o strânse înapoi.

Se părea că răbdarea era ceva ce Hunter avea să învețe în decurs de o săptămână. Sosise exact la timp pentru a fi lângă Gabi în drum spre spital, dar nu putuse vorbi cu ea.

În secunda în care fu coborâtă din ambulanță, personalul medical o duse în grabă în spital.

Cineva îl trase deoparte pentru a-i pune întrebări... la care, în mare parte, nu putu răspunde. Alergii la medicamente, afecțiuni medicale anterioare?

Nu-și cunoștea deloc soția.

Nu trecu mult timp până când sosiră Neil și Caren. La scurt timp după aceea, Samantha intră în fugă. Când sosi Judy, tocmai vorbea la telefon cu familia lui Gabi.

Neil îi explică ceea ce știa, fără să dea detalii.

Când una dintre asistente strigă numele lui Hunter, acesta tresări. La fel și ceilalți din grupul lor.

Ea îi băgă într-o cameră mică, unde femeile luară loc și bărbații rămaseră în picioare.

- Soția dumneavoastră se odihnește, domnule Blackwell. Doctorul a tratat-o și i-a fixat brațul.

- I-a fixat brațul? întrebă Samantha.

- O fractură. Nimic care să nu se vindece în șase săptămâni.

Hunter nu era îngrijorat de brațul ei.

- Poate să audă ceva?

Asistenta nu se pronunță.

- Așa cum v-au spus medicii... explozia îi va afecta auzul câteva ore. Răspunde la sunete puternice, dar ar putea dura o zi pentru a putea auzi cuvintele. De cele mai multe ori, acest lucru este temporar. Bărbatul cu care era...

- Solomon? întrebă Neil.

- Da, lui deja îi revine auzul.

Slavă Domnului! Cel puțin puteau vorbi cu el ca să afle ceva despre ceea ce se întâmplase. Nu că Hunter ar fi avut nevoie de asta.

- Când o pot vedea? întrebă Hunter.

- Pot să vă duc acum. Doi o dată. Suntem cu adevărat ocupați și nu putem avea sălile pline de oameni.

Hunter se ridică, iar Judy veni lângă el.

- Dacă nu-i dau lui Meg noutăți, va innebuni.

Asistenta îi conduse pe cei doi prin holurile aglomerate ale Secției de Urgențe până într-o cameră privată în care se afla Gabi.

Avea ochii închiși, brațul îi atârna de un bandaj. Era conectată la monitoare, care scoteau tot felul de sunete.

Nimic nu avea sens. Tot ce conta era faptul că femeia de pe pat respira.

Ea deschise ochii ușor umezi și încercă să zâmbească.

- Oh, Gabi! Judy se îndreptă mai întâi spre pat, așezând mâna lângă cea a lui Gabi. Mă poți auzi?

Gabi se concentrează un minut, apoi mormăi:

- Nu te aud. Ridică o tablă albă pe care i-o dăduse cineva la Urgențe și arată spre ea.

Judy o luă, scrise întrebarea „Cum te simți?” și apoi o întoarse spre Gabi.

- Groaznic, o auzi el pe Gabi spunând.

Gabi își așază mâna peste a lui Judy înainte de a putea scrie o altă întrebare.

- Spune-i lui Val că sunt bine.

Cuvintele fură aproape o șoaptă de data aceasta... dovedi că Gabi nu-și putea auzi propria voce.

Judy se uită la Hunter.

- Ție ți se pare că se simte bine?

Nu. Părea obosită, rănită, drogată.

- Val nu poate face nimic, chiar dacă va veni aici. Liniștește-l! Spune-i ce ne-a spus asistenta. Brațul rupt, pierderea temporară a auzului.

- Ce se întâmplă dacă nu este temporar?

Nările lui Hunter se umflară.

- Val tot nu poate face ceva. Lasă omul să sper!

Judy încuviință și notă ceva. „Îl sun pe fratele tău. Te iubesc!”

Gabi încercă să zâmbească înainte de a închide ochii.

Judy părăsi camera, iar Hunter se mută pe scaunul de lângă pat și rămase de veghe în timp ce Gabi dormea.

O lua mai ușor... la bătaile inimii ei de pe monitor... Hunter își puse viața pe pauză.

Din când în când, se auzea un zgomot puternic în fața ușii camerei ei, iar el o vedea tresărind. Era dovada că auzea ceva chiar și în timp ce dormea.

Telefonul din buzunar sună, trezindu-l din gânduri. Răspunse când văzu numărul lui Remington.

- Nu am timp pentru tine acum.
- Tăcere.
- Hunter așteaptă, apoi își mușcă buza.
- Ai primit mesajul meu?
- Vocea hispanică continuă apelul.
- „Ești un om mort” îi stătea pe buze. Viața îl învățase să fie răbdător. Hunter spuse:
- Da.
- Fără polițiști, domnule Blackwell.
- Vor pune întrebări.
- Întrebări pe care le poți ocoli. Zece milioane... bani lichizi.
- Nu este posibil.
- Să arunc în aer o creșă, domnule Blackwell?
- Hunter știa acum cum e să fii prins la ananghie.
- Când?
- Ținem legătura.

capitolul 29

„Oprește-te... Oprește tot!”

Ușor de zis, greu de făcut.

Exploziile întâmplătoare de mașini atrăgeau atenția poliției. Din fericire, sau poate din păcate, Gabi nu reușise să comunice cu autoritățile. Numărul prietenilor care dădură buzna la locul faptei era ridicol. Și, colac peste pupăză, presa parcase în fața ușilor spitalului în căutarea unei povești.

Hunter se uită la cunoștințele de pe hol și zări o pereche de ochi stoici. Îl salută pe Neil și sugerează să găsească un loc liniștit și privat pentru a vorbi.

- Poliția pune întrebări, îi spuse Neil odată ce rămăseră singuri.

- Apelantul a cerut să nu anunț poliția.

Hunter își trecu o mână pe partea din spate a gâtului.

- Spune-mi exact ce a spus.

Hunter îi relatează prima conversație de la telefon și apoi îi vorbește lui Neil despre a doua.

- În ambele situații, apelurile telefonice au venit de la numere de telefon pe care le-am recunoscut. Mai întâi a fost telefonul lui Gabi, apoi al unui coleg.

- Deci tipul nostru are abilități de hacking.

- Cum poate face asta?

- În același mod în care cineva îți trimite e-mailuri despre Viagra folosind adresa de e-mail a bunicii. Ai nevoie numai de agenda telefonică.

Remington nu spusese că telefonul său fusese furat în Columbia?

- La naiba!

- Avea un accent hispanic puternic.

Neil se încruntă.

- Asemenea, să zicem, unui rege al drogurilor columbian?

Hunter ajunsese la aceeași concluzie.

- Ai primit vești de la oamenii tăi din Florida?

- Am primit un nume: Diaz. Fără descriere. Din câte mi s-a spus, altcineva face toată munca murdară pentru el. Operațiunea lui cu droguri este bine unsă și, dacă cineva de pe ruta lui este prins, sfârșesc toți morți. Se pare că are legături cu sistemul penitenciar din Columbia, precum și din Florida și Texas. S-a dat la fund de când ultimul transport al lui Picano a ajuns pe fundul oceanului.

Hunter dădu din cap.

- Eu am de-a face cu rechini de corporații, Neil. Această situație mă depășește.

- Norocul tău că nu și pe mine. Îmi voi pune echipa de informaticieni să se ocupe de apelurile de pe mobil. Trebuie să o convingi pe Gabi să accepte un arest la domiciliu până când vom rezolva acest lucru. O putem proteja acolo.

- Mașina a fost în garajul nostru azi-dimineață.

- Nu mi-ai spus că a fost în service săptămâna trecută?

Uitase de asta.

Neil continuă:

- Voi verifica asta. Cel mai probabil tipul nostru a profitat de această ocazie.

- De unde a știut că exista o oportunitate de care să profite?

- Te urmărește. O urmărește și pe Gabi.

Hunter se trezi privind în jur.

- Dar Hayden?

- Este mai ușor să-l protejezi în casa ta.

- Nu am custodia încă. Dacă îi spun mamei ceva din toate acestea, ea va alerга către persoanele nepotrivite și vor fi în pericol amândoi.

- Există cineva în care poți avea încredere ca să-i facă să dispară?

Rahat!

O încurcase!

O externară din spital a doua zi. Lui Gabi îi reveni auzul, iar singurul indiciu că fusese în pragul morții erau un braț rupt și o tibie julită. Val o sunase de dimineață pentru a-și exprima îngrijorarea și a-i oferi un refugiu sigur pe insula sa. Din fericire, Neil și Gwen îi convinseseră pe fratele ei și pe restul familiei să stea deoparte. Ea îi vorbi fratelui ei în italiană, făcând tot posibilul ca urechile curioase să nu-i înțeleagă cuvintele.

- Te vreau acasă, Gabi.

- Și să atragi asta asupra ta? Nu cred. Mi-am făcut-o cu mâna mea.

Gabi își auzi fratele bombănind.

- Dacă nu ai fi fost căsătorită cu acest bărbat, nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat.

- Sau aș fi putut fi moartă. Te rog, Val, nu îngreuna situația. Te voi suna în fiecare zi.

- Și trimite-mi și un mesaj în fiecare seară.

- Bine! Te rog, încearcă să nu-ți faci griji!

Vorbiră câteva minute înainte ca Val să se înduplece și în cele din urmă să închidă telefonul.

O mașină nouă o conduse pe Gabi acasă. Era o mașină mult mai bine securizată decât ar fi avut vreodată nevoie o femeie. Ea credea că nici serviciul secret nu furniza astfel de opțiuni.

Andrew o întâmpină la ușă cu un zâmbet ezitant.

- Mă bucur că sunteți acasă, doamnă Blackwell.

- Mulțumesc, Andrew!

Se uită prin camera de zi, unde nimic nu se schimbase. Hunter nu era acolo.

O părăsise în timpul conversației ei cu Val, fără să-i spună dacă se va întoarce. Gwen îi șoptise la ureche, după ce auzul îi revenise, că Hunter și Neil lucrează împreună. Îi spusese, de asemenea, lui Gabi că arestul la domiciliu era obligatoriu pentru a o proteja.

Viața părea că o lovise suficient de tare pentru ca Gabi să dea ascultare cuvintelor prietenei ei.

Refuzând să ia mai mult de două pastile de Motrin pentru durerea din braț, Gabi se mișca mai încet decât și-ar fi dorit. Deși i-ar fi fost mai ușor să-și găsească patul, la propriu, și să se întindă în el, își deschise computerul și trecu prin mai multe controale de securitate. Nu era populară pe rețelele de socializare și nu trebuia să-și facă griji pentru ochii de acolo. Existau însă câteva conturi online la care renunțase și își schimbase toate parolele.

Sună și anulă serviciul de telefonie mobilă, găsi un alt operator și solicită livrarea unui telefon cu un număr nou. Se conectă la conturile din străinătate, constată că nimic nu se schimbase și se delogă. Gabi parcurse în mod sistematic o listă cu obiectele pe care trebuia să le înlocuiască din poșeta ei pierdută. Ciudat cum, după ce avusese loc explozia, totul o încetineea. Carduri de credit... permisul de conducere.

Când totul fu gata, Gabi se îndepărtă de birou și se mută în bucătărie.

Andrew și Solomon încetară să mai vorbească atunci când intra ea.

- Va deveni din ce în ce mai neplăcut dacă nu încetați să faceți asta, le spuse ea amândurora.

- Îmi pare rău, doamnă B.

Se îndreptă spre cămară și aruncă o privire.

- Trebuie să merg la magazin, zise ea.

- Hmmm... Domnul B. a sugerat să rămânem aici.

Ea știa asta.

- Lasă-mă să reformulez. Am nevoie de alimente de la piață. Putem comanda livrarea lor, putem cere unui străin să le aducă sau poate merge altcineva cu mine.

După cum se dovedi, comandară mâncarea, iar Andrew se duse cu un agent de pază să o ridice.

Să gătească folosind o singură mână nu era ideal, dar o împiedica să se întrebe unde naiba fusese Hunter toată ziua.

Avea întrebări.

Întrebări la care numai el putea răspunde.

Când scoase și ultima prăjitură din cuptor, gardianul de la poartă o informă că poliția solicită să discute cu ea.

Solomon vorbea la telefon dinainte ca echipa de polițiști să fie lăsată să intre în casă.

Connor îi conduse în casă și rămase la ușă. Ambii bărbați purtau uniforme cu toate „jucăriile” de care ar fi putut avea nevoie băgate la centură. Unul stătu lângă Connor, în timp ce celălalt scană camera din priviri când intră. Gabi se apropie de cei doi bărbați și le spuse cum o cheamă.

- Vă mulțumim că ați acceptat să vorbiți cu noi, doamnă Blackwell. Sunt ofițerul Delgado. Am vorbit la telefon săptămâna trecută.

- Da, despre băiatul dispărut.

- Corect.

- Sper că l-ați găsit.

Polițiștii schimbă priviri.

- L-am găsit. Din păcate, mort.

Gabi rămase cu gura căscată.

- Oh, nu... Ce s-a întâmplat?

- O tratăm ca pe o crimă. A fost găsit în mașina de serviciu arsă, în deșertul de după Lancaster.

- Groaznic!

- Familia lui este devastată.

- Îmi imaginez. Cu ce vă pot ajuta? V-am spus deja ce știu.

Ofițerul Delgado se uită la Solomon, care tocmai intrase în cameră, și la Connor, care se afla la ușă. Ochii lui se îndreptară spre Andrew înainte de a se întoarce la Gabi.

- Nu v-a explodat mașina ieri?

Ea păli.

Solomon se așeză lângă ea.

- Mașina a fost în service săptămâna trecută.

Delgado făcu un mic pas înapoi.

- Ești garda de corp a doamnei Blackwell?

Solomon încuviință.

- Și tu cine ești? îl întrebă al doilea polițist pe Connor.

- Serviciul de pază, spuse Connor.

- Și omul de la poartă?

Gabi interveni:

- Soțul meu este un om foarte bogat. Nu putem fi niciodată prea precauți.

- Mi se pare interesant că aveți o casă plină de agenți de pază la scurt timp după ce ați fost la un pas de moarte și după ce o altă persoană a fost omorâtă. De asemenea, constat că în cele din urmă unele lucruri capătă sens.

- Nu știu ce s-a întâmplat cu băiatul acela, domnule polițist.

- Dar știți ceva...

Solomon făcu un pas între polițist și Gabi.

- Această întrevvedere se încheie, domnule polițist. Connor vă va conduce.

- Vrem doar să vorbim cu dumneavoastră, doamnă Blackwell. Nimeni nu vă acuză de nimic.

Asta se întâmplă? Dintr-odată, prezența polițiștilor deveni inconfortabilă.

- Arestați pe cineva? întrebă Solomon.

Delgado întâlnește privirea lui Solomon și dădu să plece.

- Vom ține legătura.

Gabi așteaptă până după plecarea polițiștilor înainte de a se întoarce către Solomon.

- Ce naiba a fost asta?

- Nu știu.

Ea îi aruncă o privire încruntată.

- Omul acela avea dreptate. Mașina mea explodează... băiatul dispărut care a fost văzut ultima dată în această casă... acestea nu sunt simple coincidențe. Sunt legate, nu-i așa?

- Este prima dată când aud despre tânăr, doamnă B.

Ea își aminti chipul zâmbitor al tânărului în timp ce conecta unul dintre televizoare și-l vizualiză în timp ce flirta cu fetele.

- În acea zi erau mulți oameni în casă. Toți ar putea fi în pericol.

- Nu știm asta.

- Nu putem exclude acest lucru. Ascunderea informațiilor ar putea duce la rănirea altcuiva... sau mai rău. Se întoarse spre Andrew. Unde este Hunter?

Era prima dată când întreba.

- Nu știu.

„Ei bine, ce convenabil!“ Gabi luă telefonul și sună la biroul lui Hunter.

Tiffany își ceru scuze și îi spuse că nu este acolo... apoi o întrebă cum se mai simte.

Nu, Tiffany nu știa unde este Hunter. El ceruse ca ea să-i anuleze întâlnirile pentru restul săptămânii.

Gabi închise telefonul și-l sună pe mobil.

Întră mesageria vocală.

- Nu știu unde ești și nu mi-ar păsa dacă poliția nu ar fi plecat chiar acum din casa noastră. Am nevoie de răspunsuri, Hunter. Dacă nu le primesc în curând, mă duc singură la poliție și le spun tot ce știu.

Imediat ce închise telefonul, acesta începu să sune.

- Sunt Neil.

Gabi aruncă o privire spre camera ascunsă pe care ştia că Neil şi echipa sa o monitorizau.

- Unde este Hunter?

- Nu pot să-ţi spun asta, Gabi. Să mergi la poliţie ar fi curată sinucidere.

- Un băiat a murit.

Ea îl auzi oftând.

- Spune-mi ce ştii despre el. Ce făcea mai exact prin casă?

- A cablat televizoarele, a conectat cablurile... chestii de genul asta. Cred că a ajutat câteva dintre fete să pună sus beculeţele de Crăciun.

- Părea ceva ciudat la el?

- A fost o echipă numeroasă în acea zi. Nu mi-a sărit nimic în ochi. Ea se opri. Cu excepţia băieţilor care au adus brazii. Nu ieşeau cu nimic în evidenţă, doar că erau exagerat de amabili.

- Cei care au adus brazii? Neil înjură în barbă. Trimit o echipă!

- Ai deja o echipă aici, spuse ea în semn de protest.

- O altă echipă. Nu mai vreau să aud că te duci la poliţie, Gabi. Trebuie să ai încredere în mine în privinţa asta.

- Dar dacă altcineva sfârşeşte mort...

- Îi vom găsi. Dă-mi-l pe Solomon la telefon!

Frustrată, Gabi îi pasă telefonul lui Solomon şi părăsi încăperea.

Hunter parcă în faţa casei tatălui său un jeep pe care îl luase de la dealer înainte de prânz. Dacă l-ar fi urmărit cineva, ar fi fost pe urmele maşinii de oraş în care îi ceruse unuia dintre agenţii de securitate să urce în locul lui. Era ca în filmele cu detectivi, dar nu avea încredere în nimeni.

Purtând blugi - ceva ce se întâmpla atât de rar, încât fu nevoit să cotrobăie într-o cutie nedesfăcută ce fusese

trimisă din apartamentul său în care dormise recent -, Hunter aruncă o privire în jurul casei izolate a tatălui său.

Amplasată în suburbiile îndepărtate ale văii Santa Clarita, proprietatea tatălui său nu era în nici un fel închisă sau securizată.

Nimănui nu-i păsa de asta.

Pe alee se afla o camionetă, una pe care Hunter i-o cumpăraseră cu câțiva ani în urmă. Lângă ea, se afla o mică mașină sport, veche de cinci ani.

Scoase cheia din contact și își ridică gulerul de la jachetă. Deghizat cu niște ochelari de soare și o șapcă de baseball, Hunter urcă în grabă treptele casei tatălui său fără să se mai obosească să bată.

Hunter știa sigur că o menajeră venea în fiecare săptămână să facă curat. Grădinarii aveau grijă de curte și, dacă menajera găsea dulapurile goale, comanda să i se livreze alimentele.

Poate că Hunter nu avusese timp să stea cu tatăl său, dar se asigurase că avea tot ce-i trebuia.

Își scoase șapca și ochelarii de soare imediat ce deschise ușa. Trecu de holul familiar și urcă cele câteva trepte ale casei cu etaj.

Noah stătea în fața ușii glisante din sticlă, cu spatele la el.

- Începusem să mă întreb dacă vei veni.

Hunter se uită prin cameră.

- Unde este tata?

Noah nu își schimbă poziția, ci făcu un semn în spate.

- În birou. Probabil beat turtă.

Hunter își aruncă cheile, șapca și ochelarii pe masă. Așeză servieta pe care o adusesese și o lăsă acolo.

Se opri... așa cum încerca să facă indiferent de cât de greu îi venea.

Cum ajunseseră el și fratele său în această situație? Cum puteau fi atât de diferiți? Nu existase o perioadă în care se înțeleseră bine? N-ar fi învinețit ochii

oricărei persoane care i-ar fi jignit fratele? În liceu... totul se schimbase în acei ani de formare, și nu mai putea da timpul înapoi.

Hunter se îndreaptă spre fereastra din față a casei și privi afară. Când se asigură că nimeni nu parcase pe alee, se întoarse în sufragerie unde stătea fratele său.

- Nu am mult timp, îi spuse Hunter.

Noah râse ușor, apoi ceva mai tare.

- Niciodată nu ai, frate!

- De data asta nu este vorba despre mine.

Noah se întoarse atunci. Când erau mai tineri, să-și privească geamănul era ceva obișnuit, însă acum vedea imaginea unei caricaturi bizare a lui.

- De când?

Pauză... răbdare.

- De ce faci asta?

Dacă Hunter avea să primească vreodată răspunsuri, acum era momentul.

Noah se uită în jos la trupul lui Hunter.

- Porți microfon, Hunter?

Hunter își dădu jos geaca și își trase cămașa dintr-o mișcare.

- Trebuie să-mi dau jos și pantalonii?

Noah ridică o sprânceană.

- Pentru că pot, spuse el. Pentru că ai încetat să răspunzi la apelurile mele.

- Te-am îndepărtat! Ceva ce el trebuia să facă cu ani în urmă. Hunter arătă cu mâna în spatele lui, pentru a arăta spre tatăl lor.

- Te crezi mai bun decât toată lumea. Dar nu te-ai așteptat niciodată la asta, nu-i așa?

Hunter rămase fără aer.

- Nu, nu m-am așteptat. Aruncă o privire spre servieta de pe masa din bucătărie. Cât costă?

Noah își trecu o mână pe față și peste bărbie, în timp ce lua servieta.

- Ce te-a făcut să te răzgândești?

- Contează? Ai ceea ce vrei. Spune-mi care-i prețul tău, Noah!

Noah își așază mâna pe servietă, dar Hunter îi dădu peste ea. Se fixară cu privirea.

- În condițiile mele.

Noah își îndepărtă mâna.

- Pleci de aici, îl recuperezi pe Hayden și te întâlnești cu pilotul meu.

Noah apucă speteaza unui scaun de la masă.

- Și unde mergem?

- Într-un loc sigur.

Un licăr de umanitate apăru pe fața fratelui său. Dacă Hunter nu s-ar fi uitat la el, nu l-ar fi observat.

- Sigur?

Următoarele cuvinte ale lui Hunter veniră mai încet decât pășea o țestoasă pe nisipul deșertului.

- Viața fiului tău a fost amenințată... totul dintr-un efort de a ajunge la mine. Iei acești bani și pe fiul tău și dispăreți amândoi. Vă voi contacta atunci când nu va mai fi nici un pericol și veți putea să vă vedeți de viața voastră.

- Și dacă nu sunt de acord?

- Atunci ia asta, dă-i-o Sheilei... împarte-o... arde-o, dacă vrei, dar Hayden vine cu mine. Astăzi.

Să spui că Noah era uimit ar fi fost un eufemism. Rămase cu gura căscată, cu ochii mijiți de confuzie.

- Ești dispus să-mi iei fiul?

Hunter se asigură că articula fiecare silabă din următoarele cuvinte:

- Hayden este deja al meu. Peste o săptămână voi avea custodia permanentă, așa că nici tu, nici Sheila nu veți vedea nici un ban.

Era o cacealma. Dar Hunter trebuia să încerce.

Un zâmbet slab apăru pe buzele lui Noah.

- Mereu nerăbdător. Nu știu cum ai reușit să ajungi atât de departe în afaceri arătându-le tuturor cărțile tale.

Hunter lovi cu pumnul în masă, făcând să sară tot ce era pe ea.

- Mașina soției mele a fost aruncată în aer ieri, Noah. A scăpat cu viață ieșind cu un minut mai devreme din mașină. Cineva cu un tupeu mai mare decât al tău este dispus să-ți ia fiul pentru că ai spus lumii că este al meu. Ori pleci cu el acum, ori îl iau eu și îl țin în siguranță. Alege, dar acum! Nu mai am timp de prostii cu tine. Dar te avertizez, Noah! Dacă Hayden vine cu mine, este al meu. Nu-l vei mai vedea niciodată.

Noah se albi. Hunter se uită la ceas.

- Am o mașină care ajunge în cinci minute. Aruncă cheile mașinii peste masă, ca Noah fie să le prindă, fie să le privească căzând pe podea. Am un bodyguard și un detectiv particular care îl supraveghează pe fiul tău. Amândoi sunt gata să-l ia la semnalul meu. Cum preferi, tati?

Zgomotul din spatele lui îl făcu pe Hunter să se întoarcă.

- Cum preferi, Noah?

Sherman Blackwell stătea în picioare, ciufulit și arătând îmbătrânit, fixându-și privirea asupra celor doi. Hunter nu putea spune cât de mult auzise din conversație... dar din privirea bătrânului se vedea că înțelesese gravitatea situației.

Noah apucă servieta și o deschise. Înăuntru erau teancuri de sute... era util să ai asociați în afaceri care dețineau cazinouri, de unde se puteau scoate banii lichizi și cecurile primite.

Noah luă două teancuri de bancnote, le băgă în buzunar și închise servieta. O luă în brațe și spuse:

- Pentru Sheila. O voi ține cu mine până voi primi vești de la tine. Dacă o las aici, cine știe ce va face.

Cu servieta într-o mână și cu cheile jeepului în alta, Noah stătea în picioare.

- Du-te la aeroportul John Wayne. Îmi voi suna oamenii.

- Cine este Neil?

- Nu contează. Ținem legătura.

Noah ezită când trecu pe lângă tatăl lor, apoi dispăru în spatele ușii.

Sherman traversă camera, deschise frigiderul și scoase o bere de care nu avea nevoie.

- Despre ce soție este vorba?

capitolul 30

Hunter trase în cele din urmă în fața porților, în timp ce soarele apunea.

Gabi era lividă.

El apăru din spatele mașinii și deschise larg brațele.

- Ce se întâmplă?

Cu o mână în șold și cu furie în glas, ea îi spuse singurul lucru rezonabil pe care îl putea spune.

- Haos! Haosul pe care trebuie să-l înfrunt singură, pentru că tu ești prea ocupat ca să-ți bați capul.

- Am avut ceva de care trebuia să mă ocup.

Gabi își dădu ochii peste cap și se întoarse.

Neil și ai lui îi invadaseră casa ca niște lăcuste. Ghirlanda din jurul ușii fusese dată jos; pomul de Crăciun din sufragerie părea doborât în timp ce căutau Dumnezeu știe ce.

Neil... numai Dumnezeu știa cum suporta Gwen aroganța lui. Omul nu avea nimic de oferit.

În timp ce o echipă cerceta fiecare șir cu becuțe, fiecare centimetru de ghirlandă... fiecare decorațiune pe care o pusese personalul cu câteva zile înainte, Neil și încă vreo câțiva cotrobăiau în fiecare cotlon al casei.

Înainte ca ea să poată intra înapoi, omul momentului îi întâmpină pe amândoi la ușa din față.

- Am găsit microfoane care nu ne aparțin.

Gabi rămase nemișcată. Hunter, nu.

- Unde?

- În interiorul televizoarelor. Audio în camera de oaspeți, în dormitorul principal... video cu sunet în camera de zi.

Lui Gabi i se făcu pielea de găină.

- Cineva ne-a ascultat? Ne urmărește?

Hunter era livid.

- Cum s-a întâmplat asta?

- Echipament sofisticat plasat în interiorul televizoarelor. Tehnologia asta mă depășește. Echipamentul meu nu l-a identificat. Și echipamentul meu găsește și o furnică.

Gabi apucă brațul gros al lui Neil.

- Crezi că băiatul decedat a pus microfoanele?

- Cred că este o probabilitate mare. Evident, nu pentru câștigul său, având în vedere că a sfârșit mort.

- Puteți identifica semnalul? Întrebă Hunter.

- Dispozitivul de emisie-recepție pare să fie legat la internet.

- Dacă închidem internetul, acesta nu va mai transmite date?

- Aș avea nevoie de un laborator pentru a vedea dacă are propriul hotspot.

- Prin urmare, cine ascultă... ne privește... ar putea fi oriunde în lume? Întrebă Gabi.

- Dar suficient de aproape pentru a-ți aranja mașina și a ști când vii și pleci. Nu, instinctul meu spune că oricine a făcut acest lucru este aproape din punct de vedere fizic.

Gabi își frecă ochii cu mâna liberă.

- Ce coșmar!

- Am dezactivat microfoanele și căutăm altele.

- Poliția nu ar trebui să știe despre microfoane?

- Le voi spune, zise Neil întorcându-se. La un moment dat.

El intră înapoi în casă, lăsându-i pe Gabi și pe Hunter pe alee.

- Ar trebui să te odihnești, îi spuse el.

- Și tu ar trebui să fii aici. Îmi dau seama că această căsătorie este o farsă totală, dar măcar te-ai putea *preface* că îți pasă.

Gabi se întoarse, fără să-i dea ocazia să răspundă. În loc să se mute în dormitorul principal plin de microfoane și de bărbați care întorceau camera pe dos, ea se îndreptă spre camera de oaspeți care nu avea televizor și trânti ușa.

Se așeză pe pat, regretând instantaneu forța cu care ateriză și își sprijini brațul rupt pe o pernă.

Când ochii ei începură să lăcrimeze, își spuse că era din cauza durerii din braț.

Hunter trecu pragul casei în spatele lui Gabi. Picioarele i se clătinară când își dădu seama de magnitudinea distrugerii pe care Neil și echipa sa o produsese în căutarea microfoanelor.

Nu era de mirare că Gabi era atât de supărată. Se străduise atât de mult să creeze atmosfera specifică, pentru ca acum să arate ca și cum Grinch își făcuse apariția și le furase Crăciunul.

Andrew îl întâmpină în camera de zi.

- Oamenii ăștia sunt ca taurii într-un magazin de porțelanuri.

- Văd.

Hunter simți un miros incredibil care îl făcu să se întoarcă.

Așezate pe insula bucătăriei erau tăvi și platouri pline cu prăjituri și turtă dulce. Îi lăsă gura apă și își linse buzele.

Unul dintre oamenii lui Neil înșfăcă un fursec de pe blat și îl flutură prin aer.

- Sunt dependent.

- Ce este cu toate astea?

Andrew se duse la bucătărie și așeză unde trebuia un spărgător de nuci care fusese deplasat de la locul lui.

- Se pare că Gabi gătește când este supărată.

- Cu o mână? întrebă Hunter.

- S-a descurcat.

El uitase să ia prânzul și se apropie de minibrutărie cu stomacul ghiorțăind. Luă o crochetă micuță, glazurată, cu semințe de susan pe deasupra și o băgă în gură.

- O, Doamne, mormăi el cu gura plină.

Cineva din spatele lui îi atrase atenția lui Andrew.

- Hei, uită-te la asta!

Andrew trecu repede pe lângă el ca să împiedice răsturnarea unuia dintre brăduții din sufragerie.

Telefonul lui Hunter sună. El aruncă o privire spre ecran și văzu un mesaj de la Remington.

"Marfa este în zbor."

Își puse mâinile pe blat și își lăsă capul în jos. Fratele său făcuse ceea ce trebuia... Ei bine, luase banii, dar Hunter se aștepta la asta.

Și Hayden era în siguranță.

În interiorul lui se produse un gol. Se obișnuise cu ideea unui copil în viața lui. Chiar dacă nu era fiul său, Hunter era pregătit. Nu îl ținuse niciodată în brațe și nici nu-l văzuse decât într-o fotografie, dar pierderea era tangibilă. Hayden lăsase un gol ciudat.

Oamenii lui Neil începură să iasă din partea centrală a casei spre curtea din spate.

Andrew îndreptă dezastrul pe care îl lăsaseră în urmă.

Hunter își dădu jos haina și i se alătură.

Munciră cot la cot în tăcere.

Camera de zi și sufrageria erau gata. O pagubă importantă fusese făcută în rândul prăjiturilor lui Gabi înainte ca oamenii lui Neil să-și strângă echipamentul și să plece.

Andrew comandă cina, iar Neil se întoarse.

- Ai auzit vești de la tipul nostru? întrebă Neil.

Hunter negă din cap.

- O să auzi. Nu-i va plăcea că i-au dispărut ochii și urechile.

- Ești sigur că toate au dispărut?

Neil încuviință din cap.

- Care este următorul pas?

- Așteptăm.

Greutatea zilei începu să atârne pe umerii lui Hunter.

- Ca niște pioni pe o tablă de șah.

- Tipul ăsta nu obișnuiește să aștepte. Nu va dura prea mult.

Hunter era pe punctul să-l întrebe ce vrea să spună când Rick băgă capul în cameră.

- Suntem cu toții jos.

- Jos?

Neil se întoarse.

- Urmați-mă!

Coborâră scările și intrară în pivnița care încă nu fusese aprovizionată cu altceva decât cu praf.

În centrul camerei se afla un birou și patru monitoare. Un bărbat pe care Hunter nu-l recunoscuse stătea cu spatele la ei, cu un set de căști pe cap. Dădea clic cu mouse-ul, tasta ceva și apoi realizează că ei se aflau acolo.

Scoase căștile și împinse scaunul rulant de la birou.

- Suntem cu toții pregătiți, îi spuse el lui Neil.

Hunter privi mai îndeaproape. Monitoarele prezentau imagini din toate părțile casei. Holuri, bucătărie... camera de zi. Văzu pomul de Crăciun într-o culoare vie. Curtea din spate era un set de imagini, de parcă era privită prin niște lentile de vedere nocturnă.

Unul dintre agenții de pază de afară merse pe lângă o cameră, iar obiectivul îl urmări până când ieși din cadru.

- Vați cunoscut? îl întrebă Neil pe Hunter în timp ce arătă spre celălalt bărbat.

Celălalt bărbat întinse o mână.

- Dennis. Am urmărit de cealaltă parte.

- Și acum va urmări de aici.

Hunter nu se opuse.

Dennis apăsă câteva butoane și monitorul trecu la ecran complet arătând un spațiu de birou... spațiul său de birouri din centrul orașului L.A.

- Cum naiba...

- Livrarea florilor cu cameră ascunsă. A noastră.

Hunter își întoarse ochii spre Rick. Bărbatul era tot un zâmbet și-i făcu cu ochiul.

- Îți va prinde bine, ai încredere în mine.

- Sunt necesare toate astea?

- Consider-o alertă de gradul patru. Un om este mort. Gabi și Solomon aproape că au încurcat-o ieri, iar noi încă nu ne-am dat seama când și unde s-a plasat bomba sub mașină. Cineva este dispus să omoare pentru o mână de bani, îi spuse Rick.

- Mă îndoiesc că va veni aici să-i revendice.

- După cum arăta echipamentul pe care l-am găsit, acest tip nu este prost. O să-și dorească o asigurare că va primi banii pe care îi dorește.

- Asigurare?

- O garanție, spuse Rick.

Hunter se cutremură.

- Vrei să spui Gabi?

- Sau Hayden, spuse Rick.

- Hayden este în siguranță.

Veni rândul lui Neil și Rick să îl privească contrariați.

- Se află într-un avion chiar acum cu părinții săi reali. Fratele meu va ține capul la cutie până îi voi spune eu altminteri.

- Un potențial ostatic mai puțin, spuse Dennis de la birou.

Cuvântul „ostatic” nu era unul pe care Hunter să vrea să-l audă, chiar dacă știa că exact despre asta era vorba.

Arată spre un colț întunecat al unuia dintre monitoare.

- Ce este acela?

- Rezervat pentru mașinile tale.

Dennis făcu clic, apropie imaginea scaunului din față al mașinii din oraș, apoi dădu din nou clic, pentru a vedea scaunul din față al Maseratiului.

Farurile unei mașini se opriră în dreptul porții din față.

Dennis mări volumul și asistară împreună la supra-veghere. Hunter nu îl recunoscuse pe noul paznic de la poartă, dar acesta vorbi cu șoferul mașinii.

Se pare că cina lor sosise.

Paznicul nu deschise poarta, plăti pur și simplu masa printre gratii, luă mâncarea și mulțumi curierului înainte ca acesta să o ia din loc.

Solomon luă pungile, spuse ceva despre o farfurie care să-i fie adusă bărbatului, apoi merse pe alee și intră în casă. Ajuns înapoi înăuntru, Andrew luă farfuria din dulap.

- Să o trezesc pe doamna B.? întrebă Solomon din imaginea monitorizată.

Andrew se uită pe lângă celălalt bărbat înainte ca Dennis să întrerupă transmisia audio.

- Încerc pe cât posibil să deconectez când au loc conversații private. Nu pot garanta însă, spuse Dennis.

- Confidențialitatea va trebui să aștepte, răspunse Hunter.

- Voi da clic și voi înregistra fiecare apel telefonic. Durează câteva secunde pentru a amplifica conversația de cealaltă parte. Dacă tipul nostru sună, am nevoie să mă anunți ca să opresc orice zgomot de fond.

- Fac un semn cu mâna și oprești televizorul. Am înțeles.

Neil continuă să sublinieze că băile și dressingul nu erau monitorizate.

- Se pare că ai totul sub control.

Și așa era. De asemenea, ajuta să știe că fiecare om din casă, cu excepția lui și a lui Andrew, erau înarmați. Dacă acest lucru ar continua pentru o perioadă mai lungă, urma să remedieze această lipsă.

Rick își ridică jacheta de pe spătarul scaunului.

- Mă întorc dimineață. Îl înghionti pe Dennis înaintea să arate spre ecran. Mâncarea chinezească sună bine. Sper că Judy este în toane bune.

Coborî câte două trepte deodată la plecare.

Hunter îl conduse pe Neil afară într-un ritm mai lent. Neil puse o mână pe capota mașinii în timp ce deschidea portiera.

- Soția mea va dori un raport despre Gabi.

Hunter răsuflă adânc.

- Ai petrecut mai mult timp cu ea astăzi decât mine.

- Am observat.

Își băgă mâinile în buzunarele din față, se lăsă pe spate și își studie pantofii.

- Te-ai nimerit vreodată într-un iad creat de tine, fără să poți ieși din el decât dacă cineva va avea de suferit?

Neil zâmbi.

- Am fost în război.

- Aș face totul diferit dacă aș putea, Neil. „Atât de diferit.”

Tăcerea lui Neil îl făcu pe Hunter să ridice privirea.

- Ai lua un glonț pentru ea?

- Da! Fără nici o ezitare.

Neil întinse mâna.

- Voi fi aici mâine, dacă nu intervine ceva neprevăzut.

Hunter se strecură în cameră cât putu de încet.

Încercă să stea departe, spunându-și că îi era mai bine singură decât lângă el. Nu suporta gândul că Gabi gândea ce era mai rău despre el.

Plânse înainte să adoarmă. Ochii ei erau umflați și avea cearcăne negre.

O privire către ghips îl făcu să se crispeze.

Își scoase pantofii și se urcă în pat. Îmbrăcat complet, se așeză cu grijă înainte să-și sprijine spatele pe tăblie, cu picioarele întinse. Ridică perna ținându-i brațul și le puse cu grijă pe amândouă în poala lui.

Voia să îndrepte lucrurile. Voia să îndrepte relația lor. În acest ritm, Gabi urma să iasă din viața sa la fel de repede pe cât intrase. Doar că ea lua cu ea ceva mai prețios decât banii.

Se simți ca un hoț când ea se mișcă în somn și se întinse spre partea lui. Nu avea pic de decență relaxându-se în timp ce ea dormea. Era timp împrumutat, răgaz de care avea nevoie ca să treacă printr-o viitoare furtună.

- Îmi pasă, Gabi, șopti el spre trupul adormit. Te rog, nu pleca din viața mea!

Ea oftă în somn, iar Hunter închise ochii.

capitolul 31

Alarma stridentă a telefonului îl trezi pe Hunter într-o secundă.

Lângă el, Gabi tresări, apoi gemu.

- Șștt, spuse el, încercând s-o aline.

Răspunse la telefon după al doilea apel.

- Ce faci aici? spuse Gabi în timp ce se îndepărta de el.

El ridică o mână, în timp ce sări din pat și ridică telefonul la ureche.

- Alo?

Vocea de pe linie era înăbușită, de neînțeles.

- Hunter! Gabi stătea în picioare și se uita fix la el.

- Omuuuuule!

- Cine este? îl întrebă el pe apelant în timp ce aprindea veioza de pe noptieră.

- Ce nebunieeeee!

- Remington?

Vocea era neclară și părea înăbușită.

- Blackwell. Ești aici?

Gabi fierbea lângă pat.

Hunter îi făcu semn să tacă ținând un deget peste buze.

- Ești beat?

Remington începu să râdă și apoi să gearmă.

- Mă doare, omule. Tipii ăia m-au terminat.

- Ce naiba se întâmplă? Despre ce vorbești?

- Doi mexicani. Pumni mari.

Hunter puna cap la cap informațiile pe care Remington le putea dezvălui.

- Le-ai spus despre Hayden?

- Știau despre... auuu. Nemernicii mi-au spart nasul. Ușa camerei se deschise, iar Solomon păși înăuntru.

- Concentrează-te, Remington! Despre ce știau?

- Hayden. Știau că plecase. Nu era ținta.

Hunter se uită de două ori spre Gabi pentru a se asigura că este încă acolo.

- Nu lua droguri, Blackwell. E o nebunie.

- Droguri? Unde ești, Remington?

Detectivul particular bolborosi câteva propoziții incoerente. Hunter puse mâna peste receptor.

- Putem identifica de unde e apelul?

- Ne străduim, spuse Solomon.

- ... al naibii ser al adevărului. Mă pricep la secrete. Știi asta, nu, omule?

Faptul că Remington îl tot numea „omule“ era o dovadă suficientă că luase ceva.

- Ești acasă, Remington?

- Nu... mă simt rău.

Hunter se aplecă și își puse pantofii.

- Unde ești?

Tot ce primi Hunter fu un alt bombănit despre cum să nu consume droguri.

Dennis veni în fugă în cameră cu o bucată de hârtie și o puse în mâinile lui Solomon.

- Neil este deja pe drum.

Hunter se uită în jos la adresă și incremeni.

Gabi veni lângă el, luându-l de braț.

- Cine e?

- Tatăl meu.

Ea își mușcă buza și-l împinse.

- Du-te!

O îngrijorare autentică îi umplu privirea.

El se aplecă, o sărută cu putere o dată, apoi spuse:

- Nu ieși din casă!

Ea îl împinse din nou.

- Du-te!

- Vom lua mașina mea, spuse Solomon, în timp ce părăseau camera împreună.

Gabi auzi poarta deschizându-se și închizându-se și își îndreptă atenția către străinul din bucătărie.

- Sunt Dennis.

- Unul dintre oamenii lui Neil?

- Da. El făcu semn spre scările din spate. Trebuie să mă întorc la post.

Gabi văzuse bărbați care coborau și urcau din pivniță cu o zi înainte, dar nu întrebaseră de ce.

- Fac niște cafea.

- Ar fi grozav.

Ea îi oferă un zâmbet forțat și începu să prepare cafeaua folosindu-se de o mână.

Nu era sigură ce se întâmplase. Din expresia tragică de pe chipul lui Hunter, tatăl său era în pericol... rănit... sau mai rău.

Gabi umplu recipientul cu apă, îl atașă aparatului și continuă cu măcinarea boabelor. Zgomotul râșniței se opri, iar telefonul sună.

Tresări.

Se uită în jur, își dădu seama că era singură și văzu numărul de telefon al lui Hunter apărând la numărul apelantului.

- Hunter?

Linia era bruiată.

- Doamna Blackwell? Vocea era feminină.

Inima lui Gabi începu să bată mai tare.

- Da.

- Da, hmm... a avut loc un accident. Intersecția Bellagio și Sunset. Soțul tău, el... mi-a dat telefonul lui. Gabi scăpă cafeaua măcinată din mână.

- Este în regulă?

- E destul de grav.

Gabi începu să tremure.

- A chemat cineva ambulanța?

- Aud sirenele. Trebuie să-mi mut mașina.

Femeia închise telefonul, iar Gabi aruncă telefonul pe blat.

Cheile mașinilor stăteau într-un castron pe masa din hol. Ea le apucă și se îndreptă spre ușă.

Dennis alergă pe scările din spate.

- Așteptați!

- Nu este timp. A avut loc un accident. Trebuie să merg...

Ieșise deja pe ușa din față.

Dennis alergă lângă ea și țipă după Connor, care stătea la poartă.

Gabi deschise ușa garajului și decise că Maseratiul o va duce mai repede acolo. Deschise ușa șoferului, dar Connor o împinse.

- Voi conduce eu.

Gabi se uită la brațul ei rupt și cedă.

El ieși în viteză pe stradă, evitând mașinile în timp ce conducea.

- Au făcut accident pe Sunset, îi spuse Gabi.

Connor se tot uita în oglinda retrovizoare.

Trecu de semafor ținând piciorul pe accelerație. Slavă Domnului că era el la volan, pentru că tot corpul ei tremura. Solomon și Hunter plecaseră în atâta grabă, încât un accident era de așteptat. Ea își împreună mâinile și se rugă ca Hunter să fie bine.

Nu aveau nevoie de asta... nu cu tot haosul stârnit în viața lor.

Traficul se înteeți cu cât se apropiau de Sunset. Connor încălcă regulile, determinând mașinile să-l claxoneze când le întrecu.

Gabi se ținu strâns și își întinse gâtul pentru a privi în față. Telefonul mobil al lui Connor sună. Fu șocată când îl văzu scoțându-l și răspunzând.

- Da?

Intersecția se apropia repede. Traficul continua.

- Oh, la naiba!

Connor călcă frânele brusc și întoarse mașina.

Gabi fu proiectată înainte și simți o vibrație în braț, pe sub ghips.

- Unde te duci?

- Este o capcană.

O mașină încetini în fața lor.

Connor trase de volan și se repezi pe banda opusă a traficului.

- O capcană? Deci nu a fost un accident?

- Nu.

Nu știa dacă să fie ușurată sau speriată.

Connor se tot uita în oglinda retrovizoare până când Gabi se întoarse pentru a vedea la ce se uita.

- Ține-te bine!

El călcă accelerația când o mașină intră pe banda lor.

Mașina din spatele lor le lovi bara de protecție din spate, împingându-i, făcându-i să se învârtă în cerc.

Când se opriră, Gabi se uită pe lângă airbagurile declanșate spre farurile unei mașini îndreptate spre ea de pe partea cealaltă a drumului, pe partea șoferului.

Connor era blocat, iar ea era amețită.

Cineva îi deschise ușa.

- Ești în regulă?

Ea puse mâna peste cea a lui Connor.

- Connor?

El bolborosi.

- Avem nevoie de o ambulanță, zise Gabi.

Se uită din nou la bărbatul de la ușa ei. Purta un costum, de parcă ar fi fost în drum spre serviciu. Degetele lui întinse se țineau de brațul ei.

- Te-am prins, Gabriella.

Ea se concentrează din nou asupra chipului său.

- Te cunosc?

Atunci simți înțepătura și un val de căldură prea familiar îi accelerează ritmul bătăilor inimii.

Ultimul ei gând, în timp ce străinul o ajută să iasă din mașină, fu „nu din nou“.

Treceau cu viteză prin vale spre Autostrada 101 când Solomon răspunse la telefon. Hunter își ridică privirea din agenda mobilului său pentru a-l observa pe Solomon abătându-se de la rampa de ieșire.

- Ce...

- Gabi și Connor tocmai au părăsit casa.

Hunter scăpă telefonul.

- Ce?

- Ea a primit un telefon, cineva i-a spus că noi doi am avut un accident.

- Nu. Nu, nu, nu... Gabi, pe drum cu Connor... singură. Grăbește-te!

- Asta fac.

Solomon se îndepărta de lumină, luă rampa prea rapid, iar mașina se poticni de două ori înainte de a accelera.

Ceea ce i se părea o eternitate nu puteau fi de fapt mai mult de zece minute, iar el și Solomon se apropiau de strada care dădea în vecinătatea noii sale case.

O mașină de pompieri bloca drumul, mașinile de poliție erau peste tot.

Hunter se dădu jos din mașină și alergă.

Cu cât se apropia de scenă, cu atât mai profundă era disperarea pe care o simțea în stomac.

Maseratiul era un maldăr de fiare.

Pompierii se pregăteau să desprindă acoperișul mașinii.

În timp ce unii stăteau pe margine pentru a privi de parcă ar fi fost un sport cu spectatori, Hunter fugi spre scenă în căutarea unei persoane.

- Hei! strigă cineva spre el.

Hunter continua să înainteze.

Portiera pasagerului era deschisă, scaunul era gol.

Cineva îl prinse și încercă să-l rețină.

- Asta e mașina mea! țipă el la omul în uniformă care încerca să-l rețină. Gabi?

Se aplecă și-l văzu pe Connor întins în mijlocul mașinii.

- Connor?

- Trebuie să eliberăm zona.

Hunter se întoarse și îngenunche lângă mașină.

- Connor?

Omul se concentrează.

- O capcană.

- Unde este Gabi?

- W-L-H-649.

- Ce? Hunter trecu de punctul de panică.

- W-L-H-649.

Continuă să repete literele și numerele până când cineva îl apucă în sfârșit pe Hunter de mijloc și îl trase.

Se zbatu să scape din prinsoarea polițiștilor.

- Soția mea era în mașină. Unde e?

Polițistul păstră o distanță sigură și privi în jur.

- Nu am găsit nici o femeie în mașină.

Hunter se învârti în cerc.

- Cineva trebuie să fi văzut ceva.

Solomon alergă spre el. Pe Hunter îl apucă panica.

- A dispărut. Ooo, la naiba, Solomon, a pus mâna pe ea.

- Nu știm asta.

Hunter se îndepărtă și începu să țipe către hoarda de spectatori.

- Cine a văzut ce s-a întâmplat? Cineva a văzut ceva!

Mulțimea se dădu la o parte din jurul lui, temându-se de nebunul care țipa la străini.

În cele din urmă, unul dintre polițiști reuși să-l liniștească suficient de mult pentru a-i spune ce știa.

Gabi... sau o femeie cu brațul rupt și părul negru ieșise din mașină la brațul unui bărbat hispanic bine îmbrăcat. Barbă, păr negru, înalt. Părea foarte amețită, dar era capabilă să meargă... sau cam așa ceva. Era o mașină cu patru uși, poate gri, poate argintie. Honda, Acura, poate un Lexus mai vechi. Greu de spus.

Plecaseră în grabă spre Sunset.

Nimeni nu-i urmăse.

Connor fu scos din mașină, puternic zdruncinat de un număr necunoscut de leziuni interne. În timp ce paramedicii îl împinseră în spatele ambulanței, Hunter îi făcu semn lui Solomon către salvare.

- Ar trebui să mergi.

- Prioritatea mea este să te țin în siguranță.

Hunter îi aruncă o privire.

- Nu pot decât să sper că individul va veni după mine, nu după oamenii la care țin.

Solomon nu se mișcă.

Ofițerul Delgado și partenerul său apărură, în timp ce poliția de la locul faptei își termina întrebările.

- Ești gata să vorbești cu noi acum, Blackwell?

Solomon și Hunter schimbă priviri.

- Este posibil ca Connor să fi înregistrat ceva pe camera de bord.

Hunter se uită la polițiști, știind că nu mai avea de ales.

- Urmează-ne!

Brațul nu o mai durea, în capul amețit jucau culori și zgomot înăbușit. Gabi era vag conștientă de faptul că doi bărbați o luaseră pe sus și o conduceau într-o casă.

Ar fi putut să o arunce într-un șanț de pe marginea drumului și nu i-ar fi păsat.

Atunci, ea își aminti de asta. Cum ar fi putut uita vreodată?

Graba, căldura... apoi aproape nimic. Cât din cele întâmplătoare avea să-și amintească? Încercă să țină ochii deschiși și să ia în considerare ceea ce se întâmpla în jurul ei. O voce sâcâitoare din mintea ei îi spunea să rămână conștientă, să fie atentă.

O altă parte îi spunea doar să simtă pur și simplu. Efectul stupefiantelor și puterea de a uita totul nu aveau să dureze prea mult. Atunci durerea avea să se întoarcă.

Spre deosebire de prăbușirea pe care o trăise din cauza lui Alonzo, de data asta Gabi știa că va fi mai greu.

Nu era sigură cum reușise să se prăbușească pe podeaua unui living aproape gol, dar bărbații care o răpiseră îngenuncheară lângă ea vorbind între ei.

– Cât i-ai dat?

– Avem cel puțin o oră.

Cel arătos îi puse o mână pe obraz și o plesni. „Unde este durerea?”

– Mi-ai provocat atât de multe probleme, doamnă Picano. Dacă mi-ai fi lăsat banii în pace, nimic din toate acestea nu ar fi trebuit să se întâmple.

Ea închise ochii și îi deschise când palma lui o lovi din nou.

– Nu sunt banii mei, bombăni ea.

– Nu. Sunt ai mei.

Mâna lui nu-i părăsise fața în timp ce se uita fix la ea.

– Poți să-i iei. Eu nu, nu... nu îi vreau. *Somnoroasă.*

Închise ochii și îl auzi pe bărbat schimbând limba.

Recunoscuse cuvintele, dar nu le procesă.

Somnul era o opțiune mult mai bună.

capitolul 32

Andrew îi întinse telefonul lui Hunter în timp ce pășea pe ușă.

- Este Neil.

- Gabi a dispărut, îi spuse el prietenului său.

- Știu!

Hunter ridică receptorul la ureche.

- Tatăl meu este în viață? îl întrebă pe Neil fără să-i spună măcar salut.

- Nu este aici. Prietenul tău este lovit. Probabil că va dormi până își va reveni. Se pare că vreo doi indivizi l-au luat pe sus, l-au lovit și apoi i-au dat ceva care l-a făcut să vorbească. Și-a îndreptat atacatorii aici, ăia i-au băgat mai multe droguri, apoi au plecat. Își amintește că era amețit când l-au aruncat.

- Noaptea trecută?

- Probabil.

- Deci bărbații care îl au pe tata ar putea fi aceiași care au luat-o pe Gabi.

Neil tăcu o clipă.

- Da. O avem pe Gabi pe GPS, Blackwell.

- Ce? Pentru prima dată într-o oră, speranța fu reaprinsă. Ce ai?

- GPS... în interiorul colierului ei. Probabil că a încasat o lovitură, căci semnalul este instabil, dar Dennis lucrează cu datele care vin.

Auzi polițiștii intrând în casă și pe Solomon vorbind cu ei.

- Poliția este aici.

O altă pauză lungă.

- Spune-le ce trebuie să știe. Am câțiva prieteni în departament pe care îi voi suna. Timpul este crucial acum.

Hunter ura gândul de a coopera cu infractorii, dar răpitorul lui Gabi spusese clar că nu voia ca poliția să fie implicată.

- A spus fără polițiști.

- Asta a fost înainte să o răpească public pe Gabi.

A schimbat regulile, Blackwell.

Vocea lui Hunter se slăbi cu următoarele cuvinte:

- O are pe soția mea, Neil.

- Are nevoie de ea pentru bani, are nevoie de ea pentru a-și asigura propria libertate. Nu o va ucide.

Hunter strânse ochii închiși. Auzindu-l pronunțând cele mai profunde temeri ale sale se sperie.

Dennis intră în camera de zi, se opri, apoi îi făcu semn lui Hunter spre el.

- Cred că am identificat-o.

- Ce? Hunter coborî telefonul și îl urmă pe Dennis jos. Poliția era în urma lor.

Unul dintre polițiști fluieră în timp ce păși în crama transformată recent în postul de comandă al supravegherii.

Trei dintre monitoare erau pe modul ecran complet, toate înghețate. Dennis se așeză și începu să tasteze în timp ce vorbea.

Hunter puse telefonul pe difuzor.

- Ai auzit toate astea, Neil?

- Da.

Dennis întoarse primul ecran.

Hunter se uită și o văzu pe Gabi sărind în scaunul pasagerului din Maserati și pe Connor ieșind din garaj.

„Au făcut accident pe Sunset“, spusese Gabi.

Dennis arată spre ecran.

- Observați cum Connor se uită în mod constant prin lunetă?

- A văzut pe cineva în spatele lui, observă Delgado.

- Probabil.

Se părea că Connor încălcase o mulțime de reguli de circulație în timp ce se apropiaseră de Sunset.

Hunter auzi sunetul telefonului pe înregistrare.

- Aici îl sun eu... dându-i de știre că tu și Solomon sunteți bine și că apelul a fost o capcană.

Gabi fu zgâlțâită când Connor întoarse mașina. „Așteaptă“, fură ultimele ei cuvinte înainte să lovească cineva mașina din spate. O explozie albă acoperi ecranul.

- Airbagurile, spuse Dennis.

Hunter fu ușurat când auzi vocea zdruncinată a lui Gabi strigându-l pe Connor.

Connor mormăia, dar Hunter nu reuși să înțeleagă ce spunea. Camera fusese deplasată, așa că nu se mai vedea chipul lui Gabi, dar Hunter o văzu încercând să ajungă la Connor cu brațul rupt. El îi auzi respirația puternică în timp ce îi striga numele.

Ușa mașinii se deschise și o față masculină umplu cadrul. Dennis îngheță ecranul, uitându-se în spate la polițiști.

- Acesta este tipul nostru.

- Continuă să derulezi, spuse Hunter.

Bărbatul din cadru folosea numele lui Gabi. Pronunța „r“-urile într-un mod lent, seducător.

Te cunosc?

Răpitorul ei doar zâmbi.

Toți o auziră pe Gabi gâfâind și oftând.

Când o scosese din mașină, era fără vlagă.

- Ce i-a făcut?

- Cloroform, medicamente... greu de spus, zise Dennis cu certitudine.

Hunter strânse pumnii.

Dennis trecu la următorul ecran.

- Iată GPS-ul. Voi pune filmul și veți putea vedea unde este problema și, eventual, locația lui Gabi.

Ochii lui oscilau între înregistrarea din mașină și lumina care clipea pe hartă. În secunda în care mașina fu lovită, GPS-ul se opri. Când Gabi fu ridicată din mașină, semnaliză din nou în aceeași locație timp de zece secunde, apoi se stinse. Când semnaliză din nou, era la 400 de metri mai departe pe Sunset. Era întu-
neric. Pe celălalt monitor, spectatorii își băgau capul

în mașină, spunându-i lui Connor că o ambulanță era pe drum.

- Voi derula rapid.

Dennis derulă înainte ambele videoclipuri.

Hunter își auzi propria voce strigând-o frenetic pe Gabi.

- Așteptați, puteți da un pic înapoi? Întrebă Delgado.

Dennis apăsă un buton, iar Hunter își auzi din nou vocea.

- Șoferul tău spune ceva.

Dennis derulă din nou, redând sunetul.

W-L-H-6-4-9.

Delgado, Solomon și Dennis ziseră la unison:

- Numărul de înmatriculare.

Delgado se întoarse către partenerul său.

- Identificați-l!

Celălalt polițist se întoarse și vorbi în stație.

- Asta este de acum vreo treizeci de minute. Dennis arată semnalul pe GPS. A mers constant câteva secunde, apoi s-a stins.

- Și asta a fost acum zece minute.

- Este în același loc.

Dennis dădu din cap.

Hunter arată cu degetul pe ecran.

- Mărește!

- La naiba!

- Sunt la două străzi distanță, zise Delgado.

Hunter se ridică și se îndreptă spre scări. Delgado îl opri cu brațul.

- Unde te duci, Blackwell?

- Să-mi salvez soția!

- Ia-o mai ușor!

Hunter se trase din strânsoare și îi aruncă o privire.

- Are dreptate, domnule B. Nu știm în ce ne băgăm.

- Neil? țipă Hunter la telefon.

Nici un răspuns.

Dennis ridică receptorul.

- Nu este aici.
- Delgado ridică ambele mâini.
- Vom aduce SWAT, negociatori de ostatici... dacă facem acest lucru cum trebuie, nimeni nu va fi rănit.
- Nu uita de tatăl tău! Nu știm dacă este acolo, zise Solomon.
- Delgado făcu un pas înainte.
- Tatăl tău?
- Dennis ridică din umeri.
- Ostaticul numărul doi.
- La naiba! Delgado ridică un deget în fața feței lui Hunter. Nimeni nu merge nicăieri. Nu mă face să te arestez, Blackwell.
- Polițistul se întoarse și urcă scările.
- Pe Hunter începu să-l doară maxilarul de cât de mult strânsese din dinți.
- Și acum ?
- Dennis îi zâmbi discret și se întoarse spre monitoare.
- Al treilea se aprinse. Un alt set de semnale GPS apărură pe ecran.
- Gabi?
- Nu. Arată spre semnalul roșu. Neil. Arată spre semnalul verde. Rick... probabil.
- Se apropiau repede de ei.

„Totul va dispărea dacă voi ține ochii închiși.”
Încercă, dar nevoia de a reveni la realitate o lovi.
Odată cu lumina veni și durerea.
Cu gura uscată și simțind o sudoare rece, Gabi încerca să se concentreze.
O casă. Da, își amintea o casă.
Răpitorii o lăsaseră sprijinită de un perete și de un raft de cărți gol.
Nu era legată, dar membrele ei erau oricum greu de mișcat. Toate ferestrele erau acoperite cu draperii groase care abia mai lăsau să intre lumina.
- Ești trează.

Gabi dădu din cap, regretând repede. El era legat, cu brațele la spate, iar picioarele prinse cu bandă adezivă. Avea un ochi umflat și o buză spartă. Opusese rezistență, dar nu mai era tânăr și, după starea hainelor și a aspectului său, nu mai părea deloc în formă.

- Tu cine ești ? întrebă ea.

El încercă să zâmbească, cu ochiul său bun încrețit într-un mod familiar.

- Sherman Blackwell.

- Oh. Tatăl lui Hunter.

- Și tu cine ești?

- Gabriella Blackwell.

- Ahh, femeia care-mi transformă fiul.

Ea ignoră cuvintele lui și își trase unul dintre picioare aproape de piept, apoi pe celălalt. Se uită dincolo de intrarea în cameră.

- Ei sunt încă aici?

Sherman dădu din cap.

- În cealaltă cameră. Vin la fiecare zece minute să vadă dacă te-ai trezit.

- Cât este ceasul?

Sherman își dădu ochii peste cap.

- Mi-am lăsat Rolexul acasă.

- De cât timp crezi că sunt aici?

- O oră... poate.

Gabi își trecu mâna sănătoasă peste piept, ca să scape de durere. Se uită în jos și văzu o vânătaie urâtă, bănuind că fusese cauzată de centura de siguranță a mașinii. Degetele îi căzură pe pandantivul de la gât.

Își mușcă buza înainte de a ridica dispozitivul GPS și de a-l săruta.

Pași grei se auziră din direcția a ceea ce părea a fi un hol. Gabi își băgă pandantivul sub cămașă și încercă să se relaxeze rezemată de perete.

- În sfârșit te-ai trezit, *señora*!

Ea clipi de mai multe ori.

- Tu cine ești?

Familiaritatea chipului său o speria.

El își ridică pantalonii înainte de a îngenunchea lângă ea.

- Mă simt jignit că nu știi.

- Ne-am cunoscut?

- Nu formal. Mă mir că soțul tău nu ne-a prezentat.

- Ești coleg cu Hunter?

- Nu acel soț... bietul defunct. Eu și el eram foarte apropiați.

Îi țiuiău urechile și își aminti de vechea zicală care zice că, dacă îți țiuie urechile, e semn că cineva, în viitor, se va plimba peste mormântul tău.

- Diaz, șopti ea.

- Sunt flatat. Păcat că nu te mai pot lăsa să trăiești acum că mi-ai văzut fața și îmi știi numele. Nu este ceva personal, Gabriella.

Stomacul i se strânse.

Diaz îi trecu un deget sub bărbie.

- Păcat, că ești atât de frumoasă! Înțelegi, nu?

Ea se îndepărtă de degetele lui, iar el râse.

- De ce sunt încă în viață?

El continuă să râdă.

- Frumoasă, dar proastă, nu, bătrâne?

- Las-o în pace, îl auzi Gabi pe Sherman spunându-i lui Diaz.

- Cavalerism... ce drăguț! Fără rost în aceste circumstanțe, dar un gest drăguț.

Diaz întinse mâna în spatele lui și scoase un pistol din talia pantalonilor.

Gabi încercă să nu respire, în timp ce Diaz i-l trecu de-a lungul maxilarului.

- Iată regulile, Gabriella. Ești atentă?

- Da, mormăi ea.

- Dacă țiipi, îl împușc. Dacă țiipă el, te împușc pe tine. Egalitatea este importantă în acest deceniu, nu?

Ce om bolnav!

- Înțelegi regulile mele până acum?

Ea dădu din cap o dată.

- Bine. Când îți pun telefonul la ureche, spui exact ce vreau să spui, sau îl împușc.

Diaz întoarse arma către tatăl lui Hunter.

- Oricum ne vei ucide, spuse Sherman.

Diaz bătu arma pe pieptul lui Gabi, cu degetul peste trăgaci.

- Da, dar încet sau repede? Diaz mută arma de-a lungul brațului lui Gabi și se opri la cot. Sau poate îți voi arăta milă și te voi lăsa să părăsești această viață în al nouălea cer. El se apropie, iar ea îi simți buzele pe ureche. Ți-ar plăcea asta... nu-i așa?

Ea scânci.

- Odată ce prinzi gustul, vrei mereu mai mult.

Cu asta, Diaz se împinse și se ridică. Apucă brațul bun al lui Gabi și o ridică și pe ea în picioare.

- Este timpul pentru acel telefon.

Presa ajunsese în fața casei înaintea poliției.

Telefonul sunase cu mult înainte ca orice negociator de ostatici să fie pe drum.

Hunter preluă linia fixă după primul apel.

- Alo!

- Ți-am spus fără poliție, Blackwell!

Solomon își roti degetele în aer.

- Fă-l să vorbească în continuare, îi șopti el.

Poliția din cameră făcu liniște.

- Mi-ai răpit soția în plină zi. Nu am sunat la poliție.

- Cu toate acestea, îi vei face pe toți să plece. Servitorul ăla al tău și șoferul tău... să plece toți. Aveți cinci minute înainte să încep să tai pe rând bucăți din frumosa ta soție.

- De unde știu că Gabi mai este în viață?

- Spune „alo“!

Se auzi o voce înăbușită, apoi Hunter auzi cel mai dulce sunet cunoscut vreodată:

- Alo!

- Gabi?

- Spune-i că ești bine.

Diaz ordona fiecare cuvânt ce ieșea din gura lui Gabi.

- Sunt bine, Hunter.

- Doamne, Gabi! Te vom scoate de acolo.

Apucă telefonul suficient de tare pentru a-l sparge.

Diaz râse.

- Acum spune-i că-l iubești.

El auzi plânsul din vocea ei.

- Te iubesc, Hunter!

Inima i se frânse.

- Și eu te iubesc!

Numai cuvintele lui ajunseră la urechile lui Diaz.

- Cinci minute, Blackwell.

Linia se întrerupse. Hunter se întoarse spre cameră.

- Toată lumea afară!

capitolul 33

În timpul celor cinci minute pe care Diaz i le dăduse lui Hunter să elibereze casa, mintea lui Gabi se limpezi. Teamă pe care o percepușe în vocea lui Hunter o speria. Oare îi era greu să identifice locul în care se afla? Oare știa unde era ea? Oare echipa de supraveghere știa?

Stătuse în casă mai bine de o oră, habar n-avea cât timp trecuse de când era acolo. Suficient timp ca echipa să o găsească. De ce nu interveniseră?

Un telefon aflat pe masă sună, iar Diaz răspunse în spaniolă.

Gabi își îndreptă ochii spre cealaltă parte a camerei, făcând tot posibilul să pară că nu înțelege nici un cuvânt.

Partea de conversație purtată din cameră se dovedi ușor de înțeles.

Poliția ieșea din casa Blackwell, presa fusese împinsă în stradă.

Hunter era singur.

Diaz îi spuse apelantului să rămână pe linie. Luă un alt telefon și formă un număr.

- Foarte bine, domnule Blackwell. Acum... când îți dau semnalul, vreau să iei banii, să sari gardul acela al tău din spate, să traversezi curtea vecinului până la cealaltă stradă și să continui spre nord. Te voi suna când va trebui să lași banii.

Lui Gabi îi rămaseră în minte cuvintele următoare:

- Oh, vei recunoaște semnalul. Va fi la știrile de diseară.

Gabi începu să tremure și își spuse că de vină era frica pe care o simțea. Brațul ghipsat începu să o mănânce.

Diaz încheie apelul și își îndreptă atenția spre cealaltă linie.

În spaniolă, Diaz îi spuse persoanei de la telefon să apese butonul și să se întoarcă la casă de unde să colecteze banii... și heroina lui.

Gabi se scarpină la ceafă.

Cu un rânjete malefic, Diaz îi făcu cu ochiul.

- Acoperă-ți urechile!

- Ce?

Casa se cutremură.

Gabi se ghemui, așteptându-se ca locuința să se prăbușească.

Diaz încheie apelul și murmură:

- Nemernicul! Niciodată să nu te încrezi în persoana nepotrivită, Gabriella. Râse. Oh, așa este, ai făcut deja asta de câteva ori.

Un alt bărbat, de data asta unul subțire și agil, intră în cameră.

- Sunt gata să plec.

Diaz îi făcu semn cu mâna să plece.

Bărbatul mai slab fugi în camera de zi, iar Gabi îl auzi pe Sherman protestând.

Ea începu să se ridice, dar Diaz îndreptă arma în direcția ei.

- Trebuie să-i dăm soțului tău ceva pentru banii lui.
Gabi își mușcă buza și își scărpină pielea.

Cu coada ochiului, văzu că picioarele lui Sherman erau libere, dar avea mâinile încă legate, în timp ce era împins cu vârful pistolului în afara ariei ei vizuale.

Hunter stătea în cramă și aștepta.

Când explozia zgudui casa, el și Dennis își feriră capetele. Când ridică privirea, Dennis verifica monitoarele. Camerele din jurul casei erau sigure, o lumină în partea din sud dându-le de înțeles că explozia nu fusese departe, dar nu avusese loc pe proprietate.

- Cred că acesta este semnalul meu.

Dennis întinse mâna și își încheie jacheta peste vesta antiglonț, vorbind la telefon.

- Vulturul părăsește cuibul.

- Recepționat!

- Rămâi aproape de marginea drumului, astfel încât să te poți lăsa în jos și să te ascunzi într-o curte. Dacă tipul este deștept, va ști că ești înarmat. Când te întreabă, scoate-l pe cel din spate și aruncă-l.

Hunter se uită la ecranul GPS, observând patru puncte. Două erau în casa unde se afla Gabi. Celelalte două erau mai aproape de ei.

Stația poliției de lângă Dennis transmise o comandă.

- Pleacă!

Hunter sări câte trei trepte deodată. Luă geanta grea și ieși pe ușa din spate. Aruncă geanta peste zidul de cărămidă care despărțea proprietățile și sări și el. Vecinii nu erau acasă și nu aveau câini.

Se bucură de acest noroc.

Sări alt gard și se îndreptă spre nord. La 400 de metri distanță în susul străzii, Hunter începu să se întrebe dacă era vorba despre o păcăleală sau de vreo înșelăciune.

Când îi sună telefonul, răspunse fără să se oprească.

- În stânga ta se află un tomberon.

- Îl văd.

- Lasă-mi pachetul înăuntru!

Hunter se roti.

- Unde este Gabi?

- În siguranță! Te asigur.

- Nu dau doi bani pe asigurarea ta.

- Privește înainte. Vezi camioneta aia?

O dubiță albă având pe lateral o siglă de livrare a pizzei se afla în capătul străzii. Ușa laterală se deschise, iar Hunter văzu mai bine.

- Tată? șopti el.

- Un infractor bun are întotdeauna un plan de rezervă, nu, Blackwell? Ești om de afaceri, înțelegi. Aruncă banii în tomberon și îl las pe tatăl tău în urmă.

- Dar Gabi?

- Toate la timpul lor. Gabi mă va ajuta să plec întreg. Îmi arăți buna-credință și îmi voi respecta cuvântul.

Hunter se abținu să râdă.

Un bărbat îl ținu pe tatăl său și îl împinse până când acesta strigă:

- Să-i ia naiba pe indivizii ăștia, Hunter!

Hunter alergă pe cealaltă parte a străzii, aruncă geanta în tomberon și plecă.

- Bun băiat!

Tatăl său fu împins afară din dubă înainte ca aceasta să se îndepărteze. Hunter începu să alerge spre tatăl său.

După colț, un camion de gunoi coti pe stradă.

Când Hunter se aruncă peste tatăl său, duba care fugise explodă. Hunter își feri capul și îl acoperi și pe cel al tatălui său.

Când ridică privirea, duba era distrusă, tatăl său era inconștient... iar camionul de gunoi dispărut era cu zece milioane de dolari mai bogat.

Gabi se concentra asupra seringii care stătea pe masă, la un braț distanță. Îl văzuse pregătind heroina și știa că era suficientă pentru a omorî pe oricine ar fi venit în contact cu acul.

Lovitura mortală... modul în care avea să părăsească lumea asta? Pistolul din mână lui Diaz nu o speria la fel de mult ca acea seringă. Dădu ordine, așteptă să audă că fuseseră urmate, apoi mai strigă și altele. Deloc înțelept, trecu de la spaniolă la engleză, iar Gabi prinse fiecare cuvânt.

Gabi tresări când casa se cutremură a doua oară.

A doua explozie avu loc în timp ce Diaz era la telefon cu complicele său. Cu o reacție stăpânită, Diaz clătină din cap și își puse telefonul în buzunar.

- Copiii ăștia tot sar în aer.

- I-ai ucis?

- Un cuvânt atât de urât! I-am eliberat către următoarea lor destinație. Moartea este pur și simplu calea spre viața următoare. Îndreptă arma în direcția ei. Frica de moarte îi reține pe oameni. Când nu te temi... atunci profiți din plin de această lume... de această viață.

Gabi simți că rămâne fără aer.

Era nebun, calculat... și inteligent.

Chiar în acel moment, se simțea la fel de nebună... la fel de calculată și mult mai inteligentă.

- E timpul să plec, doamnă Picano.

- Nu-mi spune așa, îi zise ea.

Diaz se opri.

- Alte pretenții.

- Sunt doamna Blackwell.

Diaz ridică o sprânceană și rânji.

O umbră din afara jaluzelelor trase din bucătărie îi captă ei atenția.

Diaz se întoarse, iar Gabi întinse mâna peste masă și puse palma pe seringă. Înainte ca Diaz să se întoarcă, a treia explozie izbucni.

Zâmbetul de pe chipul lui Diaz dispăru în timp ce se îndrepta spre zgomot, fiind evident că nu se aștepta. Aruncă un val de obscenități în timp ce o apucă de braț și o ridică în picioare.

În timp ce răpitorul ei ridică mâna îndreptând arma spre ea, Gabi încetă să se mai teamă de moarte. Cu brațul în ghips, se răsuci înspre arma lui, privind cum se împrăștia prin cameră fumul pe măsură ce se forma.

El se întoarse, astfel încât trupul ei să îl protejeze pe al lui.

Gabi simți că rămâne fără aer.

În timp ce Diaz îi îndrepta spre ușa către ceea ce presupunea că era un garaj, Gabi scoase capacul seringii fără ca Diaz să observe.

Străduindu-se să rămână în picioare, Gabi ridică mâna în timp ce era târâtă înapoi, cu fiecare respirație devenind un efort.

Ridică rapid mâna spre gâtul lui, rugându-se să nu rateze și să-l nimerească pe-al ei.

Degetul îi apăsă pistonul în momentul în care îl auzi înjurând.

Diaz făcu doi pași înapoi, îi blestemă numele în timp ce mâna îi cădea, apoi amândoi se prăbușiră pe podea.

Doi bărbați îmbrăcați în negru, care purtau un fel de măști de oxigen pe fețe, dădură buzna în casă cu niște arme mai mari decât văzuse ea vreodată, cu excepția celor din filme.

Aceștia ezitară când o văzură. Ea se întoarse spre Diaz.

Seringa se afla încă în gâtul lui și se putea vedea sângele înăuntru. Avea ochii larg deschiși și un zâmbet malfic întipărit pe chip.

Ea închise ochii.

O mască îi fu pusă peste gură și nas, iar cineva îi prinse curelele acesteia la ceafă, în timp ce afară se auzeau sirenele.

- Trebuie să plec, iubito!

Cineva o mângâie pe cap, apoi cei doi bărbați plecară.

Hunter auzi o a treia explozie în direcția lui Gabi, arătată pe GPS. Văzu fumul în timp ce tatăl lui se trezea.

- Trăiești? îl întrebă Hunter grăbit.

- Trebuie să renunț la băutură, spuse Sherman.
Hunter respiră ușurat.

- Trebuie să o găsesc pe Gabi.

- Du-te!

Hunter nu așteaptă să i se spună de două ori. Alergă în direcția celei de-a treia explozii cu o rugăciune pe buze.

Când sări al patrulea zid în acea zi, Hunter se jură că va angaja un antrenor personal pentru a-l învăța să facă asta mai ușor.

În timp ce traversa strada de unde se auzise explozia, Hunter observă doi bărbați complet mascați, înarmați, alergând spre camioneta închisă la culoare. Unul se întoarce spre el, îl salută, apoi trânti ușa înainte de a o lua din loc.

Hunter se grăbi.

Dădu buzna prin ușa casei pline de fum, în timp ce sirenele îi asaltau urechile.

Nu ajunsese prea departe că o și găsi pe Gabi pe podea, cu un bărbat lângă ea.

Cineva se grăbi spre el și îl ajută să o tragă afară din casă.

Plămânii lui Hunter se umplură cu fum, provocându-i accese de tuse.

Bunul samaritean se întoarce în casă. Hunter rămase lângă Gabi ținându-i capul în poală.

Salvatorul necunoscut se poticni, tușind.

- Mort... el este...

Trei mașini de poliție se opriră, cu farurile aprinse.

El simți mâna lui Gabi atingându-i brațul, iar ea zâmbi prin mască.

Hunter vărsă lacrimi de care nu se credea în stare și își lipi capul de al ei.

Gabi refuză să meargă la spital, ceea ce îl determină pe Hunter să-și sune medicul personal.

După câteva întrebări despre identitatea defunctului din casă și după relatările lui Gabi și ale lui Sherman,

poliția îi permise lui Hunter să o ia acasă. Ea era încă amețită când Hunter o strecură într-o baie fierbinte.

Având grijă la ghipsul ei, îi spală părul și pielea. Se mișca în tăcere, ca și când ar fi prețuit fiecare moment, iar ea îl lăsa. Cu ajutorul unui prosop de baie uriaș, el o uscă și îi perie părul. Abia când sosi doctorul, el părăsi camera.

Gabi îi arată unde o doare și îi spuse doctorului că cel care o răpise o drogase fără îndoială. Nu voia să recunoască, dar nu era nici o îndoială că drogul care îi trecuse prin vene era heroină. Medicul umplu câteva eprubete cu sânge și îi ceru să meargă la spital, în cazul în care rezultatele din laborator se vor dovedi nefavorabile.

Hunter îl întâlnește pe doctor la ușă. Gabi îl auzi întrebându-l pe doctor despre sănătatea ei. Simți o oarecare satisfacție când acesta spuse că probabil va fi bine. Însă, în cazul în care dimineata va simți vreo durere, să-i spună, pentru a putea face câteva analize și o radiografie sau două.

Tocmai se pregătea să adoarmă în confortul patului ei când îl auzi pe Hunter certându-se.

- Mai avem câteva întrebări și apoi vom pleca și vom reveni mâine.

- Nu a trecut prin destule deja?

- Nimeni nu se îndoiește de asta, Blackwell.

- E în regulă, Hunter. Vreau doar să se termine, spuse Gabi din pat.

Ofițerul Delgado intră în cameră cu Hunter.

Hunter o ajută pe Gabi să se așeze pe pat și o înveli.

- Îmi pare rău că trebuie să facem asta, doamnă Blackwell.

Ea închise ochii.

- Hai să o facem!

- Spuneți-mi ce vă amintiți!

Gabi începu cu momentul accidentului mașinii. Se opri un pic pentru a întreba despre Connor. Hunter

îi spuse că ultima oară îi fuseseră găsite câteva coaste rupte, dar că își va reveni în câteva săptămâni.

Gabi rememorează momentul când își dăduse seama că fusese drogată.

Hunter se mută în pat, lângă ea, și o ținu de mână în timp ce vorbea.

- Atunci l-am cunoscut pe tatăl tău.

- El e bine. La spital.

Gabi dădu din cap și continuă.

Vorbi despre pistol, despre amenințări. Povesti despre faptul că Diaz nu avusese intenția să o lase să plece.

Își aminti că văzuse pe cineva afară, la fereastră, și casa umplându-se cu fum.

- Știam că seringă conține o doză letală. El mi-a spus că e așa. Nu puteam să mă lupt cu el... dar asta a fost singura mea șansă.

Ofițerul Delgado luă notițe și ridică privirea.

- Nu-mi pot imagina că v-ar putea acuza cineva pentru moartea lui. Ați reușit să vă păstrați prezența de spirit, iar acest lucru sigur nu a fost ușor.

Gabi își lăsă capul pe umărul lui Hunter.

- Ce s-a întâmplat mai departe?

- Era fum. Nu puteam respira. Cineva era acolo și o mască m-a ajutat să-mi protejez plămânii.

- Cine a fost acolo?

Ea scutură din cap.

- Nu i-am văzut chipul nici o clipă. O mască neagră. Apoi Hunter m-a scos afară.

- Nu aveți nici o idee cine a fost acela care v-a pus masca pe față?

- Tocmai scăpasem de la moarte, domnule ofițer... știam că atacatorul meu era mort. Nu mi-am pus la îndoială norocul și nici nu l-am luat la întrebări pe bărbatul care-mi oferea aer curat.

- Era un bărbat?

- Sau o femeie corpolentă. Nu aș putea spune cu exactitate.

Delgado pufni.
Ofițerul se ridică și îi întinse o carte de vizită.
- Dacă vă mai amintiți ceva.
Andrew și Delgado ieșiră pe ușă.
- Am adus supă.

Trei zile mai târziu, Gabi și Hunter stăteau alături de Lori și de o echipă de avocați, jumătate ai lui Hunter, jumătate ai Samanthei, și cu procurorul districtual.

Fiecare detaliu despre cine era Diaz, de ce o vizase... conturile ei bancare și greșeala privind asigurarea, pe care ar plăti-o cu plăcere în totalitate dacă instanța ar permite acest lucru, toate fură explicate.

Ajută faptul că presa o portretizase drept o celebritate ghinionistă, care se căsătorise cu un miliardar doar pentru a fi răpită și ținută ostatică pentru răscumpărare. Rezultaseră trei bărbați morți și încă vreo câțiva care se vindeau prin spitale... iar Gabi se alesese cu o asemenea culoare pe față cât să facă fericit un supermodel.

În cazul în care rezultatul nu avea să fie ceea ce-și doreau, Hunter și echipa sa de relații publice pregătiseră o conferință de presă imediat după întâlnirea cu procurorul.

După cum se dovedi, Diaz fusese un jucător înrăit pe piața drogurilor, care suferise o lovitură odată cu dispariția transportului de care Alonzo Picano fusese responsabil. Diaz era pe cale să își revină rapid atunci când Gabi schimbase conturile. Ținând cont de toate acestea, procurorul concluzionase că va trebui să pornească o anchetă completă, dar că nu vedea ce acuzații penale puteau fi aduse împotriva ei.

În ceea ce privește fraudă în asigurări, procurorul deținea jurisdicție redusă, dar avea să depună mărturie în favoarea ei. Odată cu restituirea banilor și cu procurorul care refuzase să depună plângere, șansele ca acea companie de asigurări să ajungă undeva erau reduse.

Gabi părăsi biroul procurorului la brațul lui Hunter, echipa lor considerând asta o victorie pe cinste.

În loc de o conferință de presă, familia și prietenii care veniseră să o susțină îi urmară acasă.

Acolo Andrew și o mică echipă de oameni pregătiseră o mică petrecere.

Poate că cuvântul potrivit era „cumpăraseră”. Nu că lui Gabi îi păsa. Intenția era cea care conta.

- De ce avem o petrecere azi? îl întrebă Hunter pe Blake când o observă pe Samantha ușuind copiii și câteva dădace într-o cameră retrasă de la parter încă nemobilată.

- Aparențele sunt importante, îi spuse Blake. Eu nu prea înțeleg, dar Sam insistă.

Hunter zâmbi și veni lângă Gabi în timp ce se plimbau prin cameră. Le mulțumiră lui Judy și Rick pentru sprijinul lor, iar Gabi observă privirea de prădător a lui Hunter atunci când ea îl îmbrățișă pe Michael, fratele lui Judy.

- Mulțumesc că ați venit!

- Dacă acei rechini ți-ar fi făcut ceva, ar fi avut de-a face cu mine.

Gabi se întoarse spre Hunter.

- V-ați cunoscut?

- Mă îndoiesc că au rămas mulți care nu știu cine ești.

Gabi râse.

- E rău să fii star de cinema.

Michael îi făcu cu ochiul și își îndreptă atenția către un bărbat care se apropia cu un pahar de vin. Gabi îl prezentă pe Ryder fără explicații cu privire la cine era sau de ce se afla acolo. Hunter nu întrebă, și nici ea nu oferi mai multe detalii.

Carter Billings trecu pe lângă Neil și îi strânse mâna lui Hunter. Gabi acceptă o îmbrățișare de la Carter și o mângâiere de la Neil.

- Simt că trebuie să-ți mulțumesc, îi spuse ea lui Neil.

El ridică din umeri.

- Nu prea știu de ce.

Îmbrăcat în negru, înarmat până în dinți...

Ea se apropie și îl sărută pe obraz.

- Mulțumesc!

Neil își dădu berea pe gât, dădu din cap și plecă.

- Ce magnet are la femei, bombăni Carter înainte de a se îndepărta.

Gabi sorbi din vin, mulțumită încă o dată că se putea bucura. Ea îl prezintă din nou pe Hunter lui Zach și Karen.

La un moment dat, Meg interveni și o trase pe Karen.

Hunter se apropie de ea și îi șopti:

- Ai un grup mare de prieteni.

Ea reflectă la observația lui.

- Acum doi ani, nu aveam nici unul.

Hunter nu părea convins.

O voce aspră o strigă în spate.

- Sherman! Gabi întinse spre bărbat brațul neghipsat. Mă bucur că ți-ai revenit!

- Doctorul a vrut să mă mai țină câteva zile. I-am spus că am locuri mai bune unde să mă aflu.

Gabi se dădu înapoi, în timp ce Hunter și tatăl său se apropiau.

- Mă bucur să te văd pe picioare, tată!

- Este ceva nou!

Hunter râse.

- Sunt patru zile de când nu am mai băut. Prima zi nu a contat cu adevărat, de vreme ce nemernicul ăla m-a lăsat inconștient fără voia mea, dar o pun oricum la socoteală.

Inima lui Gabi se strânse puțin când Hunter și tatăl său se îmbrățișară.

Sunetul cuiva care lovea zgomotos în pahar o făcu să se întoarcă.

Val stătea cu un pahar în mână, cu un zâmbet pe față.

- Aș vrea să propun un toast.

Meg își ridică paharul cu ceea ce părea a fi cidru spumant și se apropie de soțul ei.

Mama lui Gabi băuse deja câteva pahare de vin. Mai avea puțin și trebuia să meargă la culcare.

Alți câțiva oameni își făcură loc în cerc și își ridicară paharele.

- Știu că suntem cu toții aici pentru Gabi... să o susținem. Dar o cunosc și pe sora mea, spuse Val. Este destul de timidă ca să evite această atenție. Deci acest toast nu este doar pentru ea... este pentru toată lumea. Pentru prieteni. Genul care rămân lângă tine... care te susțin ori de câte ori și oriunde ai nevoie de ei.

Val își ridică paharul și camera se umplu de sunetul paharelor ciocnindu-se.

Gabi privi oamenii și paharele.

Gwen bea lapte... Karen avea cidru, ca Meg.

- Hei!

- Ce? întrebă Hunter.

Ignorându-l, miji privirea spre Gwen.

- Lapte? Bei lapte?

Gwen se uită la pahar și închise buzele.

Eliza încetă să mai soarbă șampanie, apoi spuse:

- Gwen este însărcinată!

Meg țipă. Sam chicoti și luă o gură de vin.

- Nu te uita la mine! Suntem bine, nu, Blake?

- Scutecele și mâncarea de la miezul nopții... Sunt bine, spuse Blake.

Gwen ridică paharul cu lapte sus.

- Trei luni.

Rick se întoarse spre Judy.

- E timpul să treci și tu la treabă, nu crezi, iubito?

Judy își înghionti soțul, iar Meg se înecă cu băutura.

Judy se înroși.

- Testul pozitiv de dimineață. Am vrut să mai aștept ca să vă spun.

Rick, care era tot numai un zâmbet, bombăni:

- Să aștepți... ce?

Blake îl lovi pe Rick pe spate.

- Este pe cale să devină un dezastru hormonal. Eu zic să plecăm acum, domnilor. Revenim peste nouă luni.

Încă un rând de toasturi...

Singurii care se simțiră entuziasmați la sfârșitul serii fură câteva femei și o mână de bărbați.

capitolul 34

De când se întorsese din scurta ei captivitate, Hunter fusese alături de ea, oferindu-i sprijinul. O băgă în pat, petrecând timpul cu ea până adormi. Dar când se trezi, locul de lângă ea era rece și gol.

Bucătăria îi găzduia pe suspecții obișnuiți. Solomon stătea lângă Andrew sorbind cafea, un teanc de clătite fiind postat lângă cuptor.

- Neața, doamnă B.!

Andrew sări și îi pregăti o farfurie. De la întoarcerea ei, se obișnuise să nu o mai întrebe, ci să o servească pur și simplu. Ea nu mai putea să spună nu, iar el știa asta.

Gabi luă o îmbucătură pentru a-l liniști pe bărbat.

- Ai adăugat scorțișoară.

- Am căutat rețete online.

Gabi mai luă o îmbucătură și zâmbi.

- Unde este Hunter?

Bărbații făcură acel lucru cu care ea se obișnuise... se uitară unul la altul, spunând o mie de cuvinte fără să le rostească.

- Andrew?

- Este... la... hmm...

Bâlbăitul lui făcea clătita din stomacul ei să se transforme în piatră.

- Spune odată!

- La apartament. Azi-noapte a dormit la penthouse.

Din felul în care bărbații o priveau, așteptând reacția ei, Gabi știa că nu se dusesese la apartamentul său pentru a-și recupera lucrurile personale.

- Oh! Împinse farfuria și se ridică.

Gabi își luă cafeaua, apucă o pătură de pe spatele canapelei în timp ce se îndrepta afară. Deschise ușile franțuzești care dădeau spre o curte generoasă acoperită. Un șezlong dublu stătea la un capăt, îndreptat spre curtea din spate. Cerul cenușiu și ploaia ușoară se potriveau cu starea ei de spirit și îi ofereau liniștea perfectă pentru a reflecta asupra vieții ei.

Cel puțin acum știa unde își petrecea Hunter nopțile. Se gândise că poate mersese într-una dintre camerele de oaspeți, dar se pare că nu era cazul. Nu mai avea nevoie de ea. Noah o plătise pe mama copilului și îl dusesese pe Hayden într-o suburbie din Boston. Potrivit lui Hunter, fratele său căuta de lucru în oraș. Ce fel de muncă nu știa. Dar nu mai ceruse bani. Apoi sosise o scrisoare recomandată cu certificatul oficial de naștere al lui Hayden. Numele lui Noah era scris la secțiunea „tată”.

Când Hunter îi povestise despre modul în care își convinsese fratele să plece, ea nu se simțise niciodată mai mândră de bărbatul cu care se căsătorise. Nu se îndoia că era gata să-l adopte pe Hayden, dar o făcea numai din motivele greșite.

Totuși, când trecea prin camera copilului nefolosită, o parte din ea se simțea rănită.

Începea să creadă că va fi mătușa fără copii. Femeia care nu se putuse căsători cu bărbatul potrivit. Păcat că nu-i plăceau pisicile. O casă plină de ele ar completa clișeul.

Cafeaua se răcise și, în ciuda faptului că i se zbârlise pielea, Gabi se strânse sub pătură și privi picăturile de ploaie care cădeau din cer.

- Hei!

Ridică privirea din starea ei meditativă pentru a-l vedea pe Hunter stând în prag. Purta un pulover pe gât

și pantaloni închiși la culoare. Înfațișarea lui obișnuită care spunea că „nu mă duc la birou”. Privindu-l, îi făcea rău fizic.

- Hei!

Hunter se îndreptă spre celălalt capăt al șezlongului și se așază. În mână avea un plic pe care îl bătea nervos pe coapsă.

- Ai dormit bine?

Ajunseseră să poarte discuții banale.

- Putem să omitem politețurile?

Tăcerea lui o făcu să ridice privirea. Hunter se uită fix la plicul din mână.

- Ce este asta?

În loc să-i răspundă, el i-l întinse.

Gabi se mișcă repede, refuzând să stea și să zăbovească asupra nenumăratelor posibilități. Scoase teancul gros de hârtii oficiale și le desfăcu.

Un singur cuvânt era tot ce avea nevoie să vadă.

- Ai depus actele de divorț.

Nu mai avea nevoie să vadă mai mult și lăsă hârtiile lângă ea.

El întinse mâna și îi atinse piciorul. Ea tresări.

Privirile li se întâlneau, în timp ce el își puse înapoi mâinile în poală.

- Nu este ceea ce îmi doresc.

- Ultima dată când m-am interesat, cel care cere divorțul este și cel care și-l dorește, Hunter.

- Nu este ceea ce *vreau* să fac, ci ceea ce *trebuie* să fac.

Ea își mușcă buza ca să nu tremure.

- Vrei să explici ce înseamnă asta? Am avut o săptămână nebună, iar jocul de cuvinte este prea mult pentru mine ca să pot procesa asta acum.

El făcu o pauză teatrală.

- Am cunoscut această femeie frumoasă, inteligentă, grijulie, care m-a refuzat. Egoul meu exagerat a fost rănit de moarte și ce am făcut? Am șantajat-o. Am găsit orice urmă de mizerie pe care aș fi putut-o dezgropa

și am folosit-o pentru a obține ceea ce-mi doream. Ignorând complet cum ar afecta-o asta.

Autoflagelarea lui Hunter era ceva nou, nu ceva care să-i facă plăcere lui Gabi să vadă, chiar dacă tot ce spusese era adevărat.

- Nenorocitul egoist din mine a profitat complet de situație și te-a adus în patul lui. Apoi aproape că te-am omorât, nu o dată, nu de două ori, ci de trei ori, Gabi. Toate pentru ce? Mândrie? Bani?

Rămase fără cuvinte și își lăsă capul în pământ.

Capul ei începu să zvâcnească.

- Ai dreptate... în toate privințele.

- Nu te merit.

- Cu excepția faptului că m-ai dus în patul tău. Aveam ochii larg deschiși atunci. M-ai sedus? Poate. Aș vrea să cred că am avut și eu ceva de-a face cu asta.

- Ar fi trebuit să stau departe.

- Îmi place să cred că am făcut asta imposibil.

Un zâmbet discret apăru pe buzele lui.

- Îmi pare foarte rău, Gabi! Îmi pare rău că te-am forțat să faci această căsătorie, că ți-am pus viața în pericol. Ochii lui zăboviră asupra trupului ei. Pentru că ți-am provocat atâta suferință. Să-ți ofer ceea ce ți-ai dorit de când ne-am întâlnit este singurul lucru care mi-a rămas de făcut.

Luă actele de divorț a doua oară.

- Ai spus că nu vrei asta.

- Nu, spuse el.

Ea îl privi și îl întrebă:

- Ce vrei?

- Vreau imposibilul. Vreau să mă întorc și să fac asta. Vreau să mă întâlnesc din nou cu acea femeie frumoasă, inteligentă, grijulie și să o aduc încet în lumea mea până când nu o să mai poată trăi în a ei fără mine. Vreau să o prețuiesc în fiecare zi a săptămânii, în fiecare lună a anului. Vreau să știe că pentru ea îmi doresc să fiu

un bărbat mai bun... genul de bărbat care o merită. Genul de bărbat pe care și-l dorește pentru viitor.

Lacrimile îi umplură ochii în timp ce vorbea, ale ei deja prelingându-i-se pe față.

De data aceasta, când el puse o mână pe piciorul ei, ea nu îl respinse.

- Vreau să o aud spunându-mi că mă iubește pentru că o simte, nu pentru că este forțată. Vreau să o rog să se căsătorească cu mine și să stau în fața unui pastor sau a unui preot, chiar a unui rabin dacă ar fi după mine, și să o privesc mergând spre altar pentru a-și uni viața cu a mea din proprie voință.

- Hunter...

El luă hârtiile și le aruncă din nou.

- Știu că aceasta este o cale inversă de urmat, dar să divorțez de tine și să o iau de la capăt este singurul mod în care s-ar putea întâmpla toate acestea. Îmi voi pune mereu semne de întrebare în privința vieții noastre dacă nu facem asta mai întâi. El se apropie mai mult și îi atinse chipul. Te iubesc, Gabi! Știu că nu te merit acum, dar o voi face într-o zi... Cu voia Domnului, vei accepta propunerea mea.

Inima ei bătea cu putere în timp ce se apropie de soțul ei și își lipi buzele de ale lui. El se topi și o trase mai aproape. Ea se deschise la invitația limbii lui și îl sărută cu toată ființa ei. El o iubea... o dorea pentru totdeauna. Faptul că-i cunoștea sentimentele îi alimenta pasiunea și mai mult.

- Du-mă înăuntru, Hunter! Fă dragoste cu mine!

El își sprijini capul de al ei.

- O ultimă dată înainte să mă mut?

Ea clătină din cap.

- Voi fi de acord cu divorțul, pentru că viziunea ta ciudată capătă sens în mintea mea. Dar nu te muți.

- Dar...

- Căsătoria este o stradă cu două sensuri, Hunter. Uneori lucrurile merg pe drumul tău, alteori merg pe al meu.

- Dar...

Gabi își așează un deget peste buzele lui.

- Vrei să semnez acele hârtii?

El încuviință.

- Atunci este rândul meu să te șantajez. Voi semna dacă ești de acord să rămâi. Putem aștepta în toate celelalte privințe, dar să mă lași singură în această casă nu este o opțiune.

Hunter îi dădu într-o parte o șuviță.

- Bine, Gabi! Cum vrei tu.

- Și încă ceva...

- Da?

- Și eu te iubesc!

epilog

Șase luni și jumătate mai târziu...

Alegerea unei domnișoare de onoare a fost cea mai ușoară decizie din viața Gabriellei.

Samantha o bătu ușor pe spate pe Gabi după ce îi închise și ultima perlă pe rochie.

- Ești gata!

Gabi se întoarse spre oglinda înaltă și se uită la reflexia ei. Perle și dantelă... cristale și mătase... rochia aparținea capetelor încoronate.

Astăzi Gabi se simțea de neam regesc.

- Hunter o să se chinuie ca să o dea jos!

- Merită asta. Afurisitul s-a mutat în ultimele două săptămâni. Tot stresul unui divorț și al unei nunți, iar el nu s-a deranjat nici măcar o dată.

Sam începu să râdă și nu se opri până când ochii ei nu începură să se umezească.

O bătaie la ușă precedă o paradă de haine de gravidă. Gwen și Karen erau pe cale să nască. Familia Harrison sosise cu un medic privat și o asistentă. Nu se știa dacă amândouă vor reuși să asiste la ceremonie fără să intre în travaliu. Meg era la fel de mare, dar la o săptămână distanță față de data sorocului. Judy era ultima, la mai mult de o lună și jumătate distanță. Fiind mai apropiată de Sam decât de Eliza, Sam fusese aleasă să fie domnișoara de onoare pentru a o asista la jurămintele oficiale pentru Hunter.

Mama lui Gabi își croi drum în cameră, mângâind burțile pe măsură ce avansa. Se opri când o văzu pe Gabi în fața oglinzii.

- Ești cea mai frumoasă mireasă! spuse ea în italiană. Tatăl tău ar fi atât de mândru!

Gabi sărută obrajii mamei sale.

- Mulțumesc, mamă!

- Să nu stăm prea mult. Soțul tău... Simona se opri dând din cap. Logodnicul ăla al tău deja nu mai are stare.

Gabi își auzi mama plecând din cameră și bombă-nind despre fiice nebune, divorțuri și nunți.

- Bine, doamnelor... suntem gata? întrebă Sam.

Karen ridică mâna și prezentă o cutiuță.

- Ceva vechi.

Gabi oftă îndelung.

- Oh, nu trebuia!

- Nu vine de la mine. A fost ideea mamei tale. A spus că l-a purtat când s-a căsătorit cu tatăl tău și a vrut ca mariajul tău să fie la fel de fericit ca al ei.

În cutiuță se afla un pieptene delicat de prins în păr. Sam își dădu jos tocurile de zece centimetri, se urcă pe scaun și i-l prinse în păr.

Eliza întinse următoarea cutie.

- Ceva nou... și, înainte de a întreba, nu e de la mine. Este de la Hunter. El a insistat, iar toată lumea de aici este prea obosită ca să mai meargă la cumpărături.

Asta le făcu pe femei să se țină de burtă de râs. Brățara cu diamante o lăsă fără aer.

- Bine jucat, Hunter, o auzi pe Meg spunând printre dinți.

Judy îi înmână următorul cadou.

- Ceva împrumutat. Sunt de la mine. Le-am purtat în a doua zi de nuntă cu Rick.

Cerceii lungi cu perle erau perfecți.

- Vasăzică de-aia ai spus fără bijuterii la rochie, îi zise Gabi lui Sam.

- Sunt șireată.

- Ceva albastru, spuse Meg. Apropo, am vrut să vă ofer un test de sarcină timpuriu... albastru pentru da, roz pentru nu... dar am fost împiedicată.

- Nu sunt însărcinată, zise Gabi râzând.

- Ziua abia a început, sublinie Eliza.

Jartiera albastră era perfectă. Sam o așeză ceremonios, în timp ce Gwen se apropie ultima.

- Întotdeauna pun moneda de șase penny în pantof. Poftim?

Gwen ignoră din priviri întrebarea ce avea să urmeze.

- Este o tradiție britanică, pur și simplu poart-o!

Gabi așeză minusculea monedă în interiorul pantofului, chicotind.

Muzica începu să cânte afară, iar femeile se îndreptară ușor spre ușă.

Sam îi întinse buchetul lui Gabi și scoase o șuviță de păr din cocul ei perfect dezordonat. Genul de coafură la care Hunter nu putea rezista.

Gabi se uită prin ușa deschisă pentru a-l găsi pe fratele ei care privea cu gura căscată.

- Ne vedem acolo!

Sam îi sărută obrazii și îi lăsă pe cei doi singuri.

- Doamne, *tesoro*... Hunter este un om norocos.

Ea cuprinse mâinile fratelui ei cu ale ei, în timp ce el o săruta pe obraz.

- Asta îți dorești, Gabi? Nu ești căsătorită... poți pleca chiar acum și...

Ea așeză un deget peste buzele fratelui ei înainte de a-și sprijini mâna pe umărul lui.

- Viața mea nu este completă fără el. Vreau binecuvântarea ta, Val. Sinceră!

- O ai. Tata ar fi mândru.

Gabi aruncă o privire spre tavan.

- Îmi place să cred că este aici.

Val îi sărută degetele înainte de a-i oferi brațul.

Locul pentru ceremonia de nuntă fusese amenajat afară, pe insulă. Un cvartet de coarde începu marșul

nupțial, iar toată lumea se ridică în picioare, întorcându-se cu fața spre ea.

Gabi întâlnește privirea lui Hunter și îi simți entuziasmul la fel de mare ca al ei când se apropie. Periculos de chipeș, Gabriella îl revendică egoist pentru a doua oară.

Val îi încredințează mâna ei lui Hunter înainte de a se așeza.

- Ești uimitoare, spuse el când ea ajunse alături.

- Spui asta tuturor femeilor cu care urmează să te căsătorești.

El îi sărută mâna.

- Ești sigură că asta vrei?

Ea simți ochii tuturor asupra lor... ascultându-le conversația intimă.

- Ei bine, din moment ce refuzi să pășești în fața unui autobuz, iar eu nu intenționez să las nici o altă femeie să te aibă, aceasta pare a fi cea mai bună opțiune.

Amândoi se abținură să râdă în timp ce preotul își dregea vocea.

Blake îl bătu pe Hunter pe umăr.

Hunter ridică o mână în aer.

- Încă ceva.

Se aplecă spre ea.

- Te iubesc! șopti el chiar înainte să o sărute.

Se întoarseră spre preot.

- Sunteți gata acum? întrebă acesta.

Încuviințară împreună, dând din cap.

- Preaiubiți...

SERIA „CĂSĂTORII NEAȘTEPTATE”

Gabriella Masini: o femeie bântuită de propriul trecut, cu cicatrice în suflet care stau mărturie a tragediei suferite nu cu multă vreme în urmă. De aceea, este convinsă că iubirile de basm se întâmplă numai altor oameni. Angajată la compania care se ocupă de aranjarea căsătoriilor pentru elite, este foarte pricepută să „citească” oamenii – și ceva nu pare în regulă cu cel mai recent client: un miliardar dur și fermecător, care are propriile secrete. Când Gabi refuză să devină soția lui temporară, Hunter îi forțează mâna cu o ofertă pe care nu o poate refuza. Dar căsătoria cu un astfel de bărbat nu ar putea să dureze niciodată... sau oare se înșală?

Hunter Blackwell: un bărbat al cărui cont în bancă este pe măsura capacității nemiloase de a obține mereu ce își dorește. Și pentru moment, are propriile motive să își dorească o soție – iar senzuala și elegantă Gabi pare să îi îndeplinească toate cerințele.

Însă când căsătoria lor de conveniență pe termen limitat devine periculoasă nu numai pentru inimile lor, ci și pentru propriile vieți, Hunter descoperă cât de departe este dispus să meargă pentru a-și respecta jurământul de a o proteja pe Gabi „până când moartea îi va despărți”.

Catherine Bybee a debutat în 2009, iar romanele ei au ajuns rapid în topurile *Wall Street Journal*, *New York Times*, *USA Today* și Amazon. Seriile ei au fost traduse în peste 20 de limbi și vândute în mai mult de 6 milioane de exemplare.

Tradiție din 1989

www.lira.ro

ISBN 978-606-33-7690-0

9 786063 376900